Agatha Christie

Cafeaua neagră

Volumul 1

CAPITOLUL I

Hercule Poirot îşi luă micul dejun în micul dar fermecător de cochetul său apartament din Whitehall Mansions. Îşi savurase brioşa şi ceaşca de ciocolată fierbinte. Lucru neobişnuit, căci era robul obiceiurilor şi rareori se abătea de la rutina micului săudejun, îi ceruse valetului său, George, să-i prepare o a doua ceaşcă de ciocolată. În timp ce o aştepta, se uită din nou la poşta de dimineață care zăcea pe masă.

Meticulos de ordonat ca întotdeauna, pusese plicurile goale într-un teanc îngrijit. Fuseseră deschise cu mare atenție, cu cuțitaşul pentru hârtie de forma unei săbii miniaturale pe care îl primise cadou cu mulți ani în urmă de la vechiul său prieten Hastings. Al doilea conținea aceleaşi înştiințări pe care le găsea lipsite de interes pliante publicitare, în majoritate – şi pe care, într-o clipă, avea să-l roage pe George să le arunce. Al treilea teanc cuprindea scrisori care nu necesitau un răspuns de vreun fel, sau cel puțin confirmare de primire.

De ele avea să se ocupe după micul dejun, şi în nici un caz înainte de ora zece. Poirot considera că era absolut lipsit de profesionalism să-ți începi ziua de lucru înainte de zece. Când lucra la un caz, ei

Agatha Christie

Cafeaua neagră

Volumul 1

CAPITOLUL I

Hercule Poirot îşi luă micul dejun în micul dar fermecător de cochetul său apartament din Whitehall Mansions. Îşi savurase brioşa şi ceaşca de ciocolată fierbinte. Lucru neobişnuit, căci era robul obiceiurilor şi rareori se abătea de la rutina micului săudejun, îi ceruse valetului său, George, să-i prepare o a doua ceaşcă de ciocolată. În timp ce o aştepta, se uită din nou la poşta de dimineaţă care zăcea pe masă.

Meticulos de ordonat ca întotdeauna, pusese plicurile goale într-un teanc îngrijit. Fuseseră deschise cu mare atenţie, cu cuţitaşul pentru hârtie de forma unei săbii miniaturale pe care îl primise cadou cu mulţi ani în urmă de la vechiul său prieten Hastings. Al doilea conţinea aceleaşi înştiinţări pe care le găsea lipsite de interes pliante publicitare, în majoritate – şi pe care, într-o clipă, avea să-l roage pe George să le arunce. Al treilea teanc cuprindea scrisori care nu necesitau un răspuns de vreun fel, sau cel puţin confirmare de primire.

De ele avea să se ocupe după micul dejun, şi în nici un caz înainte de ora zece. Poirot considera că era absolut lipsit de profesionalism să-ţi începi ziua de lucru înainte de zece. Când lucra la un caz, ei bine, asta era altceva. Îşi amintea că odată el şi Hastings stătuseră până în zori ca să…

Dar nu, Poirot voia să-şi lase gândurile să se ocupe de trecut. Ultimul lor caz, în care fusese implicată o organizaţie criminală la nivel internaţional, cunoscută ca „Cei patru mari”, fusese încheiat în mod mulţumitor, şi Hastings se întorsese în Argentina, la soţia şi la ferma lui. Deşi vechiul său prieten venea din când în când la Londra cu afaceri legate de ferma sa, era extrem de puţin probabil ca Poirot şi el să lucreze din nou împreună la rezolvarea unui caz. Oare de asta se simţea Poirot neliniştit în această frumoasă dimineaţă de mai a anului 1934? Retras din activitate cu ostentaţie, fusese ademenit în afara acelei retrageri mai mult decât o dată când i se prezentase o problemă deosebit de interesantă. Îi făcuse mare plăcere să fie iarăşi pe urma vânatului, avându-l pe Hastings alături pe post de un fel de tablă sonoră pentru ideile şi teoriile lui. Dar de câteva luni, lui Poirot nu i se mai prezentase nimic de interes profesional. Nu mai existau crime ingenioase şi criminali? Totul era numai violenţă şi brutalitate, genul de crimă sau jaf sordide care era sub demnitatea lui, a lui Poirot, să-l investigheze?

Gândurile îi fură întrerupte de sosirea lui George care apăru, în linişte, cu acea a doua, bine venită, ceaşcă de ciocolată. Bine venită nu numai pentru că Poirot avea să-i savureze gustul dulce şi delicios, ci şi pentru că ea avea să-i dea posibilitatea să mai amâne câteva minute constatarea că ziua, o frumoasă dimineaţă însorită, se întindea în faţa lui fără nimic mai interesant la orizont decât mişcarea în aer liber prin parc şi o plimbare prin Mayfair spre restaurantul lui preferat din Soho unde avea să ia masa singur, o masă compusă din …– ce oare?

— Poate puţin pâte pentru început, şi apoi limbă de mare bonne femme, urmată de.

Îşi dădu seama că George, după ce pusese ciocolata pe masă, i se adresa. Impecabilul şi imperturbabilul George, englez până în măduva oaselor, era de ceva timp cu Poirot, şi era tot ce îşi dorea acesta ca valet. Complet lipsit de

curiozitate şi extrem de reţinut în a-şi exprima o părere personală cu privire la vreun subiect, George era o mină de informaţii despre aristocraţia engleză, şi la fel de fanatic de ordonat ca marele detectiv. Poirot îi spusese nu o dată: „Calci admirabil pantalonii, George, dar imaginaţie nu, nu ai”. Oricum, imaginaţie avea Hercule Poirot din belşug. Talentul de a călca o pereche de pantaloni aşa cum trebuie era, după părerea lui, un lucru rar. Da, era cu adevărat norocos că îl avea pe George să aibă grijă de el.

— Şi astfel, domnule, mi-am luat libertatea să promit că veţi da telefon la rândul dumneavoastră în aceasta dimineaţă, spunea George.

— Te rog să mă scuzi, dragul meu George, dar gândurile îmi erau în altă parte. Spui că a telefonat cineva?

— Da, domnule. Aseară, domnule, când eraţi la teatru cu doamna Oliver. M-am dus la culcare înainte de întoarcerea dumneavoastră, şi n-am considerat necesar să vă las un mesaj la acea oră târzie.

— Cine a sunat?

— Domnul a spus că este sir Claud Amory, domnule. Şi-a lăsat numărul de telefon, care se pare a fi undeva în Surrey. A spus că e vorba de o problemă delicată, şi când telefonaţi să nu vă spuneţi nimănui numele, ci să insistaţi să vorbiţi personal cu sir Claud.

— Mulţumesc, George. Lasă numărul de telefon pe biroul meu. Am să-l sun pe sir Claud după ce răsfoiesc Times. E puţin cam devreme pentru telefoane, fie ele chiar şi legate de probleme delicate.

George se înclină şi ieşi, iar Poirot îşi bău ciocolata, după care luă ziarul din acea dimineaţă şi ieşi pe balcon. Câteva minute mai târziu Times fu lăsat deoparte. Ştirile internaţionale erau, ca de obicei, deprimante. Îngrozitorul acela, Hitler, care transformase tribunalele germane în filiale ale partidului nazist, fasciştii care luaseră puterea în Bulgaria şi, cel mai rău din toate, în chiar ţara lui Poirot, Belgia, patruzeci şi doi de mineri erau daţi morţi ca urmare

a unei explozii la o mină din apropiere de Mons. Ştirile interne nu erau nici ele mai bune. În pofida codelilor oficialilor, femeile care concurau la Wimbledon aveau voie să poarte şorturi în vara asta. Nici în ferpare nu exista vreo alinare, căci cei de vârsta lui Poirot şi mai tineri păreau să insiste să moară.

Cu ziarul abandonat, Poirot se rezemă confortabil în fotoliul de răchită, cu picioarele pe un scăunel. Sir Claud Amory, se gândi la el. Numele nu-i era străin. Îl mai auzise undeva. Da, acest sir Claud era bine cunoscut într-un cerc sau altul. Dar ce era? Era politician? Avocat? Funcţionar public ieşit la pensie? Sir Claud Amory. Amory!

Soarele dimineţii scălda balconul, şi Poirot îl găsi suficient de cald ca să rămână în bătaia lui câteva minute. Curând avea să devină prea fierbinte pentru el, căci el nu era un adorator al soarelui. „Când soarele mă va goni în casă, îngână el, voi consulta Who’s Who. Dacă acest sir Claud este o persoană cu o oarecare distincţie, atunci, de bună seamă, este inclus în acel admirabil volum. Dacă nu…”. Micul detectiv ridică din umeri într-un gest expresiv. Snob inveterat, era deja predispus să îi ţină partea lui sir Claud, în virtutea stilului său. Dacă avea să fie găsit în Who’s Who, un volum în care se puteau găsi şi detaliile carierei lui Poirot, atunci probabil că acest sir Claud era cineva cu o pretenţie îndreptăţită la timpul şi atenţia lui, ale lui Hercule Poirot. Curiozitatea îmbinată cu o briză răcoroasă îl grăbiră pe Poirot să intre în casă. Se duse în bibliotecă şi, de pe un raft în care se aflau cărţi de referinţă, scoase volumul gros, roşu, al cărui titlu Who’s Who era imprimat cu litere aurii pe cotor. Dând paginile, ajunse la ceea ce îl interesa şi citi cu glas tare:

AMORY, sir Claud (Herbert); înnob. 1927; n. 24 Nov. 1878. C.1907, Helen Graham (d. 1929). Educ. Weymouth Gram. Sch; Colegiul King’s, Londra. Fizician cercetător laboratoarele GEC, 1905; RAE Farborough (Depart. Radio), 1916; Inst. Cercet. Minist. Aerului, Swanage, 1921; a

demonstrat un nou principiu pentru accelerarea particulelor: acceleratorul linear de unde circulatorii, 1924. Decorat cu Medalia Monroe a Soc. De Fizică. Publicaţii: articole în reviste de ştiinţă. Adresa: Abbofs Cleve, nr. Market Cleve, Surrey. Tel: Market Cleve 314. Club: Athenaeum.

— Ah, da, îngână Poirot. Renumitul savant. Îşi aminti o conversaţie pe care o avusese cu câteva luni mai înainte cu un membru al guvernului Majestăţii sale, după ce Poirot returnase nişte documente dispărute ale căror conţinut se putea dovedi jenant pentru guvern. Discutaseră despre securitate şi politicianul recunoscuse că măsurile de securitate nu erau suficient de puternice, în general. „De exemplu, spusese el, la ce lucrează acum sir Claud Amory este de o importanţă fantastică în oricare război viitor, dar el refuză să lucreze în condiţii de laborator unde el şi lucrarea lui ar putea fi sub pază. Insistă să lucreze singur la reşedinţa lui de la ţară. Nici un fel de securitate. Înspăimântător!”

— Mă întreb, îşi spuse Poirot punând la loc Who’s Who, mă întreb dacă sir Claud vrea să-l angajeze pe Hercule Poirot pe post de câine de pază? Invenţiile de război, armele secrete nu sunt pentru mine. Dacă sir Claud…

În camera de alături sună telefonul şi Poirot îl auzi pe George răspunzând. Un moment mai târziu, apăru valetul.

— E iarăşi sir Claud Amory, domnule.

Poirot se duse la telefon.

— Alo. Hercule Poirot la telefon, anunţă el.

— Poirot? Nu ne-am cunoscut, dar avem cunoştinţe comune. Mă numesc Amory, Claud Amory…

— Am auzit de dumneavoastră, desigur, sir Claud.

— Ascultă, Poirot. Am o problemă a naibii de spinoasă. Sau mai degrabă, s-ar putea să am. Nu sunt sigur. Lucrez la o formulă pentru bombardarea atomului – n-am să intru în detalii, dar Ministerul Apărării o consideră de o importanţă covârşitoare. Lucrarea mea e acum terminată, şi am

realizat o formulă pe baza căreia se poate produce un explozibil nou şi mortal. Am motive să bănuiesc că cineva din casa mea încearcă să fure formula. Nu pot să spun mai mult acum, dar ţi-aş rămâne profund îndatorat dacă ai veni în weekend la Abbofs Cleve, ca oaspete al meu. Vreau să duci dumneata formula când te întorci la Londra şi să o înmânezi personal ministrului. Există motive întemeiate pentru care curierul ministrului nu poate face treaba asta. Am nevoie de o persoană care aparent este o persoană ştearsă, nu are legătură cu lumea ştiinţifică, dar care e destul de isteaţă…

Sir Claud continuă să vorbească. Hercule Poirot îşi privi în oglindă capul chel, în formă de ou, şi mustaţa unsă şi răsucită cu grijă, şi îşi spuse că, într-o lungă carieră, nu fusese nicicând o persoană ştearsă, şi nici nu se considerase aşa. Dar un weekend la ţară şi şansa de a-l cunoaşte pe distinsul savant puteau fi plăcute, după cum, fără îndoială, plăcute aveau să fie şi mulţumirile unui guvern recunoscător.

— Aş fi încântat să vă fiu de folos, dragul meu sir Claud, îl întrerupse el. Am să sosesc sâmbătă după-amiază, dacă vă convine, şi mă voi întoarce la Londra cu ceea ce doriţi să iau cu mine luni dimineaţă. Aştept cu nerăbdare să vă cunosc.

Curios, se gândi el punând receptorul în furcă. S-ar fi putut foarte bine ca agenţi străini să fie interesaţi de formula lui sir Claud, dar chiar era posibil ca cineva din casa savantului… În fine, weekend-ul avea să dezvăluie mai multe, fără îndoială.

— George, strigă el, te rog să-mi duci costumul gros de tweed şi haina de seară şi pantalonii la curăţătorie. Trebuie să le am până vineri, întrucât în weekend plec la ţară.

Vorbea de parcă pleca în stepele din Asia Centrală şi pentru o viaţă.

Apoi, revenind la telefon, formă un număr şi aşteptă câteva momente până vorbi.

— Dragul meu Hastings, n-ai vrea să-ţi laşi treburile la o parte câteva zile şi să vii la Londra? E foarte plăcut, în perioada asta a anului…

CAPITOLUL II

Casa lui sir Claud Amory, Abbot's Cleve, se afla la periferia micului oraş – sau mai degrabă a satului supradezvoltat – Market Cleve, cam la douăzeci şi cinci de mile de Londra. Casa în sine, un conac victorian mare dar cu o arhitectură de nedescris, era aşezată în mijlocul unui peisaj de ţară blând unduitor, ici şi colo puternic împădurit. Aleea de pietriş, de la poartă până la uşa principală a lui Abbot' s Cleve, şerpuia printre copaci şi tufişuri dese. În spatele casei, pe toată lungimea ei, se întindea o terasă, de la care o pajişte în pantă cobora până la o grădină oarecum neglijată.

În seara de vineri, la două zile după conversaţia avută prin telefon cu Hercule Poirot, sir Claud stătea în biroul său, o cameră mică dar comfortabil mobilată de la parterul casei, pe partea dinspre est. Afară, lumina începea să pălească. Valetul lui sir Claud, Tredwell, un individ înalt, cu aspect lugubru şi maniere de-o corectitudine impecabilă, bătuse gongul pentru cină cu câteva minute mai devreme şi, fără îndoială familia era acum adunată în sufrageria din cealaltă parte a holului.

Sir Claud tamburina în masă cu degetele, obiceiul lui când se străduia să ia o decizie rapidă. Era un bărbat intrat în cincizeci de ani, de talie şi înălţime medii, cu părul încărunţit pieptănat peste cap, şi ochi de un albastru rece şi pătrunzător. În expresia feţei lui de acum, neliniştea se amesteca cu nedumerirea.

Se auzi o bătaie discretă în uşă şi Tredwell apăru în prag.

— Scuzaţi-mă, sir Claud, m-am gândit că poate nu aţi auzit gongul…

— Da, da, Tredwell, e în regulă. Vrei să le spui că vin şi eu în scurt timp? Spune-le că vorbesc la telefon. De fapt, chiar

sunt pe cale să dau un telefon scurt. Ai putea chiar să începi să serveşti.

Tredwell se retrase în linişte, şi sir Claud trase cu un oftat telefonul spre el. Scoase dintr-un sertar al biroului o agendă mică, o consultă scurt, apoi ridică receptorul.

— Aici Market Cleve, trei-unu-patru. Vreau să-mi faceţi legătura cu un număr din Londra. Dădu numărul, apoi se rezemă în scaun, aşteptând. Degetele mâinii drepte începură să tamburineze nervos în birou.

Câteva minute mai târziu, sir Claud Amory se alătură grupului din sufragerie, aşezându-se la locul său în capul mesei în jurul căreia stăteau deja şase persoane, în dreapta lui sir Claud stătea nepoata lui, Barbara Amory, având-l alături pe Richard, vărul ei şi singurul fiu al lui sir Claud. În dreapta lui Richard Amory stătea un oaspete, un italian, dr. Carelli. În continuare, în capătul celălalt al mesei, stătea Caroline Amory, sora lui sir Claud. Ea se ocupa de gospodărie de la moartea soţiei lui, survenită cu câţiva ani înainte. Edward Raynor, secretarul lui sir Claud, stătea în dreapta lui Caroline Amory, care era o domnişoară între două vârste, iar între el şi stăpânul casei stătea Lucia, soţia lui Richard Amory.

În această seară cina nu era deloc festivă. Caroline Amory făcu unele tentative de a întreţine o conversaţie cu dr. Carelli, care îi răspunse destul de politicos, fără însă a fi deosebit de vorbăreţ. Când ea se întoarse să-i adreseze o remarcă lui Edward Raynor, tânărul care în mod normal era politicos şi sociabil, tresări nervos, îngână o scuză şi arătă stânjenit. Sir Claud era la fel de taciturn cum era de obicei la masă, dacă nu şi mai taciturn. Richard Amory îi arunca din când în când o privire neliniştită soţiei sale, Lucia. Sigură Barbara Amory era bine dispusă şi discuta lejer cu mătuşa ei Caroline.

În timp ce Tredwell servea desertul, sir Claud i se adresă brusc, vorbind destul de tare ca vorbele sale să fie auzite şi în celălalt capăt al mesei.

— Tredwell, eşti bun să suni la garajul lui Yackson din Market Cleve, şi să îi rogi să trimită o maşină cu şofer la gară la trenul de opt şi cincizeci? Un domn care ne vizitează după cină soseşte cu acel tren.

— Prea bine, domnule, spuse Tredwell şi se retrase. Abia ieşi din cameră când Lucia, îngânând o scuză, se ridică brusc de la masă şi ieşi grăbită din cameră, mai să dea peste Tredwell care închidea uşa.

Traversând holul, o luă în grabă pe coridor şi intră într-o cameră mare din fundul casei. Biblioteca – cum era în general numită – servea în mod normal şi ca salon. Era mai degrabă o încăpere confortabilă decât una elegantă. Din ea, un glasvand se deschidea către terasă, iar o altă uşă dădea în biroul lui sir Claud. Pe poliţă, deasupra unui şemineu larg, se aflau un ceas demodat şi câteva ornamente, precum şi un vas cu hârtiuţe răsucite folosite la aprinderea focului.

Mobilierul din bibliotecă consta dintr-o bibliotecă înaltă pe care se afla o cutie de tablă, un birou cu un telefon pe el, un scaun fără spetează, o masă mică cu un gramofon şi discuri, o banchetă, o masă pentru cafea, o masă cu rafturi laterale pentru cărţi şi cărţi pe ea, două scaune cu spetează dreaptă, un fotoliu, o altă masă pe care stătea o plantă într-un vas de aramă. Mobilierul era, în general, de modă veche.

Lucia, o tânără frumoasă de douăzeci şi cinci de ani, avea un păr bogat de culoare închisă care i se revărsa pe umeri şi nişte ochi căprui care puteau străluci fascinant, dar în care acum mocnea o emoţie înăbuşită greu de definit. Ezită în mijlocul camerei, apoi se duse la glasvand şi, desfăcând uşor draperiile, se uită în noapte. Scoţând un oftat abia auzibil, îşi lipi fruntea de geamul rece şi rămase pierdută în gânduri. Din hol se auzi glasul domnişoarei Amory „Lucia… Lucia… Unde eşti?” Un moment mai târziu domnişoara Amory intră în cameră. Merse la Lucia, o luă de braţ şi o împinse uşor către banchetă.

— Gata, draga mea, ia loc aici. Într-o clipă sau două ai să te simţi bine.

În timp ce se aşeza. Lucia îi adresă un surâs vag de mulţumire.

— Da, sigur, spuse ea. De fapt, mi-a trecut. Deşi vorbea perfect engleza, poate prea perfect, câte o inflexiune ocazională trăda faptul că engleza nu era limba ei maternă. Mi-a trecut senzaţia de leşin, continuă ea. Ce caraghios din partea mea! Nu mi s-a mai întâmplat niciodată. Nu îmi imaginez de ce tocmai acum. Te rog să te duci înapoi, mătuşă Caroline. Mă simt foarte bine. Scoase o batistă din poşetă şi îşi tamponă ochii sub privirea bănuitoare a lui Caroline Amory, apoi băgă batista la loc şi zâmbi. Mă simt bine, repetă ea. Zău.

Domnişoara Amory nu părea convinsă.

— N-ai arătat deloc bine toată seara, dragă, să ştii, spuse ea privind-o neliniştită pe Lucia.

— Serios?

— Serios, întări domnişoara Amory. Se aşează pe banchetă, lângă Lucia. Probabil că ai răcit puţin, dragă. Verile noastre englezeşti pot fi înşelătoare, să ştii. Nu seamănă deloc cu soarele fierbinte din Italia cu care eşti mai obişnuită. Italia e încântătoare, întotdeauna am fost de părerea asta.

— Italia, murmură Lucia cu o privire pierdută, în timp ce îşi lăsa pe banchetă poşeta. Italia…

— Ştiu, copila mea. Trebuie că ţi-e tare dor de ţara ta. Probabil că a fost un contrast groaznic – vremea pe de o parte, şi obiceiurile pe de altă parte.

— Nu! Nu mi-e dor de Italia! Strigă Lucia cu o vehemenţă care o miră pe domnişoara Amory. Niciodată!

— Oh, haide, copila mea, nu e nici o ruşine să-ţi fie dor de acasă…

— Nu! Repetă Lucia. Urăsc Italia. Mereu am urât-o. Aici, în Anglia, cu oameni amabili ca voi, mă simt ca în rai. E un adevărat rai aici!

— E foarte drăguţ din partea ta că spui asta, draga mea, deşi sunt sigură că eşti numai politicoasă. E adevărat că am încercat cu toţii să te facem să te simţi fericită şi ca acasă,

dar ar fi absolut normal să tânjeşti uneori după Italia. Şi apoi, neavând mamă…

— Te rog… Te rog…, o întrerupse Lucia, nu vorbi de mama.

— Nu, fireşte că nu, dacă preferi să nu vorbesc. N-am vrut să te tulbur. Să-ţi aduc nişte săruri? Am în camera mea.

— Nu, mulţumesc. Zău, mă simt foarte bine acum.

— Nu-i nici un deranj, să ştii, insistă Caroline Amory. Am nişte săruri foarte bune, de un roz minunat, într-o sticluţă absolut adorabilă. Şi foarte înţepătoare. Clorură de amoniu, să ştii. Sau esenţă de săruri? Nu ţin minte niciodată. Dar, oricum, nu din cele cu care se curăţă baia.

Lucia zâmbi blând, dar nu răspunse. Domnişoara Amory se ridică şi nu se putea hotărî dacă să plece sau să stea. Se duse în spatele banchetei şi aranjă pernuţele.

— Da, continuă ea, trebuie să fie o răceală bruscă. Azi dimineaţă erai întruchiparea sănătăţii. Să fie oare emoţia de a-ţi vedea prietenul italian, dr. Carelli? A apărut atât de neaşteptat, nu-i aşa? Trebuie să fi fost un adevărat şoc pentru tine.

Richard, soţul Luciei, intrase în bibliotecă în timp ce Caroline Amory vorbea. Era limpede că domnişoara Amory nu-l observase, căci nu înţelegea de ce cuvintele ei păreau să o tulbure pe Lucia, care se rezemă de spetează, închise ochii şi se cutremură.

— Oh, ce este, draga mea? Întreabă domnişoara Amory. Îţi vine iar să leşini?

Richard Amory închise uşa şi se propie de cele două femei. Un englez chipeş în jur de treizeci de ani, cu părul de culoarea nisipului, înălţime medie şi o siluetă robustă, musculoasă.

— Du-te şi termină-ţi masa, mătuşă Caroline, spuse el. Stau eu cu Lucia.

Domnişoara Amory era tot nehotărâtă.

— Oh, tu eşti, Richard? Păi poate ar fi mai bine să mă întorc, spuse ea şi făcu câţiva paşi spre uşă. Ştii că tatăl tău

nu poate să sufere nici un gen de dezordine. Mai ales că avem un musafir care nu e un prieten apropiat al familiei. Se întoarse iarăşi spre Lucia. Tocmai spuneam, dragă, nu-i aşa, ce ciudat lucru că acest dr. Carelli a apărut aşa, din senin, fără să aibă idee că tu trăieşti prin părţile astea. Ai dat pur şi simplu peste el în sat, şi l-ai invitat aici. Trebuie să fi fost o mare surpriză pentru tine, nu-i aşa?

— A fost, răspunse Lucia.

— Lumea este cu adevărat mică, întotdeauna am spus-o, continuă domnişoara Amory. Prietenul tău este un bărbat bine, Lucia.

— Crezi?

— Arată a străin, desigur, dar e foarte chipeş. Şi vorbeşte foarte bine englezeşte. Şi chiar nu ştiai că se află prin părţile astea?

— Câtuşi de puţin, răspunse apăsat Lucia.

Richard Amory îşi urmărise cu atenţie soţia. Acum vorbi din nou.

— Ce surpriză încântătoare trebuie să fi fost pentru tine, Lucia.

Soţia lui ridică repede privirea, dar nu răspunse. Domnişoara Amory zâmbi.

— Da, chiar aşa, spuse ea. Îl cunoşteai bine în Italia, draga mea? Eraţi buni prieteni? Presupun că eraţi.

În glasul Luciei apăru o amărăciune bruscă.

— Nu mi-a fost niciodată prieten, spuse ea.

— Oh, înţeleg. O simplă cunoştinţă. Dar a acceptat generoasa ta invitaţie să rămână. Deseori îmi spun că străinii forţează puţin nota. Oh, nu mă refer la tine, dragă, fireşte… Domnişoara Amory se opri şi roşi. Adică, tu eşti pe jumătate englezoaică, în tot cazul. Se uită ştrengăreşte la nepotul ei şi continuă. De fapt, acum e complet englezoaică, nu-i aşa, Richard?

Richard Amory nu răspunse la întrebarea şireată a mătuşii sale, ci se duse la uşă şi o deschise, gest care era o invitaţie pentru domnişoara Amory să se întoarcă la ceilalţi.

— Ei bine, spuse aceasta pornind cu reţinere către uşă, dacă sunteţi sigur că nu mai pot face nimic…

— Nu, nu. Tonul lui Richard era repezit, ca şi cuvintele. Cu un gest nesigur şi un ultim zâmbet nervos adresat Luciei, domnişoara Amory ieşi.

Scoţând un oftat de uşurare, Richard închise uşa şi se întoarse la soţia sa.

— Ce-i mai place să trăncănească! Se plânse el. Credeam că n-o să mai plece.

— Încearcă doar să fie amabilă, Richard.

— Oh, a fost. Dar încearcă prea mult.

— Cred că ţine la mine, murmură Lucia.

— Poftim? Oh, desigur. Tonul lui Richard Amory era abstract. Stătea în picioare, studiindu-şi cu atenţie soţia. Preţ de câteva minute domni o tăcere tensionată. Apoi, venind mai aproape de ea, Richard îşi întrebă soţia: Eşti sigură că nu vrei să-ţi aduc nimic?

Lucia ridică privirea spre el, cu un zâmbet forţat.

— Nimic, Richard, mulţumesc. Întoarce-te în sufragerie. Acum mă simt perfect.

— Nu, am să stau cu tine.

— Dar aş prefera să rămân singură.

Urmă o pauză, apoi Richard trecu în spatele banchetei şi întrebă:

— Pernele stau bine? N-ai mai vrea una sub cap?

— Stau comod aşa cum stau, protestă Lucia. Deşi, n-ar fi rău să fie mai mult aer. Vrei să deschizi glasvandul?

Richard se duse la glasvand şi umblă la încuietoare.

— La naiba! Exclamă el. Bătrânul l-a încuiat cu una din încuietorile alea inventate de el. Nu se poate deschide fără cheie.

Lucia ridică din umeri.

— În fine, nu contează.

Richard se întoarse şi se aşează pe un scaun de lângă masă. Se aplecă, sprijinindu-şi coatele pe coapse.

— Minunat tip, bătrânul! Mereu inventează câte ceva.

— Da, spuse Lucia. Trebuie să fi scos o mulţime de bani din invenţiile iui.

— Munţi de bani, spuse întunecat Richard. Dar nu banii îl atrag. Toţi savanţii ăştia sunt la fel. Mereu sunt pe urma a ceva absolut inaplicabil, care nu poate interesa pe nimeni altul în afara lor. Bombardarea atomului, auzi tu!

— Dar, în tot cazul, tatăl tău e un om mare.

— Presupun că e unul din savanţii de frunte din prezent, bombăni Richard. Dar nu înţelege decât punctul lui de vedere. Vorbea cu iritare crescândă. Mă tratează al naibii de rău.

— Ştiu, confirmă Lucia. Te ţine aici, înlănţuit în casa asta, aproape ca şi cum ai fi prizonier. De ce te-a făcut să renunţi la armată şi să vii aici?

— Presupun că s-a gândit că l-aş putea ajuta în munca lui. Dar ar fi trebuit să ştie că eu n-am să fiu de nici un folos în acest sens. Pur şi simplu n-am cap pentru asta. Doamne, Lucia, uneori mă cuprinde disperarea! Mă uit la el cum înoată în bani, şi îşi cheltuieşte fiecare penny pe invenţiile alea ale lui. Ai gândi că, într-o zi, o să-mi dea şi mie ceva care să fie al meu, şi să-mi permită să mă eliberez de locul ăsta.

Lucia se îndreptă de spate.

— Bani! Exclamă ea cu amărăciune. Totul se reduce la asta. Bani!

— Mă simt ca o muscă prinsă într-o plasă de păianjen, continuă Richard. Neajutorat. Absolut neajutorat.

Lucia îl privi cu ochii imploratori.

— Oh, Richard, şi eu la fel.

Soţul ei se uită la ea alarmat. Vru să vorbească, dar ea continuă:

— Şi eu la fel. Neajutorată. Şi vreau să scap. Se ridică brusc şi veni către el, vorbind cu surescitare. Richard, pentru Dumnezeu, până nu e prea târziu, du-mă de aici!

— Să te duc de aici? Glasul lui Richard era pustiu şi deznădăjduit. Unde?

— Oriunde, răspunse Lucia, cu surescitare crescândă. Oriunde în lume! Dar departe de casa asta. Asta-i important, departe de casa asta! Mi-e frică, Richard, îţi spun, mi-e frică. Există umbre… Se uită peste umăr de parcă le vedea, există pretutindeni umbre.

— Cum să plecăm fără bani? Întrebă Richard cu amărăciune. Un bărbat fără bani nu e bun de nimic pentru o femeie, nu-i aşa, Lucia?

Ea făcu un pas înapoi.

— De ce spui asta? Ce vrei să spui?

Richard continuă să se uite la ea în tăcere, cu chipul încordat dar ciudat de lipsit de expresie.

— Ce se întâmplă cu tine în seara asta, Richard? Eşti altfel, eşti schimbat…

Richard se ridică de pe scaun.

— Serios?

— Da. Ce este?

— Ei bine… Începu Richard, apoi se opri. Nimic. Nu e nimic.

Dădu să se îndepărteze, dar Lucia îl trase înapoi şi îşi puse mâinile pe umerii lui.

— Richard, dragul meu… Începu ea. El îi luă mâinile de pe umeri. Richard…

Ducându-şi mâinile la spate, Richard se uită la ea.

— Crezi că sunt prost? Întreabă el. Crezi că n-am văzut că acest vechi prieten al tău ţi-a strecurat în mână un bilet în seara asta?

— Vrei să spui că te-ai gândit că… El o întrerupse cu sălbăticie.

— De ce ai plecat de la masă? Nu ţi-a venit să leşini. A fost o prefăcătorie. Voiai să fii singură ca să-ţi citeşti preţiosul bilet. Nu mai aveai răbdare. Erai aproape nebună de nerăbdare pentru că nu puteai scăpa de noi. Mai întâi mătuşa Caroline, apoi eu.

Ochii lui erau reci de durere şi supărare.

— Richard eşti nebun! Oh! E absurd. Doar nu crezi că îmi pasă de Carelli, nu-i aşa? Dragul meu Richard, dragul meu… De tine îmi pasă. De nimeni altcineva decât de tine. Trebuie să ştii asta.

Richard nu o slăbea din priviri.

— Ce e în biletul ăla? Întrebă el liniştit.

— Nimic, absolut nimic.

— Atunci arată-mi-l.

— N-nu pot, spuse Lucia. L-am rupt.

Un zâmbet rece apăru şi dispăru de pe faţa lui Richard.

— Nu, nu l-ai rupt. Arată-mi-l.

Lucia rămase tăcută o clipă. Se uită imploratoare la el.

— N-ai încredere în mine, Richard?

— Ţi l-aş putea lua cu forţa, rosti el printre dinţi în timp ce înainta cu un pas către ea. Mă bate gândul…

Lucia făcu un pas înapoi cu un strigăt slab, cu ochii fixaţi pe faţa lui că şi cum voia să-l facă să o creadă. El se întoarse brusc.

— Nu, spuse el ca pentru sine. Există unele lucruri care nu se fac. Se răsuci iar spre Lucia. Dar, pe cuvântul meu, am să aflu de la Carelli.

Lucia îl prinse de braţ, alarmată.

— Nu, Richard, să n-o faci! Te implor, nu face asta.

— Te temi pentru amantul tău, nu-i aşa?

— Nu e amantul meu, protestă Lucia cu înfiorare.

Richard o luă de umeri.

— Poate că nu e… încă. Poate că…

Auzind glasuri pe hol, se opri. Făcând un efort să se controleze, se duse la şemineu, scoase o tabacheră şi o brichetă şi îşi aprinse o ţigară. În timp ce uşa dinspre hol se deschidea şi glasurile deveneau mai puternice, Lucia se duse la scaunul eliberat de curând de Richard şi se aşează. Era albă la faţă şi avea pumnii strânşi de încordare.

Intră domnişoara Amory însoţită de nepoata ei Barbara, o tânără de douăzeci şi unu de ani, extrem de modernă. Legănându-şi poşeta, Barbara se îndreptă către Lucia.

— Bună, Lucia, te simţi bine acum? Întreabă ea.

CAPITOLUL III

Lucia îi adresă Barbarei Amory un zâmbet forţat.

— Da, mulţumesc iubito, răspunse ea. Mă simt perfect. Zău.

Barbara se uită la frumoasa, bruneta soţie a vărului ei.

— Nu i-ai dat nici o veste bună soţului tău? Întreabă ea Despre asta e vorba?

— Veste bună? Ce veste bună? Nu ştiu la ce te referi, protestă Lucia.

Barbara făcu un gest care imita legănatul unui prunc. În faţa acestei pantomime Lucia zâmbi cu tristeţe şi clătină din cap. Domnişoara Amory se prăbuşi îngrozită într-un scaun.

— Zău aşa, Barbara! O certă ea.

— Ei bine, se mai întâmplă şi accidente, să ştii, spuse Barbara.

Mătuşa ei scutură cu putere din cap.

— Nu ştiu unde or să ajungă tinerele din ziua de azi, spuse ea, neadresându-se cuiva anume. În tinereţea mea noi nu vorbeam cu nonşalanţă despre maternitate, şi nici nu aveam voie… Se opri auzind uşa, şi se întoarse la timp ca să-l vadă pe Richard ieşind din cameră. L-ai făcut pe Richard să se jeneze, continuă ea adresându-se Barbarei, şi nu pot să spun că mă miră.

— Ei bine, mătuşă Caroline, răspunse Barbara, tu eşti victoriană, să ştii, născută când bătrâna regină mai avea încă douăzeci de ani buni de trăit. Tu eşti absolut reprezentativă pentru generaţia ta, şi îndrăznesc să spun că eu sunt reprezentativă pentru generaţia mea.

— N-am nici un dubiu cu privire la lumea pe care o prefer… Începu mătuşa ei, dar fu întreruptă de Barbara care chicoti şi spuse:

— Consider că victorienele erau minunate. Închipuiţi-vă că le spuneau copiilor că prunci erau găsiţi în tufe de zmeură! Ce drăguţ!

Căută în poşetă, găsi o ţigară şi o brichetă şi îşi aprinse ţigara. Dădu din nou să vorbească, dar mătuşa ei o reduse la tăcere cu un gest.

— Oh, nu te mai prosti, Barbara! Sunt cu adevărat foarte îngrijorată din pricina acestei biete copile, şi aş dori să nu te mai amuzi pe seama mea.

Lucia începu să plângă pe neaşteptate. Încercând să-şi şteargă lacrimile, spuse printre suspine:

— Toţi sunteţi foarte buni cu mine. Nimeni nu a fost bun cu mine până când am venit aici, până m-am măritat cu Richard. E minunat să mă aflu aici cu voi. Nu mă pot abţine să…

— Gata, gata, murmură domnişoara Amory ridicându-se şi ducându-se la Lucia. O bătu uşurel pe umăr. Gata, gata, draga mea. Ştiu ce vrei să spui… Să trăieşti în străinătate toată viaţa e cât se poate de nepotrivit pentru o fată tânără. Nu-i deloc genul de creştere potrivită, şi desigur, continentalii au nişte idei foarte ciudate despre educaţie. Gata, gata!

Lucia se ridică şi se uită în jur nesigură. Se lăsă condusă de domnişoara Amory la banchetă şi se aşează la un capăt, în timp ce domnişoara Amory îi aranja pernele şi apoi se aşează lângă ea.

— Fireşte că eşti tulburată, draga mea. Dar trebuie să încerci să uiţi de Italia. Cu toate că, bineînţeles, lacurile italiene sunt absolut încântătoare primăvara, întotdeauna am fost de părerea asta. Un loc foarte potrivit pentru vacanţe, dar n-ai vrea să trăieşti acolo, fireşte. Gata, draga mea, nu mai plânge!

— Cred că are nevoie de o băutură tare, sugeră Barbara, aşezându-se la masa de cafea şi uitându-se critic, dar nu lipsit de compătimire, la Lucia. Casa asta e îngrozitoare, mătuşă Caroline. A rămas mult în urma vremurilor. Nu vezi nici măcar stafia unui cocteil aici. Nimic în afară de sherry sau whisky înainte de cină, şi coniac după aceea. Richard nu e în stare să facă un Manhattan ca lumea, şi ia încearcă să-i

ceri lui Edward Raynor un Whisky Saur! Ţi-ai găsit! Ce ar aduce-o în fire pe Lucia cât ai clipi, ar fi un Satan’s Whisker.

Dominişoara Amory se uită şocată la nepoata ei.

— Ce-ar putea fi un Satan’s Whisker? Întrebă ea pe un ton îngrozit.

— E foarte simplu de preparat, dacă ai ingredientele necesare, răspunse Barbara. Se pun în părţi egale coniac şi lichior de mentă, dar nu trebuie să uiţi un praf de piper roşu. Asta este extrem de important. Este absolut super, şi te pune garantat pe picioare.

— Barbara, tu ştii că nu sunt de acord cu stimulentele astea alcoolice! Exclamă cutremurându-se domnişoara Amory. Dragul meu tată spunea mereu…

— Nu ştiu ce spunea, dar absolut toţi din familie ştiu că dragul meu unchi Algernon avea reputaţia de a fi un bărbat de trei sticle.

La început domnişoara Amory păru gata să explodeze, dar apoi pe buze îi apăru un zâmbet tremurat şi se mulţumi să spună:

— Domnii sunt altfel.

Barbara nu fu de acord.

— Nu sunt câtuşi de puţin altfel, spuse ea. Sau, în tot cazul, nu-mi imaginez de ce ar trebui să li se permită să fie altfel. Scoase din poşetă o oglinjoară, o pudrieră şi un ruj de buze. Ei bine, cum arăt? Se întrebă ea. Oh, doamne! Şi începu să se rujeze cu însufleţire.

— Zău, Barbara, spuse mătuşa ei, aş vrea să nu mai dai cu atâta roşu pe buze. E o culoare atât de puternică!

— Aşa sper, răspunse Barbara contemplându-şi machiajul. La urma urmelor, costă şapte şilingi şi şase pence.

— Şapte şilingi şi şase pence! Ce risipă ruşinoasă doar pentru… Pentru…

— Pentru „Kissproof”2, mătuşă Caroline.

— Poftim?

— Rujul. Se numeşte Kissproof.

Mătuşa ei pufni a dezaprobare.

— Desigur, ştiu că buzele tind să se usuce de la vânt, şi e recomandată puţină grăsime. Lanolină, de exemplu. Eu folosesc întotdeauna…

Barbara o întrerupse.

— Dragă mătuşă Caroline, ascultă la mine, o fată nu are niciodată prea mult ruj pe buze. În definitiv, niciodată nu ştie cât din el o să piardă în taxi în drum spre casă.

În timp ce vorbea, băgă la loc în poşetă oglinda, pudriera şi rujul.

Domnişoara Amory arătă nedumerită.

— Cum adică, „în taxi în drum spre casă”? Întrebă ea. Nu înţeleg.

Barbara se ridică şi, trecând în spatele banchetei, se aplecă spre Lucia.

— Nu contează. Lucia înţelege, nu-i aşa, iubire? Întrebă ea dând un mic bobârnac bărbiei Luciei.

Lucia Amory se uită în jur, confuză.

— Scuză-mă, îi spuse Barbarei, n-am fost atentă. Ce spuneai?

Concentrându-şi din nou atenţia asupra Luciei, Caroline Amory se întoarse la subiectul sănătăţii tinerei doamne.

— Zău că sunt îngrijorată din cauza ta, draga mea. Se uită de la Lucia la Barbara. Ar trebui să ia ceva, Barbara. Sărurile volatile, fireşte, sunt exact ce trebuie. Din păcate, neglijenta aia de Ellen mi-a spart sticla azi dimineaţă când a şters praful în camera mea.

Ţuguindu-şi buzele, Barbara se gândi o clipă.

— Ştiu! Exclamă ea. Proviziile de spital!

— Proviziile de spital? La ce te referi? Care provizi de spital? Întrebă domnişoara Amory.

Barbara veni şi se aşează pe un scaun aproape de mătuşa ei.

— Îţi aminteşti, toate chestiile alea ale Ednei, spuse ea.

Domnişoara Amory se luminã la faţă.

— Ah, da, desigur! Întorcându-se spre Lucia, spuse: Tare aş fi vrut s-o fi cunoscut pe Edna, nepoata mea mai mare,

sora Barbarei. A plecat în India cu soţul ei, cu vreo trei luni înainte de a veni tu aici cu Richard. Ce fată capabilă era Edna!

— Extrem de capabilă, confirmă Barbara. A avut chiar gemeni. Şi cum în India nu există tufe de zmeură, cred că trebuie să-i fi găsit sub un arbore de mango dublu.

Domnişoara Amory îşi permise un zâmbet.

— Taci, Barbara, spuse ea, apoi, întorcându-se spre Lucia, continuă: Cum spuneam, dragă, Edna s-a calificat ca farmacist în timpul războiului. A lucrat la spitalul nostru de aici. Ştii, în timpul războiului am transformat primăria în spital. Iar apoi, timp de câţiva ani după război, până s-a măritat, Edna a continuat să lucreze la farmacia spitalului districtual. Se pricepea foarte bine la prafuri, şi pilule, şi lucruri de genul ăsta. Aş spune că încă se mai pricepe. Cunoştinţele alea trebuie că îi sunt de nepreţuit în India. Dar ce spuneam? Oh, da, când a plecat. Oare ce-om fi făcut noi cu toate sticlele alea ale ei?

— Eu ţin minte perfect, spuse Barbara. O grămadă de lucruri vechi de ale Ednei de la farmacie au fost băgate într-o cutie. Trebuia să fie sortate şi trimise spitalelor, dar toată lumea a uitat, sau cel puţin nimeni n-a făcut nimic în privinţa asta. Au fost duse în pod şi au ieşit iar la lumină când Edna îşi făcea bagajele să plece în India. Sunt acolo sus, arătă ea spre bibliotecă, şi încă n-au fost revăzute şi sortate.

Se ridică şi, ducându-şi scaunul la bibliotecă, se sui pe el şi dădu jos cutia neagră de tablă.

Ignorând protestele Luciei „Te rog să nu te deranjezi, iubito, zău că n-am nevoie de nimic.” Barbara duse cutia la masă şi o puse pe ea. Ei bine, dacă tot le-am dat jos, am putea să ne uităm prin lucrurile astea, spuse ea şi deschise cutia. Vai de mine, e o colecţie variată, spuse ea scoţând câteva sticluţe în timp ce vorbea. Iod, balsamul călugărului, ceva ce se cheamă „Tinct. Card. Co.”, ulei de ricin şi, ah, acum ajungem la chestiile tari. Ia uite ce scrie pe flacoanele

astea maronii. Atropină, morfină, stricnină. Ai grijă, mătuşă Caroline! Dacă îmi aţâţi furia, am să-ţi otrăvesc cafeaua cu stricnină şi ai să mori în chinuri groaznice. Făcu în joacă un gest ameninţător către mătuşa ei care o îndepărtă pufnind. Ei bine, aici nu-i nimic pe care l-am putea da Luciei pe post de tonic, asta-i sigur, spuse ea râzând şi începu să bage la loc sticlele şi flacoanele. Ţinea în mâna dreaptă un flacon cu morfină când uşa dinspre hol se deschise şi intrară Edward Raynor, dr. Carelli şi sir Claud Amory.

Primul intră secretarul lui sir Claud Amory, Edward Raynor, un tânăr care se apropia de treizeci de ani, fără nimic remarcabil ca aspect. El se duse la Barbara şi se uită la cutie.

— Bună, domnule Raynor. Te interesează otrăvurile? Întrebă ea şi continuă să strângă sticlele.

Şi dr. Carelli se apropie de masă. Foarte brunet, oacheş, la vreo patruzeci de ani, Carelli purta haine de seară care îi veneau ca turnate. Avea un fel de a fi suav, şi vorbea cu un foarte slab accent italian.

— Ce avem aici, dragă domnişoară Amory? Întrebă el.

Sir Claud se opri în uşă să discute cu Tredwell.

— Ai înţeles instrucţiunile mele? Întrebă el şi, mulţumit de răspunsul lui Tredwell, îl lăsă pe acesta să închidă uşa şi se îndreptă spre oaspetele lui. Sper că ai să mă scuzi, dr. Carelli, dacă mă duc direct în biroul meu. Am câteva scrisori importante care trebuie să plece în seara asta. Raynor, vrei să vii cu mine?

Secretarul veni lângă şeful său şi amândoi intrară în biroul alăturat. În timp ce uşa se închidea în urma lor, Barbara scăpă brusc flaconul pe care îl ţinea.

CAPITOLUL IV

Dr. Carelli înainta repede şi ridică flaconul scăpat de Barbara. Uitându-se la el înainte de a-l înapoia cu o plecăciune respectuoasă, exclamă:

— Hei, ce e asta? Morfină! Luă un alt flacon de pe masă. Şi stricnină! Pot să te întreb, draga mea domnişoară, de unde

ai flacoanele astea mortale? Începu să examineze conţinutul cutiei de tablă.

Barbara se uită cu dezgust la suavul italian.

— Pradă de război, răspunse ea scurt, cu un zâmbet încordat.

Ridicându-se neliniştită, Caroline Amory se apropie de dr. Carelli.

— Nu sunt chiar otravă, nu-i aşa, doctore? Adică, nu pot face rău nimănui, nu-i aşa? Cutia asta e în casă de ani de zile. În mod sigur este inofensivă, nu-i aşa?

Carelli răspunse sec:

— Cu mica provizie pe care o aveţi aici, aş spune că, aţi putea omorî, în mare, doisprezece oameni puternici. Nu ştiu ce consideraţi dumneavoastră dăunător.

— Oh, Doamne Sfinte! Icni îngrozită domnişoara Amory şi se întoarse la scaunul ei şi se aşează greoaie.

— Iată, de exemplu, continuă Carelli adresânde-se tuturor. Luă un flacon şi citi de pe etichetă. „Clorhidrat de sticnină; o şaisprezecime de gram.” Şapte sau opt tablete din acestea mici şi aţi avea parte de o moarte foarte neplăcută. Şi un mod extrem de dureros de a părăsi lumea asta. Luă un alt flacon. Sulfat de atropină. Ei bine, otrăvirea cu atropină este uneori greu de deosebit de otrăvirea cu ptomaină. Şi asta e o moarte foarte dureroasă.

Puse la loc cele două flacoane şi scoase altul.

— Şi-acum aici, continuă el vorbind acum foarte rar şi deliberat, aici avem hidrobromură de scopolamină, o sutime de gram. Nu sună a fi prea puternică, nu-i aşa? Totuşi, vă asigur că nu trebuie să înghiţiţi decât o jumătate din pastiluţele astea albe din flacon, şi… Gata! N-ar fi deloc dureros, absolut de loc. Doar un somn rapid şi fără vise, dar un somn din care nu te mai trezeşti.

Se duse la Lucia şi îi întinse flaconul, parcă invitând-o să-l examineze. Zâmbetul de pe faţa sa nu se regăsea şi în ochii lui.

Lucia se uită lung la flacon, de parcă era fascinată de el. Întinzând mâna, vorbi cu un glas care suna ca hipnotizat.

— Un somn rapid şi fără vise… Murmură ea.

În loc să-i dea flaconul, dr. Carelli se uită la Caroline Amory cu o privire aproape întrebătoare. Aceasta se cutremură şi păru nenorocită, dar nu spuse nimic. Ridicând din umeri, Carelli se îndepărtă de Lucia.

Uşa dinspre hol se deschise şi intră Richard Amory. Fără să vorbească, se duse la birou şi se aşeză. Fu urmat în cameră de Tredwell care ducea o tavă pe care se afla o carafă cu cafea, ceşti şi farfurioare. Punând tava pe masa de cafea, Tredwell ieşi din încăpere în timp ce Lucia se ridică să toarne cafeaua.

Barbara se duse la Lucia, luă de pe tavă două ceşti de cafea, apoi se duse la Richard şi îi oferi o ceaşcă, cealaltă oprind-o pentru ea. Între timp, dr. Carelli băgă înapoi flacoanele în cutia de tablă de pe masa din mijlocul camerei.

— Ştii, doctore, îi spuse domnişoara Amory, m-ai făcut să mă trecă fiorii cu discuţia dumitale despre somnul fără vise şi morţile neplăcute. Îmi închipui că, italian cum eşti, ştii multe lucruri despre otrăvuri, nu-i aşa?

— Draga mea doamnă, râse Carelli, nu e extrem de nedrept ce spuneţi dumneavoastră, non sequitur! De ce ar şti un italian mai multe despre otrăvuri decât un englez? Am auzit spunându-se că otrava este mai degrabă arma femeii, nu a bărbatului. Poate ar trebui să vă întreb… Ah, dar probabil, dragă doamnă, vă gândiţi la o italiancă, nu? Poate eraţi pe cale să menţionaţi o anumită Borgia, nu-i aşa?

Luă o ceaşcă de cafea de la Lucia şi i-o duse domnişoarei Amory, apoi se întoarse să îşi ia şi el una.

— Lucreţia Borgia – făptura aceea îngrozitoare! Da, bănuiesc că la ea mă gândeam, recunoscu domnişoara Amory. Când eram copil, aveam coşmaruri cu ea, să ştii. Mi-o imaginam foarte palidă, dar înaltă, cu părul negru precum cărbunele, exact ca draga noastră Lucia.

Dr. Carelli se apropie cu zaharniţa de domnişoara Amory. Ea clătină din cap în semn de refuz, şi el duse bolul pe masa de cafea. Richard Amory îşi lăsă jos cafeaua, luă de pe birou o revistă şi începu să o răsfoiască, în timp ce mătuşa lui dezvolta tema Borgia.

— Da, aveam coşmaruri îngrozitoare, spunea domnişoara Amory. Se făcea că eram singurul copil într-o cameră plină de adulţi, şi toţi beau cafea din cupe foarte sofisticate. Apoi această femeie superbă – acum că stau să mă gândesc semeni fantastic de bine cu ea, Lucia dragă – se apropia de mine şi mă obliga să beau dintr-o cupă. I-aş fi putut spune prin zâmbet, cumva, că n-ar trebui să beau, dar ştiam că n-am să pot să o refuz. Mă hipnotiza, cumva, să beau, şi apoi începeam să simt o senzaţie îngrozitoare de arsură pe gât, şi mă pomeneam luptându-mă să respir. Iar apoi, desigur, mă trezeam.

Dr. Carelli se dusese aproape de Lucia. Stând în faţa ei, se înclină ironic.

— Draga mea Lucreţia Borgia, ai milă de noi.

Lucia nu reacţionă la gluma lui Carelli. Părea că nu-l auzise. Zâmbind pentru sine, dr. Carelli se îndepărtă de Lucia, îşi bău cafeaua şi puse ceaşca în mijlocul mesei. Terminându-şi cafeaua rapid, Barbara păru să-şi dea seama că se cerea o schimbare de atmosferă.

— Ce ziceţi de o melodie? Sugeră ea îndreptându-se spre gramofon. Ei, ce să punem? E aici un disc minunat pe care l-am cumpărat zilele trecute la Londra. Începu să cânte, însoţindu-şi cuvintele cu o mişcare de dans. „Ikey, oh, Crikey, ce ai pe tine?” Sau ce mai e aici?

— Oh, Barbara dragă, nu cântecul acela vulgar, o imploră domnişoara Amory venind spre ea şi ajutând-o să se uite printre plăcile de gramofon. Dacă trebuie să ascultăm muzică, sunt aici nişte cântece minunate de John Melormack. Sau, ce zici de „Oraşul sfânt”!

— Nu mai ţin minte numele sopranei. Sau, de ce nu acest disc frumos cu Melba? Oh, da, uite aici Largo a lui Händel.

— Oh, mătuşă Caroline! Nu ne putem înveseli cu Largo a lui Händel. Dacă vrei muzică clasică, există aici nişte opere italiene. Vino, dr. Carelli, acesta ar trebui să fie domeniul dumitale! Vino şi ajută-ne să alegem!

Carelli veni lângă Barbara, ca şi domnişoara Amory şi începură toţi trei să aleagă din teancul de discuri. Richard părea acum captivat de revista lui.

Lucia se ridică, porni agale şi aparent fără ţintă spre masa din mijloc, şi se uită la cutia de tablă. Apoi, având grijă să se asigure că ceilalţi nu observau, scoase un flacon din cutie şi citi eticheta „Hidrobromură de scopolamină”. Deschizând flaconul, vărsă în palmă aproape toate tabletele din el. În timp ce făcea asta, uşa biroului lui sir Claud se deschise şi în prag apăru Edward Raynor, secretarul lui sir Claud. Neobservat de Lucia, acesta o urmări cum punea la loc în cutie flaconul şi apoi se îndrepta spre masa de cafea.

În acel moment, din birou se auzi glasul lui sir Claud. Cuvintele erau nedesluşite, dar Raynor, întorcându-se să-i răspundă, spuse:

— Da, desigur, sir Claud. Vă aduc imediat cafeaua!

Secretarul era pe cale să intre în bibliotecă, dar glasul lui sir Claud îl opri în loc.

— Şi cum e cu scrisoarea către Marshall’s?

— A plecat cu poşta de după-amiază, sir Claud, răspunse secretarul.

— Dar, Raynor, ţi-am spus… Oh, întoarce-te aici, omule! Tună sir Claud din biroul lui.

— Îmi pare rău, domnule, spuse Raynor retrăgându-se din prag spre a se alătura lui sir Claud Armory în birou.

Lucia, care se întoarse să se uite la secretar la auzul glasului acestuia, păru să nu îşi dea seama că el îi urmărise mişcările. Întorcându-se cu spatele la Richard, dădu drumul tabletelor pe care le ţinea în mână în una din ceştile de cafea de pe masă, şi se îndepărtă către banchetă. Gramofonul prinse brusc viaţă cu un foxtrot rapid. Richard

Amory lăsă revista, îşi bău repede cafeaua, puse ceaşca în mijlocul mesei şi se duse la soţia lui.

— Am să urmez spusele tale. M-am hotărât. Vom pleca împreună.

Lucia îl privi miratã.

— Richard, spuse ea slab, chiar vorbeşti serios? Putem pleca de aici? Dar parcă spuneai… Cum e cu asta… De unde o să avem bani?

— Întotdeauna există căi de a obţine bani, spuse sumbru Richard.

În glasul Luciei se citi o notă de panică în timp ce întrebă:

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că atunci când un bărbat ţine la o femeie la fel de mult cât ţin eu la tine, va face orice. Orice!

— Nu mă măguleşte să te aud spunând asta, răspunse Lucia. Asta îmi spune doar că încă nu ai încredere în mine, că tu crezi că trebuie să-mi cumperi dragostea cu…

Se întrerupse şi se uită în jur, în timp ce uşa biroului se deschise şi reapăru Edward Raynor. Raynor se duse la masă şi luă o ceaşcă de cafea. Lucia îşi schimbă locul pe banchetă, mutându-se la unul din capetele ei. Richard se dusese posac înspre şemineu şi se uita fix în focul reaprins.

Barbara, începând să danseze singură, se uită la vărul ei parcă întrebându-se dacă să-l invite sau nu la dans. Dar, aparent descurajată de expresia lui împietrită, se întoarse spre Raynor.

— Dansezi, domnule Raynor?

— Cu mare plăcere, domnişoară Amory. Doar o clipă, să-i duc lui sir Claud cafeaua.

Lucia se ridică brusc de pe banchetă.

— Domnule Raynor, spuse ea repede, aceea nu e cafeaua lui sir Claud. Ai luat altă ceaşcă.

— Adevărat? Îmi pare tare rău.

Lucia luă altă ceaşcă de pe masă şi i-o întinse lui Raynor. Schimbară cafelele.

— Asta e cafeaua lui sir Claud, spuse ea înmânându-i cafeaua lui Raynor. Zâmbind enigmatic, puse ceaşca luată de la Raynor pe masa de cafea şi se întoarse la banchetă, întorcându-se cu spatele la Lucia, secretarul scoase din buzunar nişte tablete şi le dădu drumul în ceaşca pe care o ţinea. În timp ce se îndrepta spre uşa biroului, Barbara îl abordă.

— Dansează cu mine, domnule Raynor, îl rugă ea cu un zâmbet cuceritor L-aş sili pe dr. Carelli s-o facă, numai că văd că moare de dorinţă să danseze cu Lucia.

În timp ce Raynor ezită, se apropie Richard Amory.

— Ar fi bine să-i cedezi, Raynor, îl sfătui el. Toţi o fac, până la urmă. Hai, dă-mi cafeaua mie. I-o duc eu tatei.

Cu reţinere, Raynor dădu cafeaua. Întorcându-se să plece, Richard se opri un moment, apoi intră în biroul lui sir Claud. După ce întoarse discul pe partea cealaltă, Barbara şi Edward Raynor se angajară într-un vals lent. Dr. Carelli îi urmări câteva clipe cu un zâmbet îngăduitor, se apropie de Lucia care, cu o expresie puternică de respingere, stătea încă pe banchetă.

Carelli i se adresă.

— A fost cât se poate de amabil din partea domnişoarei Amory să-mi permită să-mi petrec weekend-ul aici.

Lucia ridică ochii spre el. Preţ de câteva secunde nu vorbi, dar, în cele din urmă, spuse:

— Este cea mai amabilă făptură.

— Iar casa asta este fermecătoare, continuă Carelli trecând în spatele banchetei. Trebuie să mi-o arăţi într-o bună zi de la un capăt la altul. Mă interesează enorm arhitectura acestei perioade.

În timp ce el vorbea, Richard Amory ieşi din birou. Ignorându-şi soţia şi pe Carelli, se duse direct la cutia de medicamente de pe masa din mijloc şi începu să-i pună în ordine conţinutul.

— Domnişoara Amory îţi poate spune despre casa asta mai multe decât pot să-ţi zic eu, îi spuse Lucia lui Carelli. Eu nu

ştiu mare lucru.

Uitându-se în jur şi văzând că Richard Amory era ocupat cu medicamentele, că Edward Raynor şi Barbara mai dansau încă în celălalt capăt al camerei şi că domnişoara Amory părea să fi aţipit, Carelli veni în faţa banchetei şi se aşeză lângă Lucia. Cu un glas jos, poruncitor, întrebă:

— Ai făcut ce ţi-am cerut?

Cu un glas şi mai scăzut, aproape de şoaptă, Lucia spuse cu disperare:

— N-ai pic de milă?

— Ai făcut ce ţi-am spus? Întrebă şi mai insistent Carelli.

— Eu… Eu începu Lucia, dar se opri şi, ridicându-se, se întoarse brusc şi porni ţeapănă spre uşa care dădea în hol. Apăsând clanţa, descoperi că uşa nu se deschidea.

— Ceva nu e în regulă cu uşa asta! Exclamă ea întorcându-se cu faţa la ceilalţi. Nu pot s-o deschid…

— Ce e? Strigă Barbara, valsând cu Raynor.

— Nu pot să deschid uşa asta, repetă Lucia.

Barbara şi Raynord se opriră din dans şi se duseră la uşă. Richard Amory opri gramofonul, apoi li se alătură. Încercară pe rând să deschidă uşa, fără succes, urmăriţi de domnişoara Amory care se trezise dar nu se ridicase şi de dr. Carelli care stătea în picioare lângă bibliotecă.

Neobservat de niciunul dintre cei prezenţi, sir Claud ieşi din birou cu ceaşca de cafea în mână, şi rămase o clipă în loc uitându-se la grupul adunat lângă uşa dinspre hol.

— Ce chestie extraordinară! Exclamă Raynor abandonând încercarea de a deschide uşa şi întorcându-se spre ceilalţi. Pare să se fi înţepenit, cumva.

Glasul lui sir Claud traversă încăperea, făcându-i pe toţi să tresară.

— Nu, nu s-a înţepenit. E încuiată. E încuiată pe dinafară.

Sora lui se ridică şi se apropie de el. Vru să vorbească, dar el o opri.

— A fost încuiată din ordinul meu, Caroline, spuse el.

Cu toţi ochii aţintiţi asupra lui, sir Claud traversă camera până la masa de cafea, luă un cub de zahăr din zaharniţă şi îl puse în ceaşca lui.

— Vreau să vă spun ceva tuturor, anunţă el. Richard, vrei să fii bun şi să-l suni pe Tredwell?

Fiul său păru că vrea să spună ceva, totuşi, după o scurtă pauză se duse spre şemineu şi apăsă un buton din perete.

— Vă sugerez să luaţi loc, continuă sir Claud, arătând cu mâna scaunele.

Dr. Carelli, ridicând din sprâncene, se duse şi se aşeză pe scaunul fără spetează. Caroline Amory şi Barbara luară loc pe banchetă, Edward Raynor şi Lucia pe scaune, iar Richard Amory preferă să stea în picioare în faţa şemineului.

După ce toţi se instalară confortabil, sir Claud mută fotoliul astfel încât să-i poată vedea bine şi se aşeză. Uşa din stânga se deschise şi intră Tredwell.

— Aţi sunat, sir Claud?

— Da, Tredwell. Ai sunat la numărul pe care ţi l-am dat?

— Da, domnule.

— Răspunsul a fost mulţumitor?

— Absolut mulţumitor, domnule.

— Maşina a plecat la gară?

— Da, domnule. Maşina a fost trimisă la tren.

— Prea bine, Tredwell, spuse sir Claud. Acum poţi să încui la loc.

— Da, domnule, spuse Tredwell şi se retrase.

După ce valetul închise uşa în urma sa, se auzi zgomotul cheii răsucite în broască.

— Claud, exclamă domnişoara Amory, ce îşi închipuie Tredwell…

— Tredwell acţionează în baza instrucţiunilor mele, Caroline, o întrerupse tăios sir Claud.

Richard Amory i se adresă tatălui său cu răceală.

— Pot să întreb ce înseamnă toate astea?

— Tocmai vreau să explic, spuse sir Claud. Vă rog să mă ascultaţi cu calm, toţi. După cum vă daţi seama, uşile astea două care dau în hol sunt încuiate pe dinafară. Din biroul meu nu se poate ieşi decât prin această cameră. Uşile glasvandului sunt şi ele încuiate. Se răsuci spre Carelli, explicând ca o paranteză: încuiate printr-un dispozitiv inventat de mine, de care familia mea ştie, dar pe care nu ştie să îl manevreze. Adresându-se din nou tuturor, sir Claud continuă: Locul ăsta e o cursă de şobolani. Se uită la ceas. Acum este nouă fără zece. La nouă şi câteva minute va sosi prinzătorul de şobolani.

— Prinzătorul de şobolani? Chipul lui Richard Amory era întruchiparea perplexităţii.

— Un detectiv, explică renumitul savant, sorbind din cafea.

CAPITOLUL V

Anunţul lui sir Claud fu primit cu consternare. Lucia scoase un strigăt înăbuşit, iar soţul ei se uită atent la ea. Domnişoara Amory scoase un ţipăt ascuţit, Barbara exclamă „Drace!”, iar Edward Raynor rosti un ineficace „Zău aşa, sir Claud!” Doar dr. Carelli rămase netulburat.

Sir Claud stătea în fotoliu, ţinând în mâna dreaptă ceaşca de cafea şi în stânga farfurioara.

— Se pare că mi-a reuşit micul efect, spuse el cu satisfacţie. Terminându-şi cafeaua, puse ceaşca şi farfurioara pe masă cu o grimasă. În seara asta cafeaua e neobişnuit de amară, se plânse el.

Chipul surorii sale înregistră o anumită expresie de supărare la vorbele lui privitoare la cafea, pe care le luă ca pe o critică directă la adresa felului în care se ocupa ea de gospodărie. Fu pe cale să spună ceva, dar Richard Amory i-o luă înainte.

— Care detectiv? Întrebă el.

— Se numeşte Hercule Poirot, răspunse sir Claud. E belgian.

— Dar de ce? Insistă Richard. De ce l-ai chemat?

— Bună întrebare, spuse tatăl lui cu un rânjet deloc plăcut. Acum am ajuns la obiect. De câtva timp, după cum cei mai mulţi din voi ştiu, mă ocup de cercetarea atomică. Am descoperit un nou explozibil. Forţa lui este atât de mare încât tot ce s-a încercat până acum pe această linie pare o joacă de copii pe lângă el. Cei mai mulţi din voi ştiu deja.

Carelli se ridică repede.

— Eu nu ştiu, spuse el nerăbdător. Mă interesează foarte mult să aud asta.

— Chiar aşa, dr. Carelli? Întreabă sir Claud cu o nuanţă ciudată în glas, iar Carelli, oarecum stânjenit, se aşează la loc.

— Cum spuneam, continuă sir Claud, forţa Amoritului, aşa l-am numit, este atât de mare încât, unde explozibilele de până acum omorau mii, acum putem omorî sute de mii.

— Ce groaznic! Exclamă Lucia, cutremurându-se.

Socrul ei spuse cu un zâmbet subţire:

— Draga mea Lucia, adevărul nu e niciodată groaznic, doar interesant.

— Dar de ce ne spui toate astea? Întrebă Richard.

— Pentru că, de câtva timp, am motive să cred că cineva din casa asta încearcă să fure formula Amoritului. L-am rugat pe monsieur Poirot să vină mâine la noi la cină, şi la întoarcere la Londra, luni, să ia formula cu el şi să o predea personal unui oficial de la Ministerul Apărării.

— Dar, Claud, e absurd! Protestă Caroline Amory. E extrem de jignitor pentru noi toţi. Doar nu bănuieşti în mod serios…

— N-am terminat, Caroline, o întrerupse fratele ei. Şi te asigur că nu e nimic absurd în ceea ce spun. Repet, îl invitasem pe Hercule Poirot să vină mâine la cină, dar a trebuit să-mi schimb planurile şi l-am rugat pe monsieur Poirot să vină de la Londra în seara asta. Am întreprins acest pas pentru că…

Sir Claud se opri. Când reluă discursul, vorbi mai rar, mai apăsat.

— Pentru că, repetă el, formula, scrisă pe o filă obişnuită de carnet şi introdusă într-un plic lung, a fost furată din seiful din biroul meu în seara asta, cu câtva timp înainte de cină. A fost furată de cineva din această cameră!

— Poftim? Din seif? Imposibil! Exclamă Edward Raynor.

Bolboroseala de glasuri nu îl incluse şi pe al lui Carelli, care rămăsese aşezat, cu o expresie îngândurată pe faţă. Mâna ridicată de sir Claud îi reduse şi pe ceilalţi la tăcere.

— Îmi este în obicei să fiu sigur pe faptele mele, continuă sir Claud. La şapte şi douăzeci de minute fix, am pus formula în seif. În timp ce părăseam biroul, a intrat Raynor.

Roşind fie de jenă, fie de mânie, secretarul începu:

— Zău, sir Claud, trebuie să protestez…

Sir Claud îl întrerupse.

— Raynor a rămas în birou, şi se afla încă acolo, lucrând, când în uşă a apărut dr. Carelli. După ce l-a salutat, Raynor l-a lăsat pe Carelli în birou şi a plecat s-o anunţe pe Lucia…

— Protestez… Eu…, începu Carelli, dar sir Claud ridică din nou mâna cerând tăcere şi continuă:

— Raynor, totuşi, n-a trecut de uşa acestei camere când s-a întâlnit cu sora mea Caroline şi cu Barbara. Toţi trei au rămas în această cameră şi dr. Carelli li s-a alăturat. Caroline şi Barbara au fost singurele din grup care nu au intrat în birou.

Barbara se uită la mătuşa ei, apoi i se adresă lui sir Claud.

— Mă tem că informaţiile tale privitor la mişcările noastre nu sunt absolut corecte, unchiule Claud, spuse ea. Eu nu pot fi exclusă de pe lista suspecţilor. Îţi aminteşti, mătuşă Caroline? M-ai trimis în birou să caut o andrea pe care spuneai că ai rătăcit-o. Te întrebai dacă nu cumva era acolo.

Ignorând întreruperea nepoatei sale, savantul continuă:

— Apoi a venit Richard, el s-a dus în birou singur şi a rămas acolo câteva minute.

— Doamne Sfinte! Exclamă Richard. Zău, tată, doar nu bănuieşti că eu ţi-aş fi furat blestemata aia de formulă, nu-i aşa?

Uitându-se fix la fiul său, sir Claud răspunse cu înţeles:

— Bucata aia de hârtie valora o mulţime de bani.

— Înţeleg. Fiul lui îi susţinu privirea. Iar eu sunt înglodat în datorii. Asta vrei să spui, nu-i aşa?

Sir Claud nu-i răspunse. Îşi plimbă privirea peste ceilalţi şi continuă:

— După cum vă spuneam, Richard a rămas în birou câteva minute. A reapărut în cameră când intra Lucia. Câteva minute mai târziu, când s-a anunţat cina, Lucia nu mai era cu noi. Am găsit-o în birou, lângă seif.

— Tată! Exclamă Richard ducându-se la soţia sa şi petrecându-şi protector braţul după umerii ei.

— Repet, stătea lângă seif, insistă sir Claud. Părea foarte agitată, şi când am întrebat-o ce se întâmpla cu ea, mi-a spus că nu se simţea bine. I-am sugerat că un pahar de vin i-ar fi făcut bine. Totuşi, ea m-a asigurat că îi trecuse, că nu mai avea nimic, şi apoi a plecat de lângă mine şi s-a dus la ceilalţi. În loc s-o urmez imediat pe Lucia în sufragerie, am rămas la masa mea de lucru. Nu ştiu de ce, dar ceva m-a îndemnat să mă uit în seif. Plicul cu formula dispăruse.

Urmă o pauză. Nimeni nu vorbi. Fiecare părea să înceapă să înţeleagă gravitatea situaţiei. Apoi Richard întrebă:

— Cum ai adunat informaţiile astea cu privire la. Mişcările noastre, tată?

— Gândindu-mă, firește, răspunse sir Claud. Prin observaţii şi deducţii. Prin ceea ce am văzut cu ochii mei şi prin ce am aflat chestionându-l pe Tredwell.

— Observ că nu i-ai inclus printre suspecţii tăi pe Tredwell sau pe vreunul din ceilalţi servitori, Claud, spuse arţăgoasă Caroline Amory. Numai pe cei din familia ta.

— Familia mea… Şi oaspetele nostru, o corectă fratele ei. Aşa e, Caroline. Spre satisfacţia mea, am ajuns la concluzia că nici Tredwell nici vreun alt servitor nu a fost în biroul meu în timpul scurt de când am pus formula în seif şi când l-am deschis din nou şi am constatat că a dispărut.

Se uită la fiecare pe rând, apoi adăugă:

— Sper că situaţia vă este limpede tuturor. Indiferent cine a luat formula, trebuie că o mai are încă. De când ne-am întors aici după cină, sufrageria a fost perchiziţionată în amănunţime. Tredwell m-ar fi informat dacă foaia de hârtie ar fi fost găsită acolo şi, după cum vă daţi seama, am avut grijă ca nimeni să nu aibă posibilitatea de a părăsi această cameră.

Timp de câteva momente domni o tăcere încordată, destrămată apoi de dr. Carelli care întrebă politicos:

— Propuneţi, aşadar, să fim percheziţionaţi, sir Claud?

— Nu asta e propunerea mea, răspunse sir Claud uitându-se la ceas. Acum e nouă fără două minute. Hercule Poirot va fi sosit în Market Cleve, unde este aşteptat. La nouă fix, Tredwell a primit ordin să stingă luminile de la panoul principal din pivniţă. Timp de un minut, şi numai unul, vom fi complet pe întuneric în această cameră. Când luminile se vor reaprinde, problema nu va mai fi în mâna mea. Hercule Poirot va fi aici în scurt timp, şi el va prelua acest caz. Dar dacă, sub acoperirea întunericului, formula e pusă aici – sir Claud bătu cu palma în masă – atunci am să-l informez pe monsieur Poirot că am făcut o greşeală şi că nu mai am nevoie de serviciile lui.

— E o propunere revoltătoare! Declară cu aprindere Richard. Se uită la ceilalţi. Eu spun să fim toţi percheziţionaţi. Eu în mod sigur doresc să fiu percheziţionat.

— Şi eu, fireşte, se grăbi Edward Raynor să anunţe.

Richard Amory se uită ţintă la dr. Carelli. Italianul zâmbi şi ridică din umeri.

— Şi eu.

Privirea lui Richard se muta la mătuşa lui.

— Foarte bine, dacă trebuie, trebuie, bombăni domnişoara Amory.

— Lucia? Întreabă Richard întorcându-se către soţia lui.

— Nu, nu, Richard, răspunse pe nerăsuflate Lucia. Planul tatălui tău e cel mai bun.

Richard o privi o clipă în tăcere.

— Ei bine, Richard? Întreabă sir Claud.

Richard oftă din greu, apoi spuse:

— Prea bine, de acord. Se uită la verişoara lui Barbara, care făcu un semn de aprobare.

Sir Claud se rezemă istovit de speteaza fotoliului şi rosti încet, tărăgănat:

— Mai simt încă în gură gustul cafelei ăleia.

După aceste cuvinte, căscă.

Ceasul de pe poliţă începu să bată, şi toţi îl ascultară în tăcere. Sir Claud se întoarse încetişor în fotoliu şi se uită fix la fiul său. O dată cu ultima bătaie, la nouă fix, lumina se stinse brusc şi camera fu cufundată în întuneric.

Se auziră câteva icnete şi exclamaţii înăbuşite venite din partea femeilor, apoi glasul domnişoarei Amory răsună cu claritate.

— Puţin îmi pasă de toate astea.

— Taci, mătuşă Caroline, îi ordonă Barbara. Încerc să ascult.

Timp de câteva secunde domni o tăcere absolută, urmată de zgomotul unei respiraţii greoaie şi apoi un foşnet de hârtie. Iarăşi tăcere, după care auziră cu toţii un fel de clic metalic, zgomotul a ceva sfâşiat, şi un bufnet puternic, care în mod sigur trebuie să fi fost de la un scaun răsturnat.

Brusc, Lucia ţipă:

— Sir Claud! Sir Claud! Nu pot să suport! Vreau lumină! Cineva, vă rog!

Camera rămase în beznă. Se auzi un icnet ascuţit, iar apoi o bătaie puternică în uşa dinspre hol. Lucia ţipă din nou. Parcă în semn de răspuns, lumina se aprinse.

Richard stătea acum lângă uşă, aparent incapabil să se hotărască dacă să încerce sau nu să o deschidă. Edward Raynor stătea în picioare lângă scaunul său, care se răsturnase. Lucia stătea rezemată în scaunul ei, de parcă era pe cale să leşine.

Sir Claud stătea absolut nemişcat în fotoliul său, cu ochii închişi. Secretarul lui arătă deodată masa de lângă şeful lui.

— Priviţi! Exclamă el. Formula!

Pe masa de lângă sir Claud se afla un plic lung, de genul descris mai devreme de acesta.

— Slavă Domnului! Strigă Lucia. Slavă Domnului!

O altă bătaie în uşa care se deschise încetişor. Ochii tuturor erau acum aţintiţi asupra ei, în timp ce Tredwell introducea un străin, după care se retrase.

Grupul se uită lung la străin.

În faţa ochilor aveau un omuleţ cu un aspect ieşit din comun, nu mai înalt de un metru şaizeci, cu o ţinută plină de demnitate. Capul lui avea exact forma unui ou, şi şi-l ţinea uşor înclinat, ca un terrier întrebător. Avea o mustaţă ţeapănă şi milităroasă, şi era foarte îngrijit îmbrăcat.

— Hercule Poirot, la ordinele dumneavoastră, spuse străinul şi se înclină.

Richard Amory dădu mâna cu el.

— Sir Claud? Întreabă Poirot. Ah, nu, dumneata eşti prea tânăr, fireşte. Fiul lui, poate? Trecu pe lângă Richard spre mijlocul camerei. În spatele lui, un alt bărbat, înalt, între două vârste şi cu carură milităroasă, intrase neobservat. Când ajunse lângă Poirot, detectivul anunţă: Colegul meu, căpitanul Hastings.

— Ce cameră încântătoare! Spuse Hastings în timp ce dădea mâna cu Richard Amory.

Richard se întoarse iar către Poirot.

— Îmi pare rău, monsieur Poirot, dar mă tem că v-am adus aici dintr-o neînţelegere. Nu mai e nevoie de serviciile dumneavoastră.

— Serios? Întrebă Poirot.

— Da, îmi pare rău, continuă Richard. Păcat că v-am făcut să bateţi atâta drum de pomană. Bineînţeles, onorariul dumneavoastră… Şi cheltuielile… Adică. Ăă. Cu asta nici o problemă, desigur…

— Înţeleg perfect, spuse Poirot, dar deocamdată nu mă interesează nici onorariul, nici cheltuielile.

— Nu? Atunci ce… Ăă…?

— Ce mă interesează, domnule Amory? Am să-ţi spun. E doar un mic aspect, fără importanţă, desigur. Dar tatăl dumitale a fost cel care m-a chemat aici. De ce nu îmi spune el să plec?

— Oh, bineînţeles. Îmi cer scuze, spuse Richard întorcându-se către sir Claud. Tată, vrei să-i spui tu, te rog, lui monsieur Poirot că nu mai avem nevoie de serviciile dumnealui?

Sir Claud nu răspunse.

— Tată! Exclamă Richard apropiindu-se repede de fotoliul lui sir Claud. Se aplecă asupra tatălui său, apoi se răsuci înnebunit. Dr. Carelli! Strigă el.

Domnişoara Amory se ridică, albă la faţă. Carelli veni repede la sir Claud şi îi luă pulsul. Încruntându-se, puse mâna pe pieptul lui sir Claud, în dreptul inimii, apoi clătină din cap.

Poirot se apropie încet de fotoliu şi se uită la trupul nemişcat al savantului.

— Daa… Mă tem…, murmură el ca pentru sine, tare mă tem…

— De ce vă temeţi? Întrebă Barbara venind către el.

Poirot se uită la ea.

— Mă tem că sir Claud a trimis prea târziu după mine, mademoisele.

CAPITOLUL VI

Afirmaţia lui Hercule Poirot fu urmată de o tăcere monumentală. Dr. Carelli continuă să-l examineze pe sir Claud timp de câteva momente, apoi se îndreptă şi se întoarse către ceilalţi.

— Mă tem că tatăl dumitale e mort, îi spuse el lui Richard Amory.

Richard se uită la el cu neîncredere, de parcă nu era în stare să priceapă vorbele italianului.

— Doamne… Ce-a fost? Infarct? Întrebă el.

— Aşa cred, răspunse Carelli oarecum cu îndoială.

Barbara se apropie de mătuşa ei ca s-o liniştească, întrucât domnişoara Amory părea gata să leşine. Edward Raynor o ajută pe Barbara să o susţină pe domnişoara Amory, şoptind:

— Presupun că tipul e doctor adevărat, nu?

— Da, dar numai unul italian, murmură Barbara. Amândoi o aşezară pe domnişoara Amory pe un scaun. Auzind totuşi vorbele Barbarei, Poirot clătină cu forţă din cap. Apoi, mângâindu-şi mustaţa cu grijă, zâmbi şi spuse încetişor:

— Eu, eu sunt detectiv – dar numai unul belgian. Cu toate acestea, mademoisele, noi, străinii, ajungem din când în când la răspunsul corect.

Barbara păru o idee stânjenită. Ea şi Raynor continuară să discute câteva minute, dar Lucia se apropie de Poirot şi, luându-l de braţ, îl trase deoparte.

— Monsieur Poirot, spuse ea pe nerăsuflate, trebuie să rămâneţi! Nu trebuie să-i lăsaţi să vă expedieze!

Poirot o privi serios. Chipul îi rămase impasibil când o întrebă:

— Să înţeleg că dumneata vrei să rămân, madame?

— Da, da! Răspunse Lucia uitându-se neliniştită spre cadavrul lui sir Claud care stătea în poziţie şezândă în fotoliu. Ceva nu e în regulă cu toată povestea asta. Socrul meu stătea foarte bine cu inima. Avea o inimă perfectă, vă spun. Vă rog, monsieur Poirot, trebuie să descoperiţi ce s-a întâmplat.

Dr. Carelli şi Richard Amory rămaseră în apropierea cadavrului lui sir Claud. Richard părea împietrit.

— Te-aş sfătui, domnule Amory, să trimiţi după doctorul personal al tatălui dumitale, îi spuse Carelli. Presupun că are unul, nu-i aşa?

Richard îşi reveni cu un efort.

— Poftim? Oh, da. Dr. Graham. Tânărul Kenneth Graham. Are un cabinet în sat. De fapt, e cam topit după verişoara

mea, Barbara. Adică… Scuză-mă, asta n-are importanţă, nu-i aşa? Uitându-se către Barbara, îi strigă: Care e numărul de telefon a lui Kenneth Graham?

— Market Cleve cinci, îi spuse Barbara.

Richard se duse la telefon, ridică receptorul şi ceru legătura cu numărul respectiv. În timp ce aştepta, amintindu-şi de îndatoririle lui de secretar, Edward Raynor îl întrebă:

— Crezi că ar trebui să chem maşina pentru monsieur Poirot?

Poirot îşi întinse mâinile în lături a scuză, dădu să vorbească, dar Lucia îl opri.

— Monsieur Poirot rămâne aici… la cererea mea, anunţă ea adresându-se tuturor celor de faţă.

Cu receptorul încă la ureche, Richard se întoarse, uimit.

— Ce vrei să spui? Îşi întrebă răspicat soţia.

— Da, Richard, trebuie să rămână, insistă Lucia. Glasul ei sună aproape isteric.

Domnişoara Amory ridică privirea consternată, Barbara şi Edward Raynor schimbară priviri îngrijorate, dr. Carelli se uită îngândurat la trupul neînsufleţit al marelui savant, în timp ce Hastings, care examinase distrat cărţile din bibliotecă, se întoarse şi se uită la cei din încăpere.

Richard era pe cale să răspundă la izbucnirea Luciei, când atenţia îi fu atrasă de receptorul pe care îl ţinea.

— Oh, ce… Dr. Graham? Kennet, Richard Amory la telefon. Tatăl meu a avut un atac de cord. Poţi să vii imediat? Păi, de fapt, mă tem că nu se mai poate face nimic… Da, a murit… Nu… Aşa mă tem… Mulţumesc. Punând receptorul în furcă, traversă camera până la soţia lui şi, cu glasul coborât şi agitat, rosti: Lucia, eşti nebună? Ce ai făcut? Nu-ţi dai seama că trebuie să scăpăm de detectivul ăsta?

Uluită, Lucia se ridică de pe scaun.

— Ce vrei să spui? Întrebă ea.

— N-ai auzit ce a spus tata? „Cafeaua era foarte amară”.

La început Lucia păru să nu înţeleagă.

— Cafeaua era foarte amară? Repetă ea. Se uită nedumerită la Richard o clipă, apoi scoase un strigăt de groază pe care şi-l înăbuşi repede.

— Vezi? Acum înţelegi? Întrebă Richard. Coborându-şi glasul până la şoaptă, adăugă: A fost otrăvit. Şi evident, de un membru al familiei. Doar nu vrei un scandal răsunător, nu-i aşa?

— Oh, Doamne! Murmură Lucia privind fix în faţa ei. Oh, Dumnezeule milostiv!

Plecând de lângă ea, Richard se apropie de Poirot.

— Monsieur Poirot… Începu el, apoi ezită.

— M'sieur? Întrebă politicos Poirot.

Hotărându-se, Richard continuă:

— Monsieur Poirot, mă tem că nu înţeleg ce anume v-a rugat soţia mea să investigaţi.

Poirot se gândi înainte de a răspunde. Apoi, zâmbind, spuse:

— Să spunem, furtul unui document? Pentru asta mi-a spus mademoiselle – o arătă pe Barbara – că am fost chemat.

Aruncându-i Barbarei o privire de reproş, Richard spuse:

— Documentul cu pricina a fost… Returnat.

— Oare? Întrebă Poirot, zâmbetul lui devenind enigmatic. Sub privirile tuturor, micul detectiv se îndreptă spre masa din mijlocul camerei şi se uită la plicul care mai stătea încă pe ea, uitat în confuzia şi emoţia generale provocate de descoperirea morţii lui sir Claud.

— Ce vreţi să spuneţi? Întrebă Richard Amory.

Poirot îşi răsuci teatral mustaţa şi îndepărtă cu grijă un fir de praf imaginar de pe mânecă.

— E doar o idee de a mea… Fără îndoială nebunească, răspunse în cele din urmă micul detectiv. Vezi dumneata, zilele trecute cineva mi-a spus o istorioară extrem de amuzantă. Povestea sticlei goale… Fără nimic în ea.

— Scuzaţi-mă, nu vă înţeleg, spuse Richard Amory.

Ridicând plicul de pe masă, Poirot murmură:

— Mă întreb…

Se uită la Richard care îi luă plicul din mână şi se uită la el.

— E gol! Exclamă Richard. Mototolind plicul, îl aruncă pe masă şi se uită cercetător la Lucia care se îndepărtă de el. Atunci, continuă el nesigur, presupun că trebuie să fim percheziţionaţi… Să…

Glasul i se stinse şi se uită înjur, parcă aşteptând să fie îndrumat. Privirile Barbarei şi mătuşii ei erau dezolate, a lui Edward Raynor indignată, iar a lui dr. Carelli inexpresivă. Lucia continuă să-i evite privirea.

— De ce nu urmezi sfatul meu, monsieur? Sugeră Poirot. Aşteaptă mai întâi să vină doctorul. Ia spune-mi, unde dă uşa aia? Întrebă el arătând uşa biroului.

— Acela e biroul tatălui meu.

Poirot se duse la uşă, băgă capul pe ea şi se uită în birou, apoi se întoarse dând din cap mulţumit.

— Înţeleg, murmură el, apoi i se adresă lui Richard: Eh bien, monsieur, nu mi se pare obligatoriu ca vreunul dintre dumneavoastră să rămână în camera asta dacă nu doreşte.

Urmă un murmur general de uşurare. Dr. Carelli se mişcă primul.

— Se înţelege, fireşte, anunţă Poirot uitându-se la italian, că nimeni nu trebuie să părăsească această casă.

— Îmi iau eu răspunderea asta, declară Richard în timp ce Barbara şi Raynor ieşeau împreună, urmaţi de Carelli.

Caroline Amory întârzie lângă fotoliul fratelui ei.

— Sărmanul Claud! Murmură ea pentru sine. Dragul, sărmanul Claud…

Poirot se apropie de ea.

— Trebuie să aveţi curaj, mademoiselle. Aţi suferit un mare şoc, ştiu.

Domnişoara Amory se uită la el cu lacrimi în ochi.

— Mă bucur tare mult că i-am comandat bucătăresei să prepare în seara asta limbă de mare, spuse ea. Era una din mâncărurile preferate ale fratelui meu.

Cu o tentativă curajoasă de a părea serios, Poirot răspunse:

— Da, trebuie să fie o adevărată alinare pentru dumneavoastră, sunt convins.

O conduse la uşă pe domnişoara Amory. Richard ieşi după mătuşa lui şi, după un moment de ezitare, ieşi repede şi Lucia. Poirot şi Hastings fură lăsaţi singuri cu cadavrul lui sir Claud.

CAPITOLUL VII

Imediat ce încăperea se goli, Hastings îl întrebă repede pe Poirot:

— Ei bine, ce părere ai?

— Te rog închide uşa, Hastings, fu singurul răspuns pe care îl primi.

În timp ce prietenul lui îi îndeplinea rugămintea, Poirot clătină încetişor din cap şi se uită prin cameră. Se plimbă prin ea, aruncând câte o privire la mobilă şi uitându-se din când în când la podea. Brusc, se opri să examineze scaunul răsturnat, scaunul în care stătea Edward Raynor când se stinsese lumina. Poirot ridică de sub scaun un obiect mic.

— Ce ai găsit? Întrebă Hastings.

— O cheie, răspunse Poirot. Arată ca o cheie de seif. Am observat un seif în biroul lui sir Claud. Vrei să fii bun, Hastings, să încerci cheia asta şi să-mi spui dacă se potriveşte?

Hastings luă cheia şi se duse cu ea în birou. Între timp, Poirot se apropie de cadavrul savantului şi, căutând în buzunarul de la pantaloni, scoase un mănunchi de chei pe care le examină atent. Hastings se întoarse informându-l că, într-adevăr, cheia se potrivea la seiful din birou.

— Cred că pot ghici ce s-a întâmplat, continuă Hastings. Îmi închipui că sir Claud a scăpat-o şi…

Se întrerupse, iar Poirot clătină din cap cu îndoială.

— Nu, nu, mon ami, dă-mi cheia, te rog.

Luă cheia de la Hastings şi o compară cu una din mănunchiul scos dim buzunarul mortului. Apoi, punând

mănunchiul la loc în buzunar, ţinu sus cheia singură.
— Ăsta este un duplicat, Hastings. Da, într-adevăr, făcut cu stângăcie, dar nu încape nici o îndoială că şi-a făcut treaba.
Foarte surescitat, Hastings exclamă:
— Atunci asta înseamnă că…
Se opri la un gest de atenţionare a lui Poirot. Se auzi zgomotul unei chei răsucite în broasca uşii care ducea la holul din faţă şi scara către nivelele superioare ale casei. În timp ce cei doi se întoarseră încetişor, uşa se deschise şi în prag apăru Tredwell.
— Vă rog să mă scuzaţi, domnule, spuse Tredwell intrând şi închizând uşa după el. Stăpânul mi-a spus să încui uşa aceasta, ca şi pe cealaltă, până la sosirea dumneavoastră. Stăpânul… Se opri la vederea trupului nemişcat al lui sir Claud.
— Mă tem că stăpânul dumitale a murit, spuse Poirot. Pot să te întreb cum te cheamă?
— Tredwell, domnule. Servitorul înaintă către birou, uitându-se la cadavrul stăpânului său. Vai de mine! Sărmanul sir Claud! Murmură el. Întorcându-se spre Poirot, adăugă: Vă rog să mă iertaţi, domnule, dar e un mare şoc. Pot să întreb cum s-a întâmplat? E… crimă?
— De ce întrebi asta?
Coborând glasul, valetul răspunse:
— S-au întâmplat lucruri ciudate în seara asta, domnule.
— Da? Poirot schimbă o privire cu Hastings. Povesteşte-ne despre aceste lucruri ciudate.
— Păi, nu prea ştiu cu ce să încep, domnule. Cred… Cred că prima dată când am simţit că ceva nu era în regulă a fost când domnul italian a venit la ceai.
— Domnul italian?
— Dr. Carelli, domnule.
— A venit la ceai pe neaşteptate?
— Da, da, domnule, şi domnişoara Amory l-a invitat să rămână când a văzut că era prieten cu doamna Richard Amory. Dar dacă mă întrebaţi pe mine, domnule…

— Da?

— Sper că veţi înţelege, domnule, că nu am obiceiul să bârfesc familia. Dar văzând că stăpânul e mort…

Se opri din nou şi Poirot îngână cu compătimire:

— Da, înţeleg. Sunt sigur că erai foarte ataşat de stăpânul dumitale. Tredwell dădu din cap, şi Poirot continuă: Sir Claud m-a chemat aici ca să-mi spună ceva. Trebuie să-mi spui tot ce ştii.

— Păi, atunci, după părerea mea, doamna Richard Amory nu voia ca domnul italian să rămână la cină. I-am văzut faţa când domnişoara Amory a făcut invitaţia.

— Ce părere ai despre dr. Carelli? Întrebă Poirot.

— Dr. Carelli nu e de-al nostru, răspunse valetul cu trufie.

Neînţelegând remarca lui Tredwell, Poirot se uită întrebător la Hastings care se întoarse cu spatele pentru a-şi ascunde un zâmbet. Aruncându-i colegului său o privire de reproş, Poirot i se adresă din nou lui Tredwell. Înfăţişarea valetului rămase perfect serioasă.

— Ţi s-a părut ceva ciudat în faptul că dr. Carelli a venit în această casă în felul în care a făcut-o?

— Absolut, domnule. Venirea lui a fost nefirească, într-un fel. Iar după sosirea lui au început problemele. Mai întâi stăpânul mi-a spus să trimit după dumneavoastră, apoi mi-a dat ordin să închid uşile. Doamna Richard, de asemenea, n-a mai fost ea însăşi toată seara. A trebuit să plece de la masă. Domnul Richard a fost tare supărat din cauza asta.

— Ah, a trebuit să plece de la masă? A venit în camera asta? Întrebă Poirot.

— Da, domnule, răspunse Tredwell…

Poirot se uită prin cameră. Ochii îi poposiră pe poşeta pe care Lucia o lăsase pe masă.

— Văd că una din doamne şi-a uitat poşeta, spuse el, ridicând-o.

Tredwell se apropie de el şi se uită la poşetă.

— Este a doamnei Richard, domnule.

— Da, continuă Hastings. Am văzut când a lăsat-o aici chiar înainte de a ieşi din cameră.

— Chiar înainte de a ieşi din cameră, spui? Întrebă Poirot. Curios! Puse poşeta pe banchetă, se încruntă nedumerit, apoi rămase pierdut în gânduri.

— Despre încuiatul uşilor, domnule, rosti Tredwell după o scurtă pauză. Stăpânul mi-a spus…

Ieşindu-şi brusc din visare, Poirot îl întrerupse.

— Da, da, trebuie să aud totul despre asta. Să mergem pe aici, propuse el arătând uşa care dădea spre partea din faţă a casei.

Tredwell porni către uşă urmat de Poirot. Hastings declară cu importanţă:

— Cred că eu am să rămân aici.

Poirot se întoarse şi se uită enigmatic la Hastings.

— Nu, nu, te rog să vii cu noi, îi spuse el colegului său.

— Dar nu crezi că e mai bine… Începu Hastings, dar Poirot îl întrerupse, vorbind solemn şi cu înţeles.

— Am nevoie de cooperarea dumitale, prietene, spuse el.

— Oh, desigur, în cazul ăsta…

Cei trei ieşiră din cameră închizând uşa după ei. Nu trecură decât câteva secunde şi uşa care dădea în hol se deschise cu grijă şi Lucia se furişă în cameră. După ce se uită în jur ca pentru a se asigura că nu era nimeni, se apropie de masa rotundă din mijlocul camerei şi luă ceaşca de cafea a lui sir Claud. În ochi îi apăru o privire dură care dezminţea obişnuita lor inocenţă, şi arătă dintr-o dată mult mai în vârstă.

Lucia stătea cu ceaşca în mână, de parcă nu se hotăra ce să facă, când uşa ce dădea în partea din faţă a casei se deschise şi intră Poirot singur.

— Dă-mi voie, madame, spuse Poirot făcând-o pe Lucia să tresară violent şi, ducâhdu-se la ea, îi luă ceaşca din mână cu un gest ce sugera doar politeţe.

— Am… Am venit să-mi iau poşeta, se bâlbâi Lucia.

— Ah, da. Ia să văd, unde am observat eu o poşetă de damă? Ah, da, aici. Se duse la banchetă, luă poşeta şi i-o înmână Luciei.

— Vă mulţumesc foarte mult, spuse ea uitându-se distrată în jur.

— Pentru puţin, madame.

După ce îi adresă un zâmbet nervos, Lucia ieşi repede din cameră. După plecarea ei, Poirot rămase nemişcat câteva clipe, apoi ridică ceaşca de cafea. După ce o mirosi cu precauţie, scoase din buzunar o eprubetă, turnă în ea o parte din zaţ şi sigilă eprubetă, după care o băgă în buzunar. Apoi se uită prin cameră, numărând ceştile.

— Una, două, trei, patru, cinci, şase. Da, şase ceşti de cafea. O cută de nedumerire începu să apară între sprâncenele lui, când în ochi i se aprinse brusc acea luminiţă verde care întotdeauna trăda o mare surescitare interioară, îndreptându-se repede spre uşa pe care intrase de curând, o deschise şi o trânti la loc, apoi ţâşni spre glasvand şi se ascunse după draperie. După câteva momente se deschise cealaltă uşă, cea care dădea în hol, şi intră din nou Lucia, de data asta cu şi mai mare precauţie. Uitându-se în jur în încercarea de a ţine sub ochi ambele uşi, înşfăcă ceaşca de cafea din care băuse sir Claud, apoi trecu în revistă întreaga cameră.

Ochii îi poposiră pe masa mică dinspre hol, pe care se afla un vas mare cu o plantă de casă. Îndreptându-se spre ea, Lucia băgă ceaşca de cafea în vas, înfigând-o cu susul în jos. Apoi, cu ochii la uşă, luă una din celelalte ceşti, şi o puse în apropierea cadavrului lui sir Claud. Se îndreptă repede spre uşă dar, când ajunse la ea, uşa se deschise şi intră Richard însoţit de un bărbat foarte înalt, cu părul de culoarea nisipului, la vreo treizeci de ani, al cărui aspect, deşi prietenos, avea un aer autoritar. Noul venit ducea o trusă medicală.

— Lucia! Exclamă uimit Richard. Ce cauţi aici?

— Am… Am venit să-mi iau poşeta, explică Lucia. Bună, dr. Graham. Scuzaţi-mă vă rog, adăugă ea şi trecu în grabă pe lângă ei. În timp ce Richard se uită după ea, Poirot ieşi de după draperie şi se apropie de cei doi bărbaţi ca şi cum tocmai ar fi intrat pe cealaltă uşă.

— Ah, iată-l pe monsieur Poirot. Permiteţi-mi să vă fac cunoştinţă. Monsieur Poirot, dr. Kenneth Graham.

Poirot şi doctorul se înclinară unul în faţa celuilalt, apoi dr. Graham se duse să examineze cadavrul savantului, urmărit de Richard. Hercule Poirot, căruia nu-i mai dădură nici o atenţie, se plimbă prin cameră, numărând din nou ceştile cu un zâmbet. „Una, două, trei, patru, cinci, murmură el. Cinci, chiar aşa.” Faţa i se lumină de încântare. Scoase din buzunar eprubeta, se uită la ea, apoi clătină încetişor din cap.

Între timp, dr. Graham terminase examinarea de suprafaţă a cadavrului lui sir Claud Amory.

— Mă tem că n-am să pot semna certificatul de deces, îi spuse el lui Richard. Sir Claud era perfect sănătos şi mi se pare extrem de improbabil să fi suferit un atac de cord aşa, din senin. Mă tem că va trebui să descoperim ce a mâncat şi a băut în ultimele ore.

— Doamne Sfinte, omule, chiar e necesar? Întrebă alarmat Richard. A mâncat şi a băut exact ce am mâncat şi am băut toţi, nimic altceva. E absurd să sugerezi…

— Nu sugerez nimic, îl întrerupse dr. Graham ferm şi cu autoritate. Îţi spun că, după lege, va trebui să aibă loc o anchetă, şi că procurorul va dori în mod sigur să ştie cauza decesului. În momentul de faţă pur şi simplu nu ştiu ce i-a cauzat moartea. Am să-i iau cadavrul şi am să aranjez ca mâine dimineaţă la prima oră să i se facă autopsia. Mâine mai târziu am să fiu în măsură să mă întorc la tine cu nişte fapte concrete.

Părăsi repede camera, urmat de Richard. Poirot se uită după ei, apoi pe faţă i se aşernu o expresie de nedumerire

în timp ce se întorcea să se uite iar la cadavrul celui care îl chemase de la Londra pe un ton atât de imperios.

— Mă întreb ce ai vrut să-mi spui, prietene? De ce te temeai? Te temeai doar că o să ţi se fure formula, sau te temeai şi pentru viaţa ta? Te-ai bazat pe Hercule Poirot să te ajute. Mi-ai cerut prea târziu ajutorul, dar am să încerc să descopăr adevărul.

Clătinând din cap, Hercule Poirot se pregătea să iasă din cameră când intră Tredwell.

— I-am arătat celuilalt domn camera sa, domnule, spuse el. Pot să vă conduc în camera dumneavoastră, care este alăturată celei din capătul scărilor? De asemenea, mi-am luat libertatea să vă ofer o mică cină rece amândurora. În drum spre etaj am să vă arăt unde este sufrageria.

Poirot înclină politicos capul în semn de acceptare.

— Îţi mulţumesc foarte mult, Tredwell. În treacăt, vreau să-l sfătuiesc pe domnul Amory cu toată tăria ca această încăpere să fie ţinută încuiată până mâine când ar trebui să avem şi alte informaţii cu privire la nefericita întâmplare din seara asta. Vrei să fii amabil s-o încui după ce plecăm de aici?

— Fără discuţie, domnule, dacă aşa doriţi, răspunse Tredwell urmându-l pe Poirot afară din bibliotecă.

CAPITOLUL VIII

Când în dimineaţa următoare Hastings coborî târziu la micul dejun, după ce dormise mult şi bine, se pomeni că mânca singur. Află de la Tredwell că Edward Raynor mâncase mult mai devreme şi se întorsese în camera sa să pună în ordine nişte hârtii ale lui sir Claud, că domnul şi doamna Amory mâncaseră în camera lor şi nu apăruseră încă, şi că Barbara Amory luase o ceaşcă de cafea cu ea în grădină unde era de presupus că mai stătea încă la soare, domnişoara Caroline Amory comandase micul dejun în camera ei, spunând că avea o uşoară durere de cap şi, ca atare, Tredwell nu o văzuse.

— L-ai văzut pe monsieur Poirot în dimineaţa asta, Tredwell? Întreabă Hastings şi i se răspunse că prietenul său se sculase devreme şi se hotărâse să facă o plimbare până în sat.

— Am înţeles că monsieur Poirot spunea că are nişte treburi de rezolvat acolo, adăugă el.

După ce termină un mic dejun copios compus din şuncă, cârnaţi şi ouă, pâine prăjită şi cafea, Hastings se întoarse în camera lui confortabilă de la primul etaj, care oferea o minunată privelişte a unei părţi din grădină, şi pe care Hastings o admiră preţ de câteva minute, inclusiv pe Barbara Amory care stătea la soare.

După ce Barbara intră în casă, Hastings se instală într-un fotoliu cu ediţia din acea dimineaţă a lui Times, şi care mersese la tipărit prea devreme pentru a conţine vreo menţiune privitoare la moartea lui sir Claud Amory.

Hastings se opri la editorial şi începu sa citească. Mai bine de jumătate de oră mai târziu, se trezi dintr-o aţipeală uşoară şi îl găsi pe Poirot aplecat asupra lui.

— Ah, mon ami, văd că lucrezi din greu la cazul ăsta, chicoti Poirot.

— De fapt, Poirot, mă gândeam la evenimentele din seara trecută şi trebuie că m-a furat somnul.

— Şi de ce nu, prietene? Îl linişti Poirot. Şi eu m-am gândit la moartea lui sir Claud şi, desigur, la furtul formulei, am întreprins deja unele acţiuni şi aştept din clipă în clipă un mesaj telefonic care să-mi spună dacă o anumită bănuială a mea este corectă sau nu.

— Ce sau pe cine bănuieşti, Poirot? Întrebă nerăbdător Hastings.

Poirot se uită pe fereastră înainte de a răspunde.

— Nu, nu cred că pot să-ţi dezvălui asta în acest stadiu al jocului, prietene. Să spunem doar că, aşa cum ne asigură magicienii pe scenă, rapiditatea mâinii înşeală ochii.

— Zău, Poirot, uneori eşti extrem de enervant! Consider că ar trebui să-mi spui măcar pe cine bănuieşti că a furat

formula. La urma urmelor, s-ar putea să fiu în măsură să te ajut…

Poirot îşi opri colegul cu un gest. Micul detectiv avea acum pe faţă cea mai nevinovată expresie a sa, şi privea gânditor pe fereastră, în depărtare.

— Eşti nedumerit, Hastings? Te întrebi de ce nu mă lansez în urmărirea unui suspect?

— Păi… Ceva de genul ăsta.

— Nu încape îndoială că dumneata asta ai face dacă ai fi în locul meu. Înţeleg asta. Dar eu nu fac parte dintre aceia cărora le place să se agite, căutând acul în carul cu fân, cum spuneţi voi englezii. Deocamdată mă mulţumesc să aştept. Privitor la de ce aştept – eh bien, pentru inteligenţa lui Hercule Poirot lucrurile sunt uneori perfect de clare, în timp ce pentru cei care nu sunt atât de generos înzestraţi nu sunt deloc clare.

— Doamne Sfinte, Poirot! Aş da o mare sumă de bani să te văd făcându-te de râs măcar o data. Eşti extraordinar de încrezut!

— Nu te înfuria, dragul meu Hastings. Într-adevăr, observ că există dăţi când aproape că mă deteşti! Vai, sufăr pedeapsa harului intelectual!

Micul detectiv îşi bombă pieptul şi oftă atât de comic încât Hastings nu se putu abţine să nu râdă.

— Poirot, n-am mai cunoscut pe cineva care să aibă o părere atât de bună despre el.

— Ce vrei? Când eşti unic, o ştii. Dar acum să trecem la probleme serioase, dragul meu Hastings. Dă-mi voie să-ţi spun că l-am rugat pe fiul lui sir Claud, domnul Richard Amory, să se întâlnească cu noi în bibliotecă la amiază. Spun „noi”, Hastings, pentru că vreau să fii şi dumneata acolo, prietene, să urmăreşti îndeaproape.

— Încântat să te ajut, Poirot.

La amiază, Poirot, Hastings şi Richard Amory se întâlniră în bibliotecă. Trupul neînsufleţit al lui sir Claud fusese luat de acolo în seara precedentă. În timp ce Hastings asculta şi

observa instalat comod pe banchetă, detectivul îi ceru lui Richard Amory, să povestească amănunţit evenimentele serii trecute, anterioare sosirii lui. După ce termină de povestit, Richard, care stătea în fotoliul în care stătuse cu o seară în urmă tatăl său, adăugă:

— Ei bine, asta a fost tot, cred. Sper că m-am făcut înţeles?

— Perfect, monsieur Amory, perfect, răspupse Poirot. Am acum un tablou clar. Închise ochii, parcă revăzând scena. Iată-l pe sir Claud, dominând situaţia. Apoi întunericul, bătaia în uşă. Da, într-adevăr, o scenă dramatică.

Richard dădu să se ridice.

— Dacă asta e tot…

— Doar un minuţel, spuse Poirot, oprindu-l cu un gest.

— Vă ascult, spuse Richard.

— Ce îmi poţi spune despre începutul serii, monsieur Amory?

— Începutul serii?

— Da. După cină.

— Oh, asta! Nu e mare lucru de spus. Tatăl meu şi secretarul sau Edward – Edward Raynor – s-au dus direct în biroul tatei. Restul erau aici.

Poirot îi zâmbi încurajator.

— Şi făceaţi… Ce?

— Oh, doar discutam. Gramofonul a cântat cea mai mare parte a timpului.

Poirot se gândi o clipă, apoi întrebă:

— Nu ţi-a atras atenţia nimic deosebit?

— Absolut nimic, spuse foarte repede Richard.

Urmărindu-l cu atenţie, Poirot continuă să-l preseze cu întrebările.

— Când s-a servit cafeaua?

— Imediat după cină.

— A servit valetul pe fiecare în parte, sau a lăsat cafeaua aici, să fie turnată?

— Zău că nu-mi amintesc.

Poirot scoase un mic oftat. Se gândi o clipă, apoi întrebă:

— Aţi băut cafea?
— Da, aşa cred. Toţi în afară de Raynor, adică. El nu bea cafea.
— Iar cafeaua lui sir Claud i-a fost dusă în birou?
— Presupun că da, răspunse Richard cu oarecare iritare. Toate amănuntele astea chiar sunt necesare?
Poirot îşi ridică braţele într-un gest de scuză.
— Îmi pare nespus de rău, spuse el. Dar am nevoie să văd cu ochii minţii întregul tablou. Şi, în definitiv, vrem să luăm înapoi acea preţioasă formulă, nu-i aşa?
— Presupun că da, răspunse din nou arţăgos Richard, la care Poirot ridică exasperat din sprâncene şi scoase o exclamaţie de mirare. Nu, sigur vrem, se grăbi Richard să adauge.
Luându-şi privirea de la Richard Amory, Poirot întrebă:
— Când a venit sir Claud din birou în camera asta?
— Exact când ei încercau să deschidă uşa.
— Ei?
— Da. Raynor şi ceilalţi.
— Pot să întreb cine voia să fie deschisă?
— Soţia mea, Lucia. Nu se simţise bine toată seara.
— La pauvre dame! Spuse Poirot cu compătimire. Sper că în dimineaţa asta se simte mai bine. Aş dori să o întreb urgent câteva lucruri.
— Mă tem că e absolut imposibil, spuse Richard. Nu e în stare să vadă pe nimeni, sau să răspundă la întrebări, în orice caz, nu v-ar putea spune nimic în afară de ce vă pot spune eu.
— Chiar aşa, chiar aşa. Dar femeile, monsieur Amory, au marele talent de a observa lucrurile în detaliu. Totuşi, fără îndoială că o să-mi poată răspunde la fel de bine mătuşa dumitale, domnişoara Amory.
— E în pat, spuse grăbit Richard. Moartea tatălui meu a fost un mare şoc pentru ea.
— Da, înţeleg, spuse îngândurat Poirot.

Urmă o pauză. Richard, vizibil stânjenit, se ridică şi se duse la glasvand.

— Să lăsăm să intre puţin aer, spuse el. E foarte cald aici.

— Oh, dumneata eşti ca toţi englezii, declară Poirot zâmbind. Nu lăsaţi aerul liber să fie liber. Nu, trebuie să-l băgaţi în casă.

— Sper că nu vă deranjează? Întrebă Richard…

— Pe mine? Nu, bineînţeles că nu. Am adoptat toate obiceiurile englezeşti. Pretutindeni sunt luat drept englez. Dar, scuză-mă, monsieur Amory, nu acel glasvand e încuiat printr-un dispozitiv ingenios?

— Ba da, acesta e, dar cheia este în mănunchiul de chei al tatălui meu pe care îl am aici. Scoţând cheile din buzunar, descuie şi împinse larg uşile.

Îndepărtându-se de el, Poirot se aşează pe scaunul fără spetează, departe de glasvand şi de aerul proaspăt şi se înfioră, în timp ce Richard trase adânc aer în piept şi rămase acolo un minut, uitându-se în grădină, apoi se întoarse la Poirot cu aerul cuiva care a luat o hotărâre.

— Monsieur Poirot, n-am s-o iau pe după piersic. Ştiu că soţia mea v-a implorat aseară să rămâneţi, dar era tulburată şi isterică, şi nu prea ştia ce făcea. Eu sunt persoana implicată, şi vă spun deschis că nu-mi pasă câtuşi de puţin de formulă. Tatăl meu era un om bogat. Descoperirea asta a lui valora o mulţime de bani, dar mie nu-mi trebuie mai mulţi decât am, şi nu mă pot preface că împărtăşesc entuziasmul lui în această problemă. Există deja destul exploziv în lume.

— Înţeleg, spuse gânditor Poirot.

— Eu spun să lăsăm baltă toată treaba.

Poirot înălţă mirat din sprâncene.

— Preferi să plec? Să nu se mai facă nici o investigaţie?

— Da, asta e.

— Dar cine a furat formula, n-a furat-o ca să n-o folosească, insistă Poirot.

— Nu, recunoscu Richard. Totuşi…

Încetişor şi cu subînţeles, Poirot continuă.

— Atunci, nu ai nici o obiecţie faţă de… Cum să mă exprim…? Stigmat?

— Stigmat? Exclamă tăios Richard.

— Cinci persoane au avut prilejul de a fura formula. Până când una nu este dovedită vinovată, celelalte patru nu pot fi dovedite nevinovate.

Tredwell intrase în cameră în timp ce vorbea Poirot. Când Richard începu să se bâlbâie indecis, valetul îl întrerupse.

— Vă rog să mă scuzaţi domnule, dar dr. Graham este aici şi doreşte să vă vadă.

Evident bucuros de prilejul de a scăpa de întrebările lui Poirot, Richard răspunse în drum spre uşă:

— Mă duc chiar acum. Vă rog să mă scuzaţi, monsieur Poirot, adăugă el şi ieşi cu Tredwell.

După plecarea celor doi, Hastings se ridică de pe banchetă şi se apropie de Poirot exclamând agitat:

— Hei! Otravă, nu-i aşa?

— Poftim, dragul meu Hastings?

— Otravă, de bună seamă! Repetă Hastings dând din cap cu putere.

CAPITOLUL IX

Poirot se uită la prietenul său cu o licărire de amuzament în ochi.

— Ce dramatic eşti, dragul meu Hastings! Cu câtă rapiditate şi inteligenţă ai tras concluzia!

— Ei, hai, Poirot, protestă Hastings, nu poţi scăpa de mine în felul ăsta. Doar n-ai de gând să pretinzi să crezi că tipul a murit de inimă. Pur şi simplu îţi sare în ochi ce s-a întâmplat aseară. Dar trebuie să spun că Richard Amory nu e un tip prea deştept. Nici nu i-a trecut prin cap posibilitatea otrăvirii.

— Crezi că nu, prietene?

— Eu mi-am dat seama de aseară, când dr. Graham a anunţat că nu poate elibera certificatul de deces şi a spus că trebuie făcută autopsia.

Poirot scoase un mic oftat.

— Da, da, murmură el. Puntru asta a venit acum dr. Graham – să anunţe rezultatul autopsiei. În câteva minute o să ştiu dacă ai sau nu dreptate. Păru pe punctul de a mai spune ceva, dar se răzgândi. Se duse la poliţa de deasupra şemineului şi aranjă vasul cu hârtiuţe pentru aprins focul.

Urmărindu-l cu afecţiune, Hastings spuse râzând:

— Ce mort eşti după ordine, Poirot!

— Nu este efectul mai plăcut acum? Întrebă Poirot uitându-se la poliţă cu capul într-o parte.

Hastings strâmbă din nas.

— Nu pot să spun că m-a deranjat foarte mult înainte.

— Ia aminte! Îl admonestă Poirot cu degetul. Simetria e totul. Pretutindeni ar trebui să fie bun gust şi ordine, mai ales în micile celule cenuşii ale creierului.

— Ei, hai, nu te lansa în vechea dumitale teorie, îl întrerupse Hastings. Mai bine spune-mi ce deduc celulele dumitale cenuşii din afacerea asta.

Poirot se duse la banchetă şi se aşează. Se uită fix la Hastings, cu ochii îngustaţi ca de pisică, până când în ei apăru o licărire verde.

— Dacă ţi-ai folosi celulele cenuşii, şi ai încerca să vezi cu claritate întregul caz, aşa cum încerc eu să fac, probabil că ai pricepe adevărul, prietene. Totuşi, continuă el pe un ton care sugera că el se purta cu deosebită mărinimie, înainte de a veni dr. Graham hai să auzim mai întâi ideile prietenului meu Hastings.

— Ei bine, cheia găsită sub scaunul secretarului e suspectă.

— Aşa crezi, Hastings?

— Bineînţeles. E foarte suspectă. Dar, pe total, eu pariez pe italian.

— Ah! Misteriosul dr. Carelli.

— Exact, misterios, continuă Hastings. Ăsta e cuvântul potrivit pentru el. Ce caută aici, la ţară? Îţi spun eu. Caută

să pună mâna pe formula lui sir Claud Amory. Aproape sigur este emisarul unui guvern străin. Ştii la ce mă refer.

— Într-adevăr, Hastings, ştiu, răspunse cu un zâmbet Poirot. La urma urmelor, mă mai duc şi eu la cinema.

— Iar dacă se dovedeşte că sir Claud a fost într-adevăr otrăvit, asta îl face pe dr. Carelli mai mult decât primul suspect. Îţi aminteşti de familia Borgia? Otrăvirea este genul de crimă tipic italian. Dar de ce mă tem eu este că acest Carelli o va şterge cu formula.

— Nu va face asta, prietene.

— Cum poţi să fii atât de sigur?

Poirot se rezemă de spetează şi îşi împreună vârfurile degetelor.

— Nu ştiu precis, Hastings, recunoscu el. Nu pot fi sigur, fireşte. Dar am o mică idee.

— Ce vrei să spui?

— Unde crezi dumneata că se află acum formula, isteţul meu colaborator?

— De unde să ştiu eu?

— Gândeşte-te, prietene, spuse Poirot încurajator. Aranjează-ţi ideile. Fii metodic. Fii ordonat. Asta e cheia succesului.

Cum Hastings se mulţumi doar să clatine din cap cu un aer nedumerit, detectivul încercă să-i ofere un indiciu.

— Există doar un singur loc unde poate fi, spuse Poirot.

— Şi unde e ăla, pentru Dumnezeu? Întrebă iritat Hastings.

— În camera asta, bineînţeles! Anunţă triumfător Poirot.

— Ce naiba vrei să spui?

— Da, Hastings. Hai judecă faptele. Ştiu de la bunul Tredwell că sir Claud a luat nişte măsuri de precauţie pentru ca această formulă să nu poată fi scoasă din camera asta. Când şi-a dat în vileag mica surpriză şi a anunţat sosirea noastră iminentă, este absolut sigur că hoţul avea încă asupra sa formula. Ce trebuia el să facă? Nu putea să rişte să fie găsită asupra lui când soseam eu. Putea face

doar două lucruri. Să o returneze în maniera sugerată de sir Claud, sau să o ascundă undeva, sub acoperirea întunericului care a domnit timp de un minut. Cum n-a făcut primul lucru, trebuie că l-a făcut pe al doilea. Voila! Pentru mine este evident că formula e ascunsă în camera asta.

— Pe cuvânt, Poirot! Exclamă Hastings foarte surescitat. Sunt convins că ai dreptate! Hai s-o căutăm. Se ridică şi se îndreptă către masa de lucru.

— Negreşit, dacă asta te distrează. Dar există cineva care va putea s-o găsească mai uşor decât tine.

— Oh, şi cine e ăsta?

Poirot îşi răsuci mustaţa cu energie.

— Vai, persoana care a ascuns-o, evident! Exclamă el, însoţindu-şi cuvintele cu gestul unui scamator care scoate un iepure din pălărie.

— Vrei să spui că…

— Vreau să spun că, mai devreme sau mai târziu, hoţul va încerca să intre în posesia prăzii lui. De aceea, unul din noi trebuie să stea permanent de pază… Auzind uşa deschizându-se încet şi cu grijă, se întrerupse şi îi făcu semn lui Hastings să vină cu el lângă gramofon, unde nu puteau fi văzuţi imediat.

CAPITOLUL X

Uşa se deschise şi în cameră intră cu precauţie Barbara Amory. Luând un scaun de lângă perete, îl duse la bibliotecă, se urcă pe el şi se întinse după cutia de tablă cu medicamente. În acel moment Hastings strănută şi, tresărind, Barbara scăpă cutia.

— Oh! Exclamă ea derutată. Nu ştiam că e cineva aici.

Poirot se grăbi să ridice cutia.

— Dă-mi voie, mademoiselle, sunt sigur că e prea grea pentru dumneata, spuse detectivul. Se îndreptă spre masă şi puse cutia pe ea. E o colecţie micuţă a dumitale? Ouă de păsări? Scoici de mare, poate?

— Mă tem că e ceva mult mai prozaic, monsieur Poirot, răspunse Barbara cu un zâmbet nervos. Nu sunt decât

pilule şi prafuri!
— Dar, de bună seamă, o persoană atât de tânără, atât de sănătoasă şi viguroasă nu are nevoie de aceste bagatele.
— Oh, nu sunt pentru mine, îl linişti Barbara. Sunt pentru Lucia. În dimineaţa asta are o durere de cap îngrozitoare.
— La pauvre dame! Murmură Poirot plin de compătimire. Deci, ea te-a trimis după pilulele astea?
— Da, răspunse Barbara. I-am dat două aspirine, dar vrea un drog adevărat. I-am spus că am să-i aduc întregul arsenal… Adică, dacă nu e nimeni aici.
Cu mâinile pe cutie, Poirot rosti gânditor:
— Dacă nu e nimeni aici. De ce ar conta asta, mademoiselle?
— Ei bine, ştiţi cum e într-o casă ca asta. Tamtam, foială, agitaţie! Mătuşa Caroline, de exemplu, e ca o cloşcă bătrână! Iar Richard e o adevărată pacoste şi absolut inutil, cum sunt toţi bărbaţii când eşti bolnavă.
Poirot dădu din cap înţelegător.
— Înţeleg, înţeleg, spuse el. Îşi trecu degetele peste capacul cutiei, apoi se uită repede la mâinile sale. Îşi drese glasul şi apoi continuă: Ştii, mademoiselle, că aveţi mare noroc cu servitorii din casă?
— La ce vă referiţi? Întrebă Barbara.
Poirot arătă spre cutia de tablă.
— Vezi, pe cutia asta nu e fir de praf. Să te sui pe scaun şi să te deranjezi să ştergi praful tocmai sus, acolo… Nu toţi servitori ar fi atât de conştiincioşi.
— Da, aprobă Barbara. Chiar mă gândeam aseară că era ciudat că nu era praf pe ea.
— Ai dat jos cutia asta cu droguri aseară?
— Da, după crimă. E plină cu substanţe vechi de spital.
— Să aruncăm o privire la aceste droguri de spital, propuse Poirot în timp ce deschidea cutia. Scoţând câteva flacoane şi citindu-le etichetele, îşi înălţă exagerat sprâncenele. Stricnină… Atropină – foarte drăguţă colecţie! Ah, uite şi un flacon de scopolamină, aproape gol!

— Ce?! Exclamă Barbara. Vai, aseară erau toate pline, sunt sigură că erau!

— Voilà! Poirot îi arătă un flacon, apoi îl puse la loc. E foarte curios. Spui că toate aceste mici… Cum să le numim? Sticluţe erau pline? Unde exact se afla această cutie aseară, mademoiselle!

— Păi, după ce am dat-o jos, am pus-o pe masa asta, îl informă Barbara. Iar dr. Carelli s-a uitat printre droguri, comentând asupra lor şi…

Se opri căci în cameră intră Lucia. Soţia lui Richard Amory păru mirată să-i vadă pe cei doi bărbaţi. La lumina zilei, faţa ei palidă şi mândră părea istovită.

Barbara se repezi la ea.

— Oh, iubito, nu trebuia să te ridici din pat, îi spuse ea. Tocmai veneam la tine.

— M-a mai lăsat durerea de cap, Barbara dragă, răspunse Lucia cu ochii aţintiţi asupra lui Poirot. Am coborât pentru că vreau să vorbesc cu monsieur Poirot.

— Dar, puiule, nu cred că ar trebui…

— Te rog, Barbara.

— Prea bine, tu ştii cel mai bine, spuse Barbara şi porni spre uşă, iar Hastings se grăbi să i-o deschidă.

După plecarea ei, Lucia se duse la un scaun şi se aşează.

— Monsieur Poirot… Începu ea.

— La ordinile dumitale, madame, răspunse politicos Poirot.

Lucia vorbi ezitant, cu glasul uşor tremurător.

— Monsieur Poirot, aseară v-am făcut o rugăminte. V-am rugat să rămâneţi aici. V-am… V-am implorat să rămâneţi. Azi îmi dau seama că am făcut o greşeală…

— Eşti sigură, madame? Întrebă Poirot liniştit.

— Foarte sigură. Aseară eram istovită şi surescitată. Vă sunt foarte recunoscătoare că aţi făcut ce v-am rugat, dar acum e mai bine să plecaţi.

— Ah, c’est comme ça! Murmură în surdină Poirot. Cu glas tare spuse dagajat: înţeleg, madame.

Lucia se ridică şi îl privi cu nervozitate.

— Atunci, rămâne stabilit aşa? Întrebă ea.

— Nu chiar, madame, răspunse Poirot făcând un pas spre ea. Dacă îţi aminteşti, ţi-ai exprimat îndoiala că socrul dumitale a murit de moarte naturală.

— Aseară eram isterică, nu ştiam ce spuneam!

— Deci acum eşti convinsă că, până la urmă, moartea lui a fost naturală?

— Absolut, declară Lucia.

Sprâncenele lui Poirot se înălţară o idee. Se uită la ea în tăcere.

— De ce mă priviţi aşa? Întrebă alarmată Lucia.

— Pentru că uneori e greu să faci un câine să adulmece urma vânatului. Dar o dată ce a găsit-o, nimic pe lume nu-l mai poate face să o părăsească. Nu, dacă e un câine bun. Iar eu, madame, eu, Hercule Poirot, sunt un câine foarte bun!

Foarte agitată. Lucia spuse:

— Dar trebuie, chiar trebuie să plecaţi! Vă rog, vă implor! Nici nu ştiţi cât rău aţi putea face rămânând!

— Rău? Dumitale, madame?

— Nouă tuturor, monsieur Poirot. Nu pot să vă explic mai multe, dar vă rog să mă credeţi pe cuvânt că aşa este. Din primul moment când v-am văzut, am avut încredere în dumneavoastră. Vă rog…

Se întrerupse căci uşa se dechise şi intrară dr. Graham şi Richard, care arăta şocat.

— Lucia! Exclamă el dând cu ochii de soţia lui.

— Ce este, Richard? Întrebă ea neliniştită alergând spre el. Ce s-a întâmplat? S-a întâmplat ceva, văd pe faţa ta. Ce?

— Nimic, draga mea, răspunse Richard într-o încercare de a o linişti. Te superi dacă te rog să ne laşi singuri o clipă? Cum Lucia ezită, Richard se duse la uşă şi o deschise. Te rog, repetă el.

Cu o ultimă privire în urmă, în care se citea clar teama, Lucia ieşi din cameră.

CAPITOLUL XI

Punându-şi trusa medicală pe masa de cafea, dr. Graham se duse la banchetă şi se aşeză.

— Mă tem că e o afacere urâtă, monsieur Poirot, îi spuse el detectivului.

— O afacere urâtă? Da? Ai descopcrit ce a provocat moartea lui sir Claud? Întreabă Poirot.

— A murit ca urmare a otrăvirii cu un alcaloid vegetal puternic, declară Graham.

— Cum ar fi scopolamina3, poate? Sugeră Poirot ridicând de pe masă cutia metalică.

— Da, exact. Dr. Graham părea surprins de acurateţea presupunerii detectivului.

Poirot duse cutia în cealaltă parte a camerei şi o puse pe masa pe care se afla gramofonul, iar Hastings îl urmă acolo. În timpul ăsta, Richard Amory se aşeză pe banchetă lângă doctor.

— De fapt, ce înseamnă asta? Îl întrebă el pe doctor.

— În primul rând, asta înseamnă implicarea poliţiei, răspunse prompt doctorul.

— Dumnezeule! E cumplit. Nu poţi să muşamalizezi treaba?

Dr. Graham se uită fix la Richard Amory, apoi rosti rar şi hotărât:

— Dragul meu Richard, nimeni nu e mai îndurerat de această nenorocire oribilă, crede-mă. Mai ales că, date fiind circumstanţele, nu pare probabil ca otrava să fi fost autoadministrată.

— Vrei să spui că a fost crimă? Întrebă Richard cu glasul şovăitor.

Dr. Graham nu vorbi, dar dădu din cap cu gravitate.

— Crimă! Exclamă Richard. Ce naiba o să ne facem?

Vorbind mai vioi, mai puternic, dr. Graham îi explică procedura care trebuia urmată.

— L-am anunţat pe procuror, spuse el. Ancheta se va ţine mâine la King’s Arms.

— Şi… Trebuie să fie implicată şi poliţia? Nu se poate fără ea?

— Nu. Sigur îţi dai seama de asta, Richard, nu-i aşa?

Richard începu să vorbească înnebunit.

— Dar de ce nu m-ai avertizat că…

— Haide, Richard, controlează-te. Sunt sigur că înţelegi că am întreprins doar acei paşi pe care i-am considerat absolut necesari. În definitiv, în probleme de genul ăsta nu se stă pe gânduri.

— Dumnezeule! Exclamă Richard.

Dr. Graham i se adresă pe un ton mai blând.

— Ştiu, Richard. Înţeleg. A fost un şoc îngrozitor pentru tine. Dar există lucruri despre care sunt nevoit să te întreb. Te simţi în stare să răspunzi la câteva întrebări?

Richard făcu un efort vizibil să se adune.

— Ce vrei să ştii? Întreabă el.

— În primul rând, ce a mâncat şi a băut tatăl tău aseară, la cină?

— Să văd, toţi am mâncat acelaşi lucru. Supă, limbă de mare, cotlete, şi am încheiat cu o salată de fructe.

— Şi băutura?

Richard se gândi câteva clipe înainte de a răspunde.

— Tata şi mătuşa mea au băut vin roşu. La fel şi Raynor, cred. Eu am rămas la whisky cu sifon, iar dr. Carelli… Da, dr. Carelli a băut pe tot parcursul mesei vin alb.

— Ah, da, misteriosul dr. Carelli, murmură Graham Scuză-mă, Richard, dar ce ştii de fapt despre omul ăsta?

Interesat să audă răspunsul lui Richard Amory, Hastings veni mai aproape de cei doi.

— Nu ştiu nimic despre el, declară Richard. Nu l-am întâlnit, nici n-am auzit de el până ieri.

— Dar e prieten cu soţia ta? Întrebă doctorul. Îl cunoaşte foarte bine?

— Oh, nu, e o simplă cunoştinţă.

Graham plescăi din limbă şi clătină din cap.

— Sper că nu i-ai dat voie să părăsească această casă?

— Nu, nu, îl linişti Richard pe doctor. I-am explicat aseară că până nu se lămureşte problema asta – mă refer la furtul formulei – cel mai bine pentru el ar fi să rămână în casa asta. De fapt, am trimis la han, unde avea o cameră, şi i s-au adus lucrurile aici.

— Nu a protestat deloc? Întrebă oarecum mirat dr. Graham.

— Oh, nu, a fost imediat de acord.

— Hm! Şi-acum, ce poţi să-mi spui despre camera asta?

Poirot se apropie şi i se adresă doctorului.

— Uşile au fost încuiate aseară de Tredwell, şi cheile mi-au fost date mie. Totul este exact cum a fost, în afară de scaune, pe care le-am mutat.

Dr. Graham se uită la ceaşca de cafea de pe masă. Arătându-i-o lui Poirot, întrebă:

— Aceasta e ceaşca? Se duse la masă, luă ceaşca şi o mirosi. Richard, asta e ceaşca din care a băut tatăl tău? Ar fi bine s-o iau. Trebuie dată la analiză. Ducând-o la masa de cafea, îşi deschise trusa.

Richard sări în picioare.

— Doar nu crezi că… Începu el, dar se întrerupse.

— Pare extrem de puţin probabil ca otrava să-i fi fost administrată la cină, îi spuse Graham. Cea mai probabilă explicaţie este că scopolamina i-a fost pusă în cafea.

— Eu… Eu… Se bâlbâi Richard făcând un pas către doctor, dar se opri cu un gest de disperare, şi ieşi brusc din încăpere pe uşile glasvandului dinspre grădină.

Dr. Graham scoase din trusă o cutie mică de carton în care se afla vată şi înveli cu grijă ceaşca în timp ce îi spunea lui Poirot:

— Scârboasă afacere. Nu mă miră deloc că Richard Amory e supărat. Ziarele vor face tam-tam pe seama prieteniei dintre acest doctor italian şi soţia lui. Şi noroiul are tendinţa să se lipească, monsieur Poirot. Biata femeie! Probabil e total inocentă. Evident că omul a făcut cunoştinţă cu ea în cine ştie ce mod plauzibil. Străinii ăştia sunt uimitor de

deştepţi. Desigur, n-ar trebui să vorbesc în felul ăsta, ca şi cum treaba ar fi dinainte stabilită, dar ce altceva poţi să-ţi imaginezi?

— Te gândeşti că sare în ochi, da? Îl întrebă Poirot, schimbând o privire cu Hastings.

— Păi, la urma urmelor, invenţia lui sir Claud era valoroasă, explică doctorul. Şi a apărut străinul ăsta, despre care nimeni nu ştie nimic. Un italian. Sir Claud este misterios otrăvit…

— Ah, da! Exclamă Poirot. Familia Borgia.

— Poftim? Întrebă doctorul.

— Nimic, nimic.

Dr. Graham îşi luă trusa şi se pregăti de plecare, întinzându-i mâna lui Poirot.

— Ei bine, trebuie să plec.

— La revedere deocamdată, monsieur le docteur, spuse Poirot dând mâna cu el.

La uşă Graham se opri şi se uită înapoi.

— La revedere, monsieur Poirot. Veţi avea grijă ca nimeni să nu deranjeze nimic din camera asta până vine poliţia, nu-i aşa? Este extrem de important.

— În mod categoric, îmi asum responsabilitatea asta, îl asigură Poirot în timp ce Graham închidea uşa după el, Hastings observă sec:

— Ştii, Poirot, nu mi-ar plăcea să fiu bolnav în casa asta. În primul rând pentru că se pare că există aici un otrăvitor care umblă în voie, şi în al doilea rând pentru că nu sunt deloc sigur că am încredere în acest doctor tânăr.

Poirot se uită ironic la Hastings.

— Să sperăm că nu vom rămâne în casa asta suficient de mult ca să ne îmbolnăvim, spuse el şi, îndreptându-se spre poliţă, apăsă butonul soneriei. Iar acum, dragul meu Hastings, la treabă.

— Ce ai de gând să faci?

— Tu şi cu mine, prietene, răspunse Poirot cu o licărire în ochi, vom trece să-i luăm un interviu lui Cezar Borgia.

În acel moment intră Tredwell.

— Aţi sunat, domnule?

— Da, Tredwell. Vrei, te rog, să-i spui domnului italian să aibă amabilitatea să vină aici?

— Desigur, domnule.

Valetul părăsi camera, iar Poirot se duse la masă şi luă cutia cu droguri.

— Ar fi bine să punem această cutie foarte periculoasă înapoi la locul ei, spuse el. Mai presus de toate trebuie să fim ordonaţi.

Dându-i cutia lui Hastings, Poirot trase un scaun lângă bibliotecă şi se sui pe el.

— Vechea chemare spre ordine şi simetrie, nu? Spuse Hastings. Dar îmi imaginez că e mai mult decât asta.

— Ce vrei să spui, prietene?

— Ştiu despre ce e vorba. Nu vrei să-l sperii pe Carelli. La urma urmelor, cine a umblat cu drogurile astea? Printre alţii, el. Dacă le-ar vedea pe masă, ar fi pus în gardă, nu-i aşa?

Poirot îl bătu uşurel pe creştet.

— Ce isteţ e prietenul meu Hastings! Spuse el, luându-i cutia.

— Te cunosc prea bine, insistă Hastings. Nu poţi să-mi arunci cu praf în ochi.

În timp ce Hastings vorbea, Poirot trase un deget pe partea de sus a bibliotecii, împrăştiind praful peste faţa ridicată a lui Hastings.

— Mi se pare, dragă Hastings, că tocmai asta am făcut! Exclamă el cu o strâmbătură. Se pare că m-am grăbit cu laudele la adresa servitorilor. Pe raftul ăsta praful e de un deget. Tare aş vrea să am acum o cârpă udă ca să-l şterg!

Hastings râse.

— Dragă Poirot, nu eşti servitoare!

— Vai, nu, răspunse cu tristeţe Poirot. Sunt doar detectiv!

— Ei bine, acolo nu-i nimic de detectat, aşa că dă-te jos.

— După cum spui, nu e nimic… Începu Poirot apoi se opri, rămânând nemişcat pe scaun, ca o stană de piatră.
— Ce este? Întrebă neliniştit Hastings. Coboară, Poirot. Dr. Carelli trebuie să pice dintr-o clipă în alta. Doar nu vrei să te găsească acolo.
— Ai dreptate, prietene, spuse Poirot şi coborî încet de pe scaun. Faţa lui avea o expresie gravă.
— Ce naiba se întâmplă? Întrebă Hastings.
— Mă gândesc la ceva…
— La ce te gândeşti?
— La praf, Hastings. La praf, răspunse Poirdt cu un glas ciudat.
Uşa se deschise şi dr. Carelli intră în cameră. El şi Poirot se salutară cu extremă ceremonie, fiecare vorbind politicos în limba maternă a celuilalt.
— Monsieur Poirot, începu Carelli, vous voulez me questionner?
— Si, signor dottore, şi lei permette, răspunse Poirot.
— Ah, lei parla Italiano?
— Si, ma preferisco parlare în Francese.
— Alors, qu’est-ce que vous voulez me demander?
— Hei, interveni Hastings enervat. Ce dracu’ sunt toate astea?
— Ah, sărmanul Hastings nu e poliglot, zâmbi Poirot. Uitasem, ar fi mai bine să vorbim în engleză.
— Îmi cer scuze. Bineînţeles, fu de acord Carelli. I se adresă lui Poirot cu un aer de mare sinceritate. Mă bucur că ai trimis după mine, monsieur Poirot. Dacă n-o făceai, ţi-aş fi cerut eu o întrevedere.
— Adevărat? Întrebă Poirot, arătând spre un scaun de lângă masă.
Carelli se aşează, în timp ce Poirot luă loc în fotoliu iar Hastings se instală comod pe banchetă.
— Da, spuse italianul. Întâmplarea face să ain nişte treburi urgente la Londra.
— Te rog să continui, îl încurajă Poirot.

— Da. Desigur, îmi dau seama foarte bine de situaţia de aseară. Un document de valoare a fost furat. Eu eram singurul străin prezent la faţa locului. Fireşte, am fost dornic să rămân, să mă supun cercetărilor, de fapt să insist să fiu cercetat. Ca om de onoare, nu puteam face altfel.

— Chiar aşa, aprobă Poirot. Dar azi?

— Azi e altceva, răspunse Carelli. Cum spuneam, am treburi urgente la Londra.

— Şi ce doreşti, să pleci?

— Exact.

— Pare cât se poate de rezonabil, declară Poirot. Nu crezi, Hastings?

Hastings nu răspunse, dar după înfăţişarea lui se vedea clar că nu credea.

— Poate că dacă i-ai spune un cuvânt domnului Amory, monsieur Poirot, ar fi în ordine. Aş vrea să evit orice neplăcere.

— Bunele mele oficii sunt la dispoziţia dumitale, monsieur le docteur, îl asigură Poirot. Acum, poate poţi să mă ajuţi cu câteva detalii.

— Cu mare bucurie.

Poirot se gândi o clipă, apoi întrebă:

— Madame Richard Amory e prietenă bună cu dumneata?

— Prietenă foarte bună, spuse Carelli. Oftă. A fost o surpriză încântătoare să dau de ea în mod neaşteptat în acest loc izolat.

— În mod neaşteptat, spui? Întrebă Poirot.

— Absolut neaşteptat, răspunse Carelli uitându-se repede la detectiv.

— Absolut neaşteptat, repetă Poirot. Ce întâmplare!

În atmosferă se strecură o anumită tensiune. Carelli se uită fix la Poirot, dar nu spuse nimic.

— Te interesează ultimele descoperiri ale ştiinţei? Îl întrebă Poirot.

— Desigur. Sunt doctor.

— Ah! Dar asta nu e o condiţie obligatorie, observă Poirot. Un nou vaccin, noi raze, un nou microb – asta da. Dar, de bună seamă, un nou exploziv nu prea e domeniul unui doctor în medicină, nu-i aşa?

— Ştiinţa ar trebui să ne intereseze pe toţi, insistă Carelli. Ea reprezintă triumful omului asupra naturii. Omul îi smulge naturii secrete în ciuda opunerii ei înverşunate.

Poirot dădu din cap în semn de aprobare.

— Ce spui dumneata acolo este într-adevăr admirabil. Este poetic. Dar după cum mi-a reamintit prietenul meu Hastings puţin mai înainte, eu sunt doar detectiv. Eu apreciez lucrurile dintr-un punct de vedere mai practic. Descoperirea asta a lui sir Claud… Valora o mulţime de bani, nu?

— Se poate, spuse fără interes Carelli. Nu m-am prea gândit la latura asta a problemei.

— Evident, dumneata eşti un om cu principii înalte şi, fără îndoială, un om cu mijloace materiale. Călătoriile, de pildă, sunt un hobby costisitor.

— Trebuie să vezi lumea în care trăieşti, spuse sec Carelli.

— Chiar aşa, aprobă Poirot. Şi oamenii care trăiesc în ea. Oameni ciudaţi, unii dintre ei. Hoţul, de exemplu – ce mentalitate curioasă trebuie să fi avut!

— Extrem de curioasă, aprobă Carelli.

— Şi şantajistul, continuă Poirot.

— Ce vrei să spui? Întrebă repede Carelli.

— Am spus, şantajistul, repetă Poirot. Urmă o pauză apăsătoare, apoi continuă: Dar ne-am abătut de la subiectul nostru – moartea lui sir Claud Amory.

— Moartea lui sir Claud Amory? De ce e ăsta subiectul nostru?

— Ah, fireşte, dumneata încă nu ştii. Mă tem că sir Claud nu a murit din cauza unui atac de cord. A fost otrăvit. Îl urmări atent pe italian.

— Ah! Murmură Carelli, dând din cap.

— Asta nu te surprinde? Întrebă Poirot.

— Sincer să fiu, nu. Am bănuit încă de aseară.

— Înţelegi, aşadar, că problema a devenit mult mai gravă. Tonul lui Poirot se schimbă. Nu vei putea să părăseşti casa azi, dr. Carelli.

Aplecându-se spre Poirot, Carelli întrebă:

— Dumneata legi moartea lui sir Claud de furtul formulei?

— Categoric. Dumneata nu?

Carelli vorbi repede.

— Nu există nimeni în casa asta, nici un membru al familiei, care să fi dorit moartea lui sir Claud, fără nici o legătură cu formula? Ce înseamnă moartea lui pentru majoritatea celor din casă? Am să-ţi spun eu. Înseamnă libertate, monsieur Poirot. Libertate şi bani. Bătrânul ăsta era un tiran, şi în afară de mult iubita lui muncă era un zgârcit.

— Ai observat toate astea aseară, monsieur le docteur? Întrebă cu inocenţă Poirot.

— Şi dacă da? Am ochi. Văd. Cel puţin trei dintre cei din casă îl voiau pe sir Claud ieşit din joc. Se ridică şi se uită la ceasul de pe poliţă. Dar nu asta mă preocupă acum. Mă supără că nu pot fi punctual la întâlnirea din Londra.

— Sunt dezolat, monsieur le docteur, spuse Poirot. Dar ce pot să fac eu?

— Ei bine, mai ai nevoie de mine?

— Deocamdată nu.

Dr. Carelli se îndreptă spre uşă.

— Să-ţi mai spun un lucru, monsieur Poirot, rosti doctorul deschizând uşa şi întorcându-se cu faţa la detectiv. Există anumite femei pe care e periculos să le împingi la disperare.

Poirot se înclină politicos, şi Carelli îi întoarse plecăciunea cu o oarecare ironie, după care ieşi.

CAPITOLUL XII

După ce Carelli părăsi camera, Hastings se uită lung în urma lui.

— Ascultă, Poirot, ce a vrut să spună cu asta? Întrebă el în cele din urmă.

Poirot ridică din umeri.

— A fost o remarcă fără nici o importanţă.

— Dar, Poirot, insistă Hastings, sunt sigur că italianul încerca să-ţi spună ceva.

— Mai sună o dată, Hastings, fu singurul răspuns al micului detectiv.

Hastings se conformă, dar nu se putea abţine să mai pună o întrebare.

— Ce ai de gând să faci acum?

Răspunsul lui Poirot fu enigmatic.

— Vei vedea, dragul meu Hastings. Răbdarea e o mare virtute.

Tredwell intră în cameră.

— Aţi sunat, domnule?

— Ah, Tredwell. Vrei să-i prezinţi complimentele mele domnişoarei Caroline Amory şi s-o întrebi dacă vrea să aibă amabilitatea să-mi acorde câteva minute din timpul ei?

— Desigur, domnule.

După ce valetul ieşi, Hastings exclamă:

— Dar sărmana fiinţă e în pat! Doar n-ai de gând s-o faci să se scoale dacă nu se simte bine?

— Prietenul meu Hastings ştie tot! Aşadar e în pat, da?

— Ei bine, nu e?

Poirot îşi bătu cu afecţiune pe umăr prietenul.

— Tocmai asta vreau să aflu.

— Dar… Nu mai ţii minte? Aşa a spus Richard Amory.

Detectivul se uită serios la prietenul său.

— Aici a fost un om omorât, Hastings. De ce vrea madame Amory să plec? De ce vrea monsieur Amory să plec? De ce vrea el să mă împiedice să vorbesc cu mătuşa lui? Ce nu vrea el să aud din ce îmi poate spune ea? Ascultă la mine, Hastings, aici avem de a face cu o dramă. O dramă umană, dureroasă!

În acel moment intră domnişoara Amory.

— Monsieur Poirot, mi-a spus Tredwell că doriţi să mă vedeţi.

— Da, mademoiselle, spuse Poirot ieşindu-i în întâmpinare. Aş dori să vă pun câteva întrebări. Nu doriţi să luaţi loc? O conduse la un scaun de lângă masă şi ea se aşeză, privindu-l cu nervozitate. Dar am înţeles că nu vă simţiţi bine şi că stăteaţi în pat, continuă Poirot aşezându-se de cealaltă parte a mesei şi uitându-se la ea cu compătimire.

— A fost un şoc îngrozitor, bineînţeles. Caroline Amory oftă. Cu adevărat îngrozitor! Dar, cum spun eu întotdeauna, cineva trebuie să-şi păstreze capul. Servitorii sunt foarte agitaţi. Ei bine, continuă ea vorbind mai repede, ştiţi cum sunt servitorii, monsieur Poirot. Îl încântă pur şi simplu înmormântările. Am convingerea că ei preferă un deces în locul unei nunţi. Dragul dr. Graham! E atât de blând – e o adevărată alinare. Un doctor cu adevărat deştept, şi ţine foarte mult la Barbara. Eu cred că e păcat că Richard pare să nu-l aibă la inimă, dar… Ce spuneam? Oh, da, dr. Graham. Atât de tânăr! Şi anul trecut m-a vindecat de nevrită. Nu că mă îmbolnăvesc des. Generaţia asta tânără nu mi se pare deloc rezistentă. Uite aseară, de exemplu, biata Lucia a trebuit să plece de la cină fiindcă simţea că leşină. Sărmana copilă, e o masă de nervi, dar la ce altceva te poţi aştepta cu sângele ei italian? Deşi nu s-a manifestat prea rău, îmi amintesc, când i s-a furat colierul cu diamante…

Domnişoara Amory se opri să-şi recapete respiraţia. În timp ce ea vorbise, Poirot îşi scosese tabachera şi era pe cale să îşi aprindă o ţigară, dar se opri şi profită de ocazie ca s-o întrebe:

— Colierul cu diamante a lui madame Amory a fost furat? Când a fost asta, mademoiselle?

— Staţi să văd, trebuie să fi fost… Da, a fost acum două luni – cam în aceeaşi perioadă când Richard s-a certat foarte tare cu tatăl său.

Poirot se uită la ţigară.

— Îmi permiţi să fumez, mademoisele? Întrebă el şi, primind un zâmbet de încuviinţare, scoase din buzunar cutia de chibrituri, îşi aprinse ţigara, şi se uită încurajator la domnişoara Amory. Parcă spuneaţi că monsieur Amory s-a certat cu tatăl său, o îmboldi el.

— Oh, n-a fost ceva serios. A fost vorba doar de datoriile lui Richard. Bineînţeles că toţi bărbaţii tineri au datorii! Deşi Claud n-a fost niciodată aşa. El a fost mereu studios, chiar de când era flăcău. Mai târziu, fireşte, experienţele lui au mâncat o grămadă de bani. Eu îi spuneam mereu că îl ţine prea din scurt cu banii pe Richard, să ştiţi. Dar, da, cam acum două luni au avut o discuţie aprinsă, şi cu asta şi cu colierul Luciei care a dispărut, şi cu refuzul ei de a chema poliţia, a fost o perioadă foarte neplăcută. Şi atât de absurdă. Nervi, numai nervi!

— De bună seamă, e un lucru total neobişnuit ca o tânără şi frumoasă doamnă să trateze cu atât calm dispariţia bijuteriilor ei, nu-i aşa? Întrebă Poirot reaprinzându-şi ţigara care nu fusese aprinsă cum trebuie, şi punând cu grijă în buzunar cele două beţe de chibrituri folosite.

— Da, e ciudat, îl aprobă domnişoara Amory. Deosebit de ciudat! Dar ei părea să nu-i pese nici un pic. Oh, vai de mine, iată-mă bârfind despre lucruri care nu vă interesează, monsieur Poirot.

— Dar mă interesează enorm, mademoiselle, o asigură Poirot. Spuneţi-mi, când madame Amory a plecat aseară de la masă simţindu-se rău, s-a dus sus?

— Oh, nu. A venit în camera asta. Am invitat-o aici pe banchetă, apoi m-am întors în sufragerie lăsându-l pe Richard cu ea. Cuplurile tinere, ştiţi cum sunt, monsieur Poirot! Nu că tinerii bărbaţi mai sunt atât de romantici cum erau atunci pe vremea când eram eu fată. Oh, dar mă abat de la discuţia noastră. Vorbeam de Richard şi Lucia. Formează un cuplu frumos, nu-i aşa? S-au cunoscut în Italia, în noiembrie. A fost dragoste la prima vedere. Într-o săptămână erau căsătoriţi. Ea era orfană, singură pe lume.

Foarte trist, deşi uneori mă întreb dacă nu era o binecuvântare mascată. Dacă ar fi avut o mulţime de rude străine… ar fi fost cam obositor, nu credţi? În definitiv, ştiţi şi dumneavoastră cum sunt străinii! Ei… Oh! Vă rog să mă scuzaţi, monsieur Poirot. I-am admirat pe belgieni în război.

— Nu face nimic, nu face nimic, murmură Poirot aruncându-i o privire lui Hastings.

— Ce prostie din partea mea! Se scuză domnişoara Amory, foarte agitată. N-am vrut… Desigur, în cazul dumneavoastră e cu totul altceva.

— Vă rog să nu vă faceţi probleme, o linişti Poirot. După o scurtă pauză continuă de parcă pomenirea războiului îi amintise ceva. Am înţeles că acea cutie de pe bibliotecă este o relicvă de război. Aţi examinat-o cu toţii aseară, nu-i aşa?

— Da, aşa este.

— Cum aţi ajuns să o examinaţi?

Domnişoara Amory se gândi o clipă.

— Oare cum s-o fi întâmplat? Ah, da, îmi aduc aminte. Am spus că aş fi vrut nişte săruri volatile, şi Barbara a dat cutia jos ca să caute în ea, şi atunci au intrat domnii, iar dr. Carelli m-a speriat de moarte cu lucrurile pe care le-a spus.

Hastings începu să arate un mare interes faţă de turnura pe care o lua discuţia, iar Poirot o îndemnă pe domnişoara Amory să continue.

— Vă referiţi la lucrurile pe care le-a spus dr. Carelli despre medicamente? Presupun că s-a uitat prin ele şi le-a examinat cu atenţie, nu?

— Da, confirmă domnişoara Amory, şi a ridicat un flacon de sticlă, ceva cu un nume cât se poate de nevinovat – bromură, parcă – şi a spus că acel flacon ar omori doisprezece bărbaţi puternici!

— Bromhidrat de scopolamină?

— Poftim?

— La bromhidrat de scopolamină se referea dr. Carelli?

— Da, da, asta era. Ce deştept sunteţi! Şi apoi Lucia a luat flaconul de la el şi a repetat ceva ce spusese el… Ceva

despre somnul fără vise. Eu detest această poezie modernă nevrotică. După părerea mea, de când a murit dragul lord Tennyson, nu s-a mai scris poezie…

— Vai! Murmură Hercule Poirot.

— Poftim?

— Ah, mă gândeam la dragul lord Tennyson. Vă rog să continuaţi. Ce s-a întâmplat după aceea?

— Ah, da. Ei bine, Barbara a vrut sa pună la gramofon un cântec extrem de vulgar. Din fericire, am oprit-o.

— Înţeleg, murmură Poirot. Şi flaconul pe care l-a ţinut dr. Carelli… Era plin?

— Oh, da, răspunse fără ezitare domnişoara Amory. Pentru că atunci când doctorul a vorbit despre somnul fără vise, a spus că jumătate din tabletele din flacon ar fi de ajuns.

Domnişoara Amory se ridică şi se îndepărtă de masă.

— Să ştiţi, monsieur Poirot, continuă ea în timp ce Poirot se ridică şi el şi merse lângă ea, tot timpul am spus că nu-mi place omul ăsta. Acest dr. Carelli. Are ceva nesincer şi… Uleios. Sigur, în faţa Luciei n-am spus nimic, întrucât se presupune că e prieten cu ea, dar nu-mi place. Lucia este atât de încrezătoare! Eu am convingerea că omul ăsta i-a câştigat încrederea cu scopul de a fi invitat în această casă şi de a fura formula.

Poirot se uită întrebător la domnişoara Amory.

— Aşadar, nu aveţi nici o îndoială că dr. Carelli a furat formula lui sir Claud?

— Dragă monsieur Poirot! Exclamă mirată domnişoara Amory. Cine altcineva putea s-o facă? El era singurul străin prezent la faţa locului. Fireşte, fratelui meu nu i-a plăcut să acuze un oaspete, aşa că a creat o posibilitate ca formula să fie returnată. A fost un gest foarte delicat.

— Chiar aşa, spuse Poirot luând-o după umeri cu braţul, spre evidenta neplăcere a domnişoarei bătrâne. Şi-acum mademoiselle, aş vrea să încerc un mic experiment în care aş avea nevoie de cooperarea dumneavoastră. Îşi luă braţul

din jurul umerilor ei. Unde stăteaţi aseară când s-a stins lumina?

— Acolo, spuse domnişoara Amory indicând bancheta.

— Vreţi să aveţi amabilitatea să vă aşezaţi din nou acolo?

Domnişoara Amory se duse la banchetă şi se aşeză.

— Şi-acum, mademoiselle, am să vă rog să faceţi un efort de imaginaţie. Închideţi ochii, vă rog. Aşa. Acum imaginaţi-vă ambianţa de aseară. E întuneric. Nu vedeţi nimic. Dar puteţi auzi. Ei bine, ce auziţi în întuneric?

Impresionată de evidenta seriozitate a lui Poirot, domnişoara Amory făcu efortul cerut. După puţin timp, începu să vorbească încet, în salturi.

— Icnete, spuse ea. O mulţime de icnete mici… Şi apoi zgomotul unui scaun căzut… Şi un fel de clinchet metalic…

— Era ca ăsta? Întrebă Poirot scoţând o cheie din buzunar şi aruncând-o pe podea. Cheia nu scoase nici un sunet şi domnişoara Amory declară că nu auzea nimic. Ei bine, ca ăsta, poate? Poirot încercă din nou, luând cheia de jos şi lovind-o cu putere în masa de cafea.

— Vai, exact sunetul ăsta l-am auzit aseară! Exclamă domnişoara Amory. Ce curios!

— Vă rog să continuaţi, mademoiselle.

— Ei bine, am auzit-o pe Lucia ţipând şi strigând la sir Claud. Şi atunci s-a auzit ciocănitul în uşă.

— Asta a fost tot? Sunteţi sigură?

— Da, aşa cred… Oh, staţi o clipă! Chiar la început, s-a auzit un zgomot ciudat, ca de mătase sfâşiată. Rochia cuiva, presupun.

— A cui rochie, credeţi?

— Trebuie să fi fost a Luciei. Nu putea fi a Barbarei pentru că ea stătea chiar lângă mine.

— Ciudat, murmură gânditor Poirot.

— Şi asta chiar că a fost tot, încheie domnişoara Amory. Acum pot să deschid ochii?

— Da, bineînţeles, mademoiselle. Aşa. Cine i-a turnat cafea lui sir Claud? Dumneavoastră?

— Nu. Lucia a turnat cafeaua.
— Când a fost asta, exact?
— Trebuie să fi fost chiar după ce am vorbit despre drogurile acelea îngrozitoare.
— Doamna Amory, personal, i-a dus cafeaua lui sir Claud?
Caroline Amory se gândi.
— Nu, spuse ea în cele din urmă.
— Nu? Atunci cine?
— Nu ştiu… Nu sunt sigură… Staţi să văd… Oh, da, mi-am amintit! Cafeaua lui sir Claud era pe masă lângă cafeaua Luciei. Îmi amintesc asta pentru că domnul Raynor îi ducea cafeaua lui sir Claud în birou, iar Lucia l-a strigăt şi i-a spus că luase altă ceaşcă, ceea ce era o prostie, pentru că ambele erau la fel – aceeaşi cafea neagră, fără zahăr.
— Aşadar, domnul Raynor i-a dus cafeaua lui sir Claud?
— Da… Sau, cel puţin… Nu, n-a fost aşa, i-a luat-o Richard din mână, pentru că Barbara voia să danseze cu domnul Raynor.
— Da! Deci monsieur Amory i-a dus cafeaua tatălui său.
— Da, aşa a fost, continuă domnişoara Amory.
— Spuneţi-rni, vă rog, ce făcea monsieur Amory chiar înainte de asta? Dansa?
— Oh, nu. Punea la loc în cutie drogurile. Le punea ordonat, să ştiţi.
— Înţeleg, înţeleg. Sir Claud şi-a băut cafeaua în birou?
— Cred că a început să o bea, dar s-a întors aici cu ceaşca în mână. Îmi amintesc că se plângea de gustul ei, spunea că e amară. Iar eu vă asigur, monsieur Poirot, că era cea mai bună cafea. Un amestec special pe care l-am comandat special la Magazinul Armatei şi Marinei din Londra. Ştiţi dumneavostră, acel…
Se întrerupse căci uşa se deschise şi intră Edward Raynor.
— V-am întrerupt? Întrebă secretarul. Îmi pare nespus de rău. Voiam să discut cu monsieur Poirot, dar pot să revin mai târziu.

— Nu, nu, spuse Poirot. Am torturat-o destul pe această sărmană doamnă. Am terminat.

Domnişoara Amory se ridică.

— Mă tem că n-am putut să vă spun nimic folositor, se scuză ea îndreptându-se spre uşă.

Poirot se ridică şi i-o luă înainte.

— Mi-aţi spus o mulţime de lucruri, mademoiselle. Poate mai multe decât vă daţi seama, o asigură el pe domnişoara Amory în timp ce îi deschidea uşa.

CAPITOLUL XIII

După ce o văzu plecată pe domnişoara Amory, Poirot îşi întoarse atenţia către Edward Raynor.

— Şi-acum monsieur Raynor, spuse el arătându-i secretarului un scaun, să auzim ce ai să-mi spui.

Raynor se aşează şi se uită cu severitate la Poirot.

— Domnul Amory tocmai mi-a dat vestea despre sir Claud. Mă refer la cauza decesului. Este o afacere cât se poate de uimitoare, monsieur.

— A venit ca un şoc pentru dumneata? Întrebă Poirot.

— Categoric. Nici n-am bănuit aşa ceva. Apropiindu-se de Raynor, Poirot îi înmână cheia pe care o găsise, urmărindu-l îndeaproape…

— Ai mai văzut cheia asta, monsieur Raynor? Raynor luă cheia, şi o răsuci în mâini cu un aer nedumerit.

— Seamănă destul de bine cu cheia de la seiful lui sir Claud, spuse el. Dar am înţeles de la domnul Amory că cheia de la seiful lui sir Claud era la locul ei, pe lanţul lui. Îi dădu înapoi cheia lui Poirot.

— Da, aceasta este cheia pentru seiful lui sir Claud, dar este un duplicat, spuse Poirot, adăugând apăsat: Un duplicat care zăcea pe podea lângă scaunul ocupat de dumneata aseară.

Raynor se uită fără să clipească la detectiv.

— Dacă credeţi că mie mi-a scăpat, vă înşelaţi, declară el.

Poirot îl studie o clipă, apoi dădu din cap.

— Te cred, spuse el. Ducându-se vioi la banchetă, se aşează şi îşi frecă mâinile. Şi-acum, să trecem la treabă, monsieur Raynor. Erai secretarul particular al lui sir Claud, nu-i aşa?

— Corect.

— Deci cunoşti o mulţime de lucruri despre munca lui.

— Da. Am o anumită instruire în domeniul ştiinţei şi din când în când îl ajutam la experienţe.

— Cunoşti ceva care ar putea face lumină în această nefericită afacere?

Raynor scoase din buzunar o scrisoare.

— Numai asta, spuse el şi, ridicându-se, se duse la Poirot şi i-o dădu. Una din sarcinile mele era să deschid şi să sortez corespondenţa lui sir Claud. Această e scrisoare a venit acum două zile.

Poirot citi cu glas tare scrisoarea:

— Încălziţi o viperă la sânul dumneavoastră. Păziţi-vă de Selma Goetz şi puiul ei. Secretul dumneavoastră este cunoscut. Fiţi în gardă". Semnat, „Paznicul".

Hm, foarte pitorească şi dramatică! Dumitale, Hastings, îţi va plăcea, remarcă Poirot trecându-i prietenului său scrisoarea.

— Tare aş vrea să ştiu cine e Selma Goetz! Spuse Edward Raynor.

Rezemându-se de spetează şi unindu-şi vârfurile degetelor, Poirot rosti:

— Cred că pot să-ţi satisfac curiozitatea, monsieur. Selma Goetz a fost cea mai bună spioană internaţională cunoscută vreodată. Era şi o femeie foarte frumoasă. A lucrat pentru Italia, pentru Franţa, pentru Germania, şi la urmă, cred, pentru Rusia. Da, Selma Goetz a fost o femeie extraordinară.

Raynor făcu un pas înapoi şi întrebă repede:

— A fost?

— A murit, spuse Poirot. A murit în noiembrie, la Genova.

Luă înapoi scrisoarea de la Hastings care clătina din cap cu nedumerire.

— Atunci scrisoarea asta e o farsă! Exclamă Raynor.

— Ştiu şi eu? Murmură Poirot. „Selma Goetz şi puiul ei”, scrie aici. Selma Goetz a lăsat o fată, monsieur Raynor, o fată foarte frumoasă. De la moartea mamei ei, fata a dispărut cu desăvârşire. Băgă scrisoarea în buzunar.

— S-ar putea, oare, ca… Începu Raynor, apoi se opri.

— Da? Voiai să spui ceva, monsieur?

Apropiindu-se de detectiv, Raynor spuse cu nerăbdare:

— Mă gândesc la servitoarea italiancă a doamnei Amory. A adus-o cu ea din Italia, o fată foarte drăguţă. Vittoria Muzio, aşa o cheamă. Ar putea fi ea fiica Selmei Goetz?

— Asta e o idee! Poirot părea impresionat.

— Lăsaţi-mă să o trimit la dumneavoastră, spuse Raynor, dând să plece.

Poirot se ridică.

— Nu, nu, un minuţel. Mai presus de toate, nu trebuie să o alarmăm. Lăsaţi-mă să vorbesc mai întâi cu madame Amory. Ea va fi în măsură să îmi spună câte ceva despre fata asta.

— Poate că aveţi dreptate. V-o trimit imediat pe doamna Amory.

Secretarul părăsi încăperea cu un aer hotărât, iar Hastings se apropie de Poirot cuprins de o mare agitaţie.

— Asta e, Poirot! Carelli şi servitoarea italiancă lucrând mână în mână pentru un guvern străin. Nu eşti de acord?

Adâncit în gânduri, Poirot nu-i dădu nici o atenţie prietenului său.

— Poirot? Nu crezi? Am spus că doctorul italian şi servitoarea sunt complici.

— Ah, da, mă aşteptam să spui asta, prietene. E stilul tău.

Hastings se arătă jignit.

— Şi, mă rog, ideea ta care e?

— Există câteva întrebări care necesită răspuns, dragul meu Hastings. De ce a fost furat acum două luni colierul lui madame Amory? De ce a refuzat ea atunci să cheme poliţia? De ce…?

Se întrerupse căci în cameră intră Lucia Amory.

— Am înţeles că vreţi să discutaţi cu mine, monsieur Poirot. Aşa e?

— Da, madame. Aş vrea să îţi pun câteva întrebări, îi arătă un scaun de lângă masă. Nu doreşti să iei loc?

Lucia se aşeză, iar Poirot se întoarse spre Hastings.

— Prietene, grădina de colo e foarte frumoasă, spuse el luându-l de braţ şi conducându-l cu blândeţe către glasvand. Hastings avea mari reţineri să plece, dar insistenţa lui Poirot, deşi blândă, era fermă. Da, prietene. Admiră frumuseţile naturii. Să nu pierzi niciodată ocazia de a admira frumuseţile naturii.

Împotriva voinţei lui, Hastings se lăsă împins pe uşă. Apoi, cum ziua era caldă şi însorită, se hotărî să profite de situaţie şi să exploreze grădina familiei Amory. Traversând peluza, se îndreptă spre un gard viu dincolo de care se vedea o grădină îmbietoare.

În timp ce mergea în lungul gardului viu, auzi nişte voci în vecinătate, voci pe care, pe măsură ce se apropia, le recunoscu. Chiar de cealaltă parte a gardului viu, Barbara Amory şi dr. Graham păreau să se bucure de un tête-à-tête pe o bancă. În speranţa eă putea auzi ceva important legat de moartea lui sir Claud Amory sau de dispariţia formulei, ceva care i-ar fi fost util lui Poirot, Hastings se opri să asculte.

— Absolut clar că el crede că frumoasa lui verişoară ar putea face o partidă mai bună decât un medic de ţară. Asta se pare că stă la baza lipsei lui de entuziasm când ne vede împreună, spunea Kenneth Graham.

— Ştiu că uneori Richard poate fi mărginit şi cu idei învechite, răspunse Barbara. Dar nu trebuie să te laşi afectat de asta, Kenny. Eu nici nu-l bag în seamă.

— Ei bine, nici eu. Dar, Barbara, te-am rugat să ne întâlnim aici, afară, pentru că voiam să discut cu tine între patru ochi, fără să fiu auzit de cineva din familie. În primul rând, trebuie să-ţi spun că nu există nici o îndoială că aseară unchiul tău a fost otrăvit.

— Oh, da? Barbara părea plictisită.

— Nu pari deloc surprinsă să auzi asta.

— Îmi închipui că sunt surprinsă. În definitiv, nu în fiecare zi cineva din familia ta e otrăvit, nu-i aşa? Dar trebuie să recunosc că nu sunt deosebit de supărată că a murit. De fapt, cred că îmi pare bine.

— Barbara!

— Ei, hai, nu te preface că te miră să auzi asta, Kenny. M-ai auzit de nenumărate ori vorbind de meschinăria bătrânului. Lui nu-i păsa de niciunul din noi, nu-l interesau decât experienţele lui scârboase. Îl trata foarte rău pe Richard, şi n-a fost deosebit de primitor cu Lucia când Richard a adus-o aici din Italia. Iar Lucia e atât de dulce, atât de potrivită pentru Richard!

— Barbara, iubito, trebuie să te întreb ceva. Îţi promit că orice îmi vei spune, va rămâne între noi. Am să te apăr, dacă va fi nevoie. Dar, spune-mi, ştii ceva, cât de mic, despre moartea unchiului tău? Ai vreun motiv să bănuieşti că Richard, de exemplu, ar fi putut fi atât de disperat din cauza situaţiei lui financiare încât s-a gândit să-şi omoare tatăl ca să pună mâna acum pe ceea ce avea să fie până la urmă moştenirea lui?

— Nu vreau să continuăm discuţia asta, Kenny. Credeam că m-ai chemat aici ca să-mi şopteşti dulci nimicuri, nu ca să-l acuzi pe vărul meu de crimă.

— Iubito, nu-l acuz pe Richard. Dar trebuie să recunoşti că ceva nu e în regulă aici. Richard pare că nu vrea ca poliţia să investigheze moartea tatălui său. Parcă s-ar teme că ar putea ieşi ceva la iveală. E furios pe mine că am cerut o investigaţie oficială. La urma urmelor, eu nu-mi fac decât datoria de doctor. Cum puteam semna un certificat de deces în care să afirm că sir Claud a murit de pe urma unui atac de cord? Pentru Dumnezeu, era sănătos tun la inimă când l-am consultat ultima dată, acum câteva săptămâni.

— Kenny, nu vreau să mai aud nimic. Mă duc în casă. Te rog să pleci prin grădină, bine? Ne vedem altădată.

— Barbara, eu vreau doar…

Dar ea plecase deja, şi dr. Graham scoase un oftat care semăna cu un geamăt.

În acel moment, Hastings se gândi că era bine să se întoarcă repede în casă fără să fie văzut de vreunul dintre ei.

CAPITOLUL XIV

În bibliotecă, imediat după plecarea forţată a lui Hastings, Hercule Poirot îşi îndreptă atenţia spre Lucia Amory, având mai întâi grijă să închidă uşile glasvandului.

Lucia se uită neliniştită la Poirot.

— Am înţeles că vreţi să mă întrebaţi despre servitoarea mea, monsieur Poirot. Aşa mi-a spus domnul Raynor. Dar e o fată foarte bună. Sunt sigură că nu e nimic în neregulă cu ea.

— Nu despre servitoarea dumitale doresc să discut cu dumneata, madame.

— Dar domnul Raynor spunea… Începu Lucia.

Poirot o întrerupse.

— Am avut motivele mele să-l las pe domnul Raynor să creadă asta.

— Atunci, despre ce e vorba? Întrebă circumspectă Lucia.

— Madame, ieri mi-ai făcut un compliment foarte drăguţ. Mi-ai spus că de cum m-ai văzut ai avut încredere în mine.

— Şi?

— Şi, madame, îţi cer să ai acum încredere în mine.

— Ce vreţi să spuneţi?

Poirot o privi cu gravitate.

— Dumneata ai tinereţe, frumuseţe, admiraţie, iubire – toate lucrurile după care tânjeşte o femeie. Dar îţi lipseşte un lucru, madame – un părinte confesor. Lasă-l pe Papa Poirot să se ofere pentru rolul ăsta.

Lucia fu pe cale să vorbească, dar Poirot o întrerupse.

— Gândeşte-te bine înainte să refuzi, madame. Eu la cererea dumitale am rămas aici. Am rămas să te servesc, încă mai doresc să te servesc.

Într-o izbucnire temperamentală, Lucia răspunse:
— Cel mai bine mă puteţi ajuta plecând acum, monsieur.
— Madame, ştii că a fost chemată poliţia?
— Poliţia?
— Da.
— De către cine? De ce?
— Dr. Graham şi ceilalţi doctori, colegii săi. Au descoperit că sir Claud a fost otrăvit.
— Ah, nu! Nu! Asta nu! Lucia părea mai mult îngrijorată decât surprinsă.
— Ba da. Aşa că vezi, madame; nu prea mai ai timp ca să te hotărăşti care este cea mai prudentă cale de urmat. În momentul de faţă te servesc pe dumneata. Mai târziu s-ar putea să servesc justiţia.
Ochii Luciei studiară faţa lui Poirot ca şi cum voia să decidă dacă să aibă încredere în el. În cele din urmă întrebă ezitant:
— Ce doriţi să fac?
— De ce nu-mi spui pur şi simplu adevărul, madame!
— Eu… Eu… Începu Lucia, nehotărâtă, apoi faţa i se înăspri. Zău, monsieur Poirot, nu vă înţeleg.
Poirot o privi pătrunzător.
— Aşa, deci? Îmi pare foarte rău.
Recăpătându-şi oarecum calmul, Lucia spuse cu răceală:
— Dacă îmi spuneţi ce doriţi de la mine, am să vă răspund la orice întrebare.
— Aşadar îţi pui mintea cu Hercule Poirot, madame! Foarte bine. Dar fii sigură că, oricum, vom afla adevărul. Bătu în masă. Însă pe o cale mai puţin plăcută.
Scoţând din buzunar scrisoarea dată de Edward Raynor, Poirot i-o înmână Luciei.
— Acum câteva zile, sir Amory a primit această anonimă.
Lucia se uită pe scrisoare, aparent neimpresionată.
— Ei bine, şi ce-i cu ea? Întrebă ea înapoind scrisoarea.
— Ai mai auzit până acum de acest nume, Selma Goetz, madame!

— Niciodată! Cine e?
— A murit… la Genova… În noiembrie.
— Serios?
— Poate ai cunoscut-o acolo, spuse Poirot băgând scrisoarea în buzunar. De fapt, cred că ai cunoscut-o.
— N-am fost în viaţa mea la Genova, spuse apăsat Lucia.
— Şi dacă cineva ar spune că te-a văzut acolo?
— S-ar… S-ar înşela.
Poirot insistă.
— Dar eu am înţeles madame, că pe soţul dumitale l-ai cunoscut la Genova.
— Richard v-a spus asta? Ce prostie! Ne-am cunoscut la Milano.
— Atunci femeia cu care era în Genova…
Lucia îl întrerupse mânioasă.
— Vă spun că n-am fost niciodată la Genova!
— Ah, pardon! Exclamă Poirot. Tocmai ai spus asta. Totuşi, e ciudat.
— Ce e ciudat?
Poirot închise ochii şi se rezemă de speteaza scaunului.
— Am să-ţi spun o scurtă poveste, madame, zise el scoţând din buzunar un portofel. Am un prieten care face fotografii pentru anumite reviste londoneze. Face… Cum se spune? Ah, da instantanee cu contese şi alte doamne mondene care se duc la băi. Chestii de genul ăsta. În noiembrie, acest prieten al meu se afla la Genova şi a recunoscut o doamnă celebră. Baroana de Giers, îşi spunea ea la acea vreme, şi era cher amie a unui foarte cunoscut diplomat francez. Lumea vorbea, dar, pentru doamnă, asta nu conta, pentru că diplomatul vorbea şi el, şi ea asta voia. El era mai mult îndrăgostit decât discret, înţelegi… Poirot se întrerupse cu un aer inocent. Sper că nu te plictisesc, madame!
— Deloc, dar nu prea înţeleg rostul acestei poveşti.
Uitându-se prin conţinutul portofelului, Poirot continuă:
— Prietenul meu mi-a arătat un instantaneu pe care l-a făcut. Amândoi am fost de acord că baroana de Giers era

une très belle femme, şi nu ne-a mirat deloc comportarea diplomatului.

— Asta e tot?

— Nu, madame. Vezi dumneata, doamna nu era singură. A fost fotografiată plimbându-se cu fiica ei, iar acea fiică, madame, avea un chip foarte frumos, ba mai mult, un chip foarte greu de uitat. Poirot se ridică, se înclină galant, şi închise portofelul. Desigur, am recunoscut acel chip imediat ce am sosit aici.

Lucia se uita la Poirot şi icni.

— Oh! Exclamă ea. După o clipă, se adună şi râse. Monsieur Poirot, ce încurcătură ciudată! Acum înţeleg rostul poveştii dumneavoastră. Îmi amintesc perfect de baroana de Giers, ca şi de fiica ei. Fata era cam plicticoasă, dar mama ei mă fascina. O vedeam într-o aură romantică, şi de câteva ori am ieşit la plimbare cu ea. Cred că devotamentul meu o amuza. De aici cred că a apărut încurcătura. Cineva trebuie să mă fi luat drept fiica ei.

Poirot dădu încetişor din cap în semn de apreciere, iar Lucia se relaxa vizibil în faţa atitudinii lui. Apoi, brusc, aplecându-se peste masă către ea, detectivul remarcă:

— Dar parcă spuneai că n-ai fost niciodată la Genova.

Luată pe nepregătite, Lucia icni. Se uită lung la Poirot, în timp ce acesta îşi băga la loc portofelul în buzunarul hainei.

— Nu aveţi nici o fotografie, spuse ea. Era pe jumătate întrebare, pe jumătate afirmaţie.

— Nu, recunosc Poirot, n-am nici o fotografie, madame. Ştiam sub ce nume era cunoscută Selma Goetz în Genova. Restul – treaba cu prietenul meu şi fotografiile lui – a fost o mică invenţie a mea!

Lucia sări în picioare cu ochii scăpărând de furie.

— Mi-aţi întins o capcană! Exclamă ea mânioasă.

Poirot ridică din umeri.

— Da, madame. Mă tem că n-am avut o altă alternativă.

— Ce legătură au toate astea cu moartea lui sir Claud? Întrebă Lucia uitându-se înnebunită prin cameră.

În loc să răspundă, Poirot adoptă un ton indiferent şi îi puse o altă întrebare.

— E adevărat că ai pierdut nu de mult un valoros colier cu diamante, madame?

Lucia îl fulgeră cu privirea şi spuse printre dinţi:

— Vă întreb iarăşi, ce legătură are asta cu moartea, lui sir Claud?

Poirot rosti încetişor:

— Mai întâi un colier furat… Apoi o formulă furată. Ambele aduc o mare sumă de bani.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Vreu să spun că tare mi-ar plăcea să ştiu răspunsul la următoarea întrebare. Cât a vrut dr. Carelli… De data asta?

Lucia se întoarse cu spatele la Poirot.

— Eu… Eu. N-am să mai răspund la nici o întrebare.

— Pentru că ţi-e frică? Întrebă Poirot ducându-se după ea.

Lucia se întoarse iar spre el, dându-şi capul pe spate cu o mişcare sfidătoare.

— Nu, nu mi-e frică. Pur şi simplu nu ştiu despre ce vorbiţi! De ce mi-ar cere dr. Carelli bani?

— Ca să îşi cumpere tăcerea. Familia Amory e o familie mândră şi n-ai vrea ca ei să ştie cine eşti – fiica Selmei Goetz!

Lucia îl fulgeră din priviri fără o vorbă, apoi se prăbuşi pe un scaun, cu capul în mâini. Trecu cel puţin un minut până să ridice ochii, cu un oftat.

— Richard ştie? Întrebă ea.

— Încă nu, madame.

— Nu-i spuneţi, monsieur Poirot! Îl rugă ea cu disperare. Vă implor, nu-i spuneţi! El e atât de mândru de numele lui, de onoarea familiei lui! Am fost o ticăloasă că m-am măritat cu el! Dar eram atât de nefericită! Uram viaţa aceea, viaţa aceea îngrozitoare pe care eram nevoită s-o duc alături de mama mea. Mă simţeam înjosită. Dar ce puteam face? Iar apoi, după ce mama a murit, am fost în sfârşit liberă! Liberă să fiu cinstită! Liberă să las în urmă viaţa aceea de minciuni

şi de intrigi. L-am cunoscut pe Richard. A fost cel mai minunat lucru care mi s-a întâmplat vreodată. Richard a intrat în viaţa mea. Îl iubeam, iar el voia să se însoare cu mine. Cum puteam să-i spun cine sunt? De ce să-i fi spus?

— Iar apoi Carelli te-a recunoscut undeva şi a început să te şantajeze?

— Da, dar eu nu am nici un ban al meu. Am vândut colierul şi i-am dat bani. Credeam că povestea se va încheia aici. Dar ieri a apărut în casa asta. Auzise de formula pe care o inventase sir Claud.

— Voia să furi formula şi să i-o dai?

— Da, răspunse Lucia, oftând.

— Şi aşa ai făcut? Întrebă Poirot apropiindu-se de ea.

— Acum… N-o să mă mai credeţi, murmură ea clătinând din cap cu tristeţe.

Poirot se uită cu compătimire la femeia tânără şi frumoasă.

— Ba da, copila mea. Am să te cred. Ai curaj şi încredere în Papa Poirot, bine? Spune-mi adevărul. Dumneata ai luat formula secretă a lui sir Claud?

— Nu, nu, nu! Strigă cu vehemenţă Lucia. Dar e drept că am avut de gând. Carelli a făcut o cheie pentru seiful lui sir Claud după un mulaj luat de mine.

Poirot scoase o cheie din buzunar şi i-o arătă.

— Asta e?

— Da. Totul era foarte simplu. Carelli mi-a dat cheia asta. Eram în birou, făcându-mi curaj să deschid seiful, când a intrat sir Claud şi a dat de mine. Ăsta e adevărul, jur!

— Te cred, madame.

Poirot băgă cheia în buzunar, se duse la fotoliu şi se aşeză, îşi uni vârful degetelor şi reflectă câteva clipe.

— Şi totuşi ai fost repede de acord cu propunerea lui sir Claud de a cufunda camera în întuneric.

— Nu voiam să fiu percheziţionată, explică Lucia. O dată cu cheia, Carelli îmi pasase şi un bilet, şi ambele erau la mine.

— Şi ce ai făcut cu ele?

— Când s-a stins lumina, am aruncat cheia cât mai departe de mine. În partea aia. Arătă înspre scaunul pe care stătuse Edward Raynor în seara precedentă.

— Şi biletul de la Carelli?

Nu ştiam ce să fac cu biletul. Lucia se ridică şi se duse la masă. Aşa că l-am strecurat între filele unei cărţi. Luă o carte de pe masă şi se uită prin ea. Da, e încă aici, spuse ea scoţând o bucată de hârtie. Doriţi să-l citiţi?

— Nu, madame, e al dumitale.

Aşezându-se la masă, Lucia rupse biletul şi băgă bucăţelele de hârtie în poşetă.

— Încă ceva, madame. Ţi-ai rupt, cumva, rochia aseară?

— Eu? Nu.

— Cât timp a fost întuneric, ai auzit un zgomot de rochie ruptă?

Lucia se gândi câteva secunde.

— Da, cred că am auzit. Dar nu era a mea. Trebuie să fi fost a Barbarei sau a domnişoarei Amory.

— Ei bine, nu ne vom face griji despre asta. Să trecem la altceva. Cine i-a turnat aseară cafeaua lui sir Claud?

— Eu.

— Şi ai pus-o pe masă lângă ceaşca dumitale?

— Da.

Poirot se ridică, se apleacă peste masă şi trânti brusc următoarea întrebare:

— În care ceaşcă ai pus scopolamina?

Lucia se uita înnebunită la el.

— De unde ştiţi? Bâigui ea.

— Sarcina mea e să ştiu. În care ceaşcă, madame?

Lucia oftă.

— În a mea.

— De ce?

— Pentru că voiam… Voiam să mor. Richard bănuia că între Carelli şi mine era ceva… Că aveam o legătură amoroasă. Nici că putea să se înşele mai tare. Îl uram pe Carelli! Îl urăsc! Dar, cum nu reuşeam să obţin formula,

eram sigură că o să mă dea în vileag în faţa lui Richard. Singura cale să scap de toate era să mă sinucid. Un somn fără vise, din care să nu te mai trezeşti… Aşa a spus el.

— Cine ţi-a spus asta?

— Dr. Carelli.

— Încep să înţeleg… Încep să înţeleg, spuse încetişor Poirot. Arăta spre ceaşca de pe masă. E a dumitale? O ceaşcă plină, neatinsă?

— Da.

— Ce te-a făcut să te răzgândeşti să o bei?

— Richard a venit la mine. Mi-a spus că o să mă ducă departe, în străinătate, că o să facă el rost de bani, cumva. El mi-a redat speranţa.

— Ascultă-mă cu atenţie, madame, spuse cu gravitate Poirot. Azi dimineaţă dr. Graham a luat ceaşca ce era lângă scaunul lui sir Claud.

— Şi?

— Colegii lui nu vor găsi nimic în zaţul din ea…

Fără să se uite la el, Lucia spuse:

— Bine… Bineînţeles.

— E corect, da? Insistă Poirot.

Lucia se uită drept înainte, fără să răspundă. Apoi, întorcând ochii spre Poirot, exclamă:

— De ce vă uitaţi, lung la mine? Mă speriaţi!

— Am spus că azi dimineaţă s-a luat ceaşca ce se afla lângă scaunul lui sir Claud, repetă Poirot. Dar dacă ar fi luat ceaşca ce se afla aseară lângă scaunul lui? Se duse la masa de lângă uşă şi scoase din vasul cu planta ornamentală o ceaşcă. Dacă ar fi luat această ceaşcă?

Lucia se ridică repede, ducându-şi mâinile la faţă.

— Ştiţi! Icni ea.

Poirot se îndreptă spre ea. Glasul lui sună aspru.

— Madame! Vor analiza ceaşca, dacă n-au făcut-o deja, şi vor găsi… Nimic. Dar aseară am luat o mostră de zaţ din ceaşca originală. Ce ai zice dacă ţi-aş spune că în cafeaua lui sir Claud era scopolamină?

Lucia arăta ca lovită în moalele capului. Se clătină, dar îşi reveni. O clipă, nu spuse nimic.

— Aveţi dreptate, şopti ea apoi. Aveţi totală dreptate. L-am omorât. Glasul îi răsună brusc. L-am omorât! Am pus scopolamină în ceaşca lui.

Se duse la masă şi luă ceaşca plină cu cafea. Asta e numai cafea!

Duse ceaşca la buze, dar Poirot sări şi îşi interpuse mâna între ceaşcă şi gura ei. Se priviră intens un timp, apoi Lucia izbucni în hohote. Poirot îi luă ceaşca din mână, şi o puse pe masă.

— Madame! Exclamă el.

— De ce m-aţi oprit? Murmură Lucia.

— Lumea e foarte frumoasă, madame. De ce doreşti să o părăseşti?

Lucia se prăbuşi pe un scaun plângând în hohote.

Când Poirot vorbi, glasul lui era cald şi blând.

— Mi-ai spus adevărul. Ai pus scopolamina în ceaşca dumitale. Dar şi în cealaltă ceaşcă era scopolamină. Acum, spune-mi din nou adevărul. Cine a pus scopolamina în ceaşca lui sir Claud?

Lucia se uită cu groază la Poirot.

— Nu, nu, vă înşelaţi. Nu el a pus-o. Eu l-am ucis! Strigă ea isteric.

— Cine a pus-o? Pe cine acoperi, madame?

— Nu el a pus-o, vă spun! Hohoti Lucia.

Se auzi o bătaie în uşă.

— Asta trebuie să fie poliţia, spuse Poirot Avem foarte puţin timp. Îţi promit două lucruri, madame. Îţi promit că am să te salvez…

— Dar eu l-am ucis, vă spun! Ţipă ascuţit Lucia.

— Şi îţi promit că am să-l salvez şi pe soţul dumitale!

— Oh! Icni Lucia, uitându-se uluită la el.

În cameră intră Tredwell. Adresându-i-se lui Poirot, anunţă:

— Inspectorul Japp de la Scotland Yard.

CAPITOLUL XV

Cinsprezece minute mai târziu, inspectorul Japp şi Johnson, un tânăr poliţist care îl însoţea, terminaseră prima inspecţie în bibliotecă. Japp, un bărbat între două vârste, inimos şi deschis, robust la trup şi roşu la faţă, schimba amintiri cu Poirot şi Hastings, care revenise din exodul său în grădină.

— Da, îi spuse Japp ajutorului său, domnul Poirot şi cu mine am parcurs un drum lung. M-ai auzit vorbind adesea de el. Când am lucrat prima oară împreună încă mai făcea parte din poliţia belgiană. A fost cazul de plastografie Abercrombie, nu-i aşa, Poirot? L-am prins la Bruxelles. Ah, ce vremuri! Şi îţi mai aduci aminte de „baronul" Altera? A dus de nas jumătate din poliţia din Europa. Dar, mulţumită domnului Poirot, am pus mâna pe el în Antwerp.

Japp se întoarse de la Johnson la Poirot.

— Iar apoi ne-am întâlnit din nou în această ţară, nu-i aşa, Poirot? Atunci te pensionaseşi, fireşte. Ai rezolvat acea misterioasă afacere de la Styles, îţi aminteşti? Ultima oară când am colaborat a fost cam acum doi ani, nu? Afacerea aceea a nobilului italian de la Londra. Ei bine, mă bucur că te revăd, Poirot. Parcă m-a pocnit cineva cu leuca în cap când am intrat aici şi am dat cu ochii de moaca dumitale.

— Moaca mea? Întreba Poirot nedumerit. Argoul englezesc nu înceta să-l pună în încurcătură.

— Faţa dumitale, adică, amice, îi explică Japp rânjind. Ei bine, lucrăm împreună la cazul ăsta?

Poirot zâmbi.

— Bunul meu Japp, îmi cunoşti mica slăbiciune.

— Tot secretos, nu-i aşa? Ascultă, acea doamnă Amory cu care stăteai de vorbă când am intrat eu e foarte arătoasă. Soţia lui Richard Amory, presupun? Aş paria că îţi clăteai ochii, hoţomanule!

Inspectorul râse destul de mitocăneşte şi se aşează pe un scaun de lângă masă.

— Oricum, continuă el, ăsta e genul de caz care ţi se potriveşte ca turnat. E pe placul minţii dumitale întortocheate. Eu unul nu pot să sufăr cazurile de otrăvire. Nu ai cu ce să continui. Trebuie să afli ce a mâncat şi a băut victima, cine a umblat cu mâncarea şi băutura, ba şi cine a respirat asupra lor! Recunosc că dr. Graham pare foarte sigur cu privire la caz. El spune că drogul trebuie să fi fost în cafea. Conform spuselor lui, o aşa doză mare a avut un efect aproape instantaneu. Bineînţeles, vom şti sigur când vom primi rezultatul analizelor, dar avem suficient pentru a înainta. Japp se ridică. Am terminat cu camera asta. Cred că ar fi bine să schimb câteva cuvinte cu domnul Richard Amory, iar apoi să-l văd pe acest dr. Carelli. S-ar părea că el e omul nostru. Dar, cum spun eu mereu, fără prejudecăţi. Se îndreptă spre uşă. Vii, Poirot?

— Sigur, te însoţesc, spuse Poirot.

— Şi căpitanul Hastings, de asemenea, râse Japp. El stă lipit de dumneata ca o umbră, nu-i aşa, Poirot?

Poirot îi aruncă o privire cu subînţeles prietenului său.

— Poate că Hastings preferă să rămână aici, spuse el.

Hastings se grăbi să confirme.

— Da, da, am să rămân aici.

— Cum doreşti, spuse Japp, oarecum surprins.

Japp, Poirot şi poliţistul ieşiră, iar un moment mai târziu, venind din grădină, în cameră intră Barbara. Purta o bluză roz şi pantaloni largi de culoare deschisă.

— Ah, aici erai, sufleţel! Spuse ea dând cu ochii de Hastings. Ia spune, ce e chestia asta care s-a abătut asupra noastră? Poliţia?

Barbara se duse la banchetă şi se aşează. Hastings i se alătură.

— Da, spuse el. Inspectorul Japp de la Scotland Yard. S-a dus acum să discute cu vărul dumitale, să-i pună câteva întrebări.

— Crezi că va voi să îmi pună şi mie câteva întrebări?

— Nu cred. Dar chiar dacă vrea, n-ai de ce să te nelinişteşti.

— Oh, nu sunt neliniştită. De fapt, cred că ar fi trăsnet! Dar o să mă tenteze să înfloresc un pic, doar aşa, de dragul senzaţiei. Ador senzaţiile tari. Dumeata nu?

Hastings păru încurcat.

— Eu… Nu prea ştiu. Nu, nu cred că ador senzaţiile tari.

Barbara îl privi şăgalnic.

— Ştii, mă intrigi, declară ea. Unde ai fost toată viaţa?

— Mi-am petrecut mai mulţi ani în America de Sud.

— Ştiam eu! Exclamă Barbara. Largile spaţii deschise! Pe asta eşti atât de delicios demodat.

Hastings se arătă acum ofensat.

— Îmi pare rău, spuse el înţepat.

— Oh, dar eu te ador! Te consider un scump.

— Ce înţelegi, mai exact, prin demodat?

— Păi, sunt sigură că crezi în tot felul de chestii învechite, precum decenţa, şi nu minţi decât dacă ai un motiv foarte întemeiat, şi vezi numai partea bună a lucrurilor.

— Adevărat, aprobă Hastings, oarecum mirat. Dumneata nu?

— Eu? Adică te aştepţi să susţin basmul precum că moartea unchiului Claud a fost un incident regretabil?

— N-a fost? Întrebă şocat Hastings.

— Dragul meu! Barbara se ridică şi se duse şi se cocoţă pe masa de cafea. În ce mă priveşte, este cel mai minunat lucru care s-a întâmplat vreodată. Nici nu ştii ce zgripţuroi era! Nu ştii cât ne freca pe toţi! Se opri, sufocată de tăria sentimentelor ei.

— Eu… Aş vrea să nu… Începu stânjenit Hastings, dar Barbara îl întrerupse.

— Nu-ţi place sinceritatea? Întrebă ea. Exact aşa mă aşteptam să fii. Dumneata ai prefera să fiu îmbrăcată în negru şi să vorbesc în şoaptă despre „Sărmanul unchi Claud! Era atât de bun cu noi!”

— Asta-i bună! Exclamă Hastings.

— Oh, nu te preface, ştiam că ai să-ţi dai arama pe faţă dacă stau mai mult de vorbă cu dumneata. Dar ce spun eu este că viaţa nu e suficient de lungă ca să ne-o irosim minţind şi prefăcându-ne. Unchiul Claud nu a fost deloc bun cu noi. Sunt convinsă că, în adâncul inimii, tuturor ne pare bine că a murit. Da, până şi mătuşii Caroline. Biata fiinţă, a stat cu el mai mult ca oricare dintre noi. Barbara se calmă brusc. Când vorbi din nou, glasul ei avea un ton moderat.

— Ştii, m-am tot gândit. Teoretic vorbind, s-ar putea ca mătuşa Caroline să-l fi otrăvit pe unchiul Claud. Atacul de cord de aseară a fost foarte ciudat. Nu cred deloc că a fost atac de cord. Să presupunem că sentimentele pe care şi le-a înăbuşit în toţi aceşti ani au dezvoltat în mătuşa Caroline un puternic complex de…

— Nu cred că practic a fost posibil, o întrerupse Hastings circumspect.

— Totuşi, mă întreb cine a şutit formula, continuă Barbara. Toţi spun că italianul, dar eu una îl bănuiesc pe Tredwell.

— Valetul vostru? Doamne Sfinte! De ce?

— Pentru că el nici nu s-a apropiat de birou!

Hastings păru nedumerit.

— Dar atunci…?

— În unele privinţe sunt foarte ortodoxă. Am fost crescută să suspectez persoana cea mai puţin probabilă. Iar Tredwell e cu siguranţă persoana cea mai puţin probabilă.

— În afară de dumneata, poate, sugeră râzând Hastings.

— Eu! Barbara zâmbi nesigur, se ridică şi se îndepărtă de el. Ce curios… Murmură ea ca pentru sine.

— Ce e curios? Întrebă Hastings, ridicându-se şi el.

— Mă gândeam şi eu aşa. Hai să ieşim în grădină. Urăsc camera asta. Se îndreptă spre glasvand.

— Mă tem că eu trebuie să rămân aici.

— De ce?

— Nu trebuie să părăsesc încăperea asta.

— Ai un fix cu camera asta, să ştii. Mai ţii minte seara de ieri? Noi eram aici, zguduiţi de dispariţia formulei, iar

dumneata ai intrat şi ai produs cel mai minunat efect contrar rostind cât se poate de degajat „Ce cameră încântătoare, domnule Amory!” A fost tare amuzant când aţi intrat voi doi. Omuleţul ăla plesnind de demnitate, şi dumneata atât de politicos!

— La prima vedere Poirot e destul de ciudat, recunosc. Şi are tot soiul de mici fixuri. De exemplu, are mania ordinii de orice fel. Un obiect de ornament aşezat strâmb, sau un fir de praf, sau cea mai mică neglijenţă în ţinuta cuiva sunt o adevărată tortură pentru el.

— Voi doi creaţi un contrast minunat, râse Barbara.

— Metodele lui Poirot ca detectiv sunt întru totul în acord cu persoana lui, continuă Hastings. Ordinea şi metoda sunt zeii lui. Are un mare dispreţ pentru probele tangibile, precum amprentele şi scrumul de ţigară. El susţine că adevărata muncă vine din interior. Îşi atinge capul în formă de ou şi spune cu satisfacţie: „Micile celule cenuşii ale creierului – să nu uiţi niciodată micile celule cenuşii, mon ami!”

— Oh, e un scumpiţ! Spuse Barbara. Dar nu atât de dulce ca dumneata, cu al dumitale „Ce cameră încântătoare!”

— Dar este o cameră încântătoare, insistă înţepat Hastings.

— Eu una nu sunt de acord cu dumneata. Îl luă de mână şi încercă să-l tragă spre glasvand. Oricum, ai stat destul în ea. Vino afară!

— Nu înţelegi, spuse Hastings şi îşi trase mâna. I-am promis lui Poirot.

— I-ai promis lui monsieur Poirot că n-ai să părăseşti această cameră? Întrebă Barbara încetişor. De ce?

— Nu pot să-ţi spun.

— Oh! Barbara rămase pe gânduri câteva clipe, apoi purtarea i se schimbă. Trecând în spatele lui Hastings, începu să recite teatral „Bărbatul stătea pe puntea în flăcări…”

— Poftim?

— De pe care zburase totul în afară de el”. Ei bine, iubiţel?

— Pur şi simplu nu te înţeleg! Declară exasperat Hastings.

— De ce ar trebui să mă înţelegi? Oh, eşti cu adevărat un deliciu! Barbara îşi strecură braţul pe după al lui. Vino şi lasă-te stors de bani. Zău, te găsesc delicios!

— Îţi baţi joc de mine.

— Deloc. Sunt nebună după dumneata.

Îl trase către glasvand şi, de data asta, Hastings cedă.

— Eşti o fiinţă extraordinară! Spuse el. Eşti cu totul altfel decât orice fată pe care am întâlnit-o până acum.

— Sunt încântată să aud asta. E un semn foarte bun, spuse Barbara.

— Un semn bun?

— Da, îi dă unei fete speranţe.

Hastings roşi şi Barbara, râzând cochet, îl trase în grădină.

CAPITOLUL XVI

După ce Barbara şi Hastings ieşiră în grădină, biblioteca rămase goală doar câteva minute. Apoi uşa dinspre hol se deschise şi intră domnişoara Amory cu un săculeţ cu lucru de mână. Se duse la banchetă, puse săculeţul jos, îngenunche şi începu să pipăie în spatele banchetei. În timpul ăsta, pe uşa cealaltă intră dr. Carelli, având în mâini o pălărie şi un geamantan mic. Dând cu ochii de domnişoara Amory, Carelli se opri şi se scuză că o deranjase.

Domnişoara Amory se ridică, oarecum agitată.

— Căutam o andrea, spuse ea repede şi se grăbi să arate andreaua. Alunecase în spatele pernei. Apoi, înţelegând semnificaţia geamantanului, întrebă: Ne părăsiţi, dr, Carelli?

Carelli îşi puse pălăria şi geamantanul pe un scaun.

— Consider că nu mai pot să abuzez de ospitalitatea dumneavoastră, spuse el.

Evident încântată, domnişoara Amory fu suficient de politicoasă ca să îngâne:

— Desigur, dacă aşa consideraţi… Apoi, amintindu-şi de situaţia în care se aflau ocupanţii casei, adăugă: Dar parcă există nişte formalităţi plictisitoare… Glasul i se stinse, indecis.

— Oh, asta s-a aranjat, spuse Carelli.

— Ei bine, dacă simţiţi că trebuie să plecaţi…

— Într-adevăr, trebuie.

— Atunci am să comand o maşină pentru dumneavoastră.

— Nu, nu, şi asta s-a aranjat.

Domnişoara Amory se duse la banchetă şi luă lucrul de mână. Carelli se uită spre telefon.

Domnişoara Amory începu să tricoteze, vorbind totodată:

— Presupun că luaţi trenul de douăsprezece şi un sfert. Niciodată nu e bine să alergi într-un suflet la tren. Nu că vreau să vă grăbesc, fireşte…

— Nu, înţeleg, o întrerupse nerăbdător Carelli, dar e timp berechet. Pot să folosesc telefonul?

Domnişoara Amory ridică pentru o clipă privirea.

— Da, bineînţeles, spuse ea, continuând să tricoteze. Se părea că nu-i trecea prin minte că dr. Carelli ar fi vrut să vorbească la telefon fără martori.

— Mulţumesc, spuse dr. Carelli şi, ducându-se la birou, se prefăcu a căuta un număr în cartea de telefon. Se uită nerăbdător spre domnişoara Amory.

— Cred că vă caută nepoata dumneavoastră, spuse el.

Singura reacţie a domnişoarei Amory la această informaţie fu să discute despre nepoata ei în timp ce continua să tricoteze.

— Draga de Barbara! O făptură atât de dulce! Duce o viaţă destul de tristă aici, mult prea plictisitoare pentru o fată tânără. Ei bine, aş spune că acum lucrurile vor fi altfel. Nu că n-am făcut tot ce am putut. Dar o fată are nevoie de puţină veselie. Tot Beewax4-ul nu poate înlocui asta.

— Beewax? Întrebă dr. Carelli, pe a cărui faţă se citea iritarea.

— Da, Beewax… Sau o fi Bemax? Ştiţi, vitamine, sau cel puţin aşa scrie pe cutie. A şi B şi C şi D. Toate, în afară de cea care te face imun la beri-beri. Şi eu nici nu cred că e nevoie de ea dacă trăieşti în Anglia. Nu e o boală care se întâlneşte aici. L-am făcut pe domnul Raynor să ia zilnic după micul dejun Beewax. Arăta palid, sărmanul tânăr. Am încercat s-o fac şi pe Lucia să ia, dar n-a vrut. Domnişoara Amory clătină din cap în semn de dezaprobare. Şi când te gândeşti că pe vremea când eram eu fată mi se interzicea să mănânc caramele din cauza Beewax-ului… A Bemax-ului, adică vremurile se schimbă, să ştiţi.

Deşi încerca să ascundă, dr. Carelli spumega de acum.

— Da, da, domnişoară Amory, răspunse el făcând un efort să fie politicos. Se apropie de ea şi încercă o abordare mai directă. Cred că vă strigă nepoata dumneavoastră.

— Mă strigă?

— Da, nu auziţi?

Domnişoara Amory ascultă.

— Nu… Nu, mărturisi ea. Ce curios! Îşi înfăşură lucrul. Trebuie să aveţi un auz foarte bun, dr. Carelli. Nu că eu n-aş auzi bine. Chiar mi s-a spus că… Scăpă ghemul de lână şi dr. Carelli îl ridică şi i-l dădu. Vă mulţumesc foarte mult. Toţi din familia Amory au auzul foarte bun, să ştiţi. Se ridică de pe banchetă. Tatăl meu şi-a păstrat facultăţile într-un mod extraordinar. Şi la optzeci de ani citea fără ochelari. Scăpă din nou ghemul, şi dr. Carelli se aplecă din nou să-l ridice. Oh, vă mulţumesc tare mult, continuă ea. Un bărbat remarcabil, să ştiţi. Tatăl meu, adică. Niciodată nu dormea cu ferestrele închise. Mereu spunea că aerul de noapte e foarte bun. Din nefericire, când a făcut un atac de gută, a fost îngrijit de o tânără care a insistat ca ferestrele să fie ermetic închise, şi bietul meu tată a murit din cauza asta.

Scăpă iarăşi ghemul. De data asta, după ce i-l ridică, dr. Carelli i-l puse ferm în mână şi o conduse la uşă. Domnişoara Amory nu se grăbea deloc.

— Nu-mi plac deloc surorile de spital, dr. Carelli, îl informa ea. Bârfesc despre pacienţii lor, beau mult prea mult ceai, şi mereu îi supără pe servitori.

— Foarte adevărat, dragă doamnă, foarte adevărat, aprobă Carelli în grabă şi îi deschise uşa.

— Vă mulţumesc foarte mult, spuse domnişoara Amory şi se lăsă împinsă afară din cameră. Închizând uşa după ea, Carelli se duse repede la birou şi ridică receptorul. După o pauză rosti încet dar pe ton de urgenţă.

— Aici Market Cleve trei-unu-patru. Vreau Londra… Soho opt-cinci-trei… Nu, cinci-trei, aşa… Poftim? Mă veţi suna? Bine.

Puse receptorul în furcă, apoi rămase în picioare rozându-şi nerăbdător unghiile. După o clipă, se duse la uşa biroului, o deschise şi intră. Nici nu intrase bine în birou când uşa dinspre hol se deschise şi în bibliotecă intră Edward Raynor. Uitându-se în jur, Raynor se duse la poliţa şemineului. Atinse vasul cu hârtiuţe pentru aprins focul, dar în acel moment apăru Carelli din birou. Raynor se întoarse şi îl văzu.

— Nu ştiam că eşti aici, spuse secretarul.

— Aştept un telefon, explică italianul.

După o pauză, Carelli vorbi din nou.

— Când a venit inspectorul de poliţie?

— Acum vreo douăzeci de minute. L-ai văzut?

— Numai de la distanţă.

— E de la Scotland Yard, îl informă secretarul pe doctor. Se pare că era în zonă lămurind un alt caz, şi a fost chemat aici de poliţia locală.

— A fost un noroc, nu-i aşa?

— Aşa zic şi eu.

Telefonul sună şi Raynor se duse să răspundă, dar Carelli i-o luă înainte spunând:

— Cred că e telefonul meu. Te superi dacă…

— Nici o problemă, amice. O şterg imediat.

Raynor ieşi din cameră, iar Carelli ridică receptorul.

— Alo? Miguel? Nu, la naiba, n-o am. A fost imposibil… Nu, nu înţelegi, bătrânul a murit aseară. Plec imediat… Japp e aici… Japp. Nu, nu m-am întâlnit cu el încă… Şi eu sper… În locul obişnuit, diseară la …nouătreizeci. Bine.

Punând receptorul în furcă, italianul luă geamantanul şi pălăria şi se îndreptă spre glasvand. În acel moment, din grădină apăru Poirot şi cei doi se ciocniră.

— Îmi cer scuze, spuse italianul.

— Nu face nimic, răspunse politicos Poirot, continuând să blocheze drumul.

— Vrei să-mi permiţi să trec?

— Imposibil. Absolut imposibil.

— Insist.

— Eu n-aş face-o, murmură Poirot cu un zâmbet prietenos.

Brusc, italianul se repezi la Poirot. Detectivul se dădu iute la o parte şi, cu o mişcare neaşteptată, îi puse piedică doctorului, luându-i în acelaşi timp geamantanul, în clipa aceea Japp apăru în spatele lui Poirot şi Carelli căzu în braţele inspectorului.

— Hei, ce e asta? Exclamă inspectorul Japp. Măi să fie, să mă bată norocul dacă ăsta nu e Tonio!

— Ah! Poirot râse scurt şi se îndepărtă de amândoi. Mă gândeam eu, dragul meu Japp, că s-ar putea să fii în măsură să-i dai un nume acestui domn.

— Ştiu totul despre el, nici o grijă, spuse Japp. Tonio e o adevărată persoană publică. Nu-i aşa, Tonio? Pariez că mişcarea lui monsieur Poirot te-a surprins. Cum se cheamă chestia asta, Poirot? Ju-jitzu, sau aşa ceva, nu? Sărmanul Tonio!

În timp ce Poirot punea geamantanul pe masă şi îl deschidea, Carelli mârâi la Japp:

— N-ai nici o dovadă împotriva mea. Nu mă poţi reţine.

— Mira-m-aş, spuse inspectorul. Pun pariu că nu vom trebui să căutăm prea departe omul care a furat formula şi i-a făcut felul bătrânului. Întorcându-se spre Poirot, adăugă:

Formula aia se înscrie perfect în domeniul de acţiune al lui Tonio, şi nu m-ar mira s-o aibă asupra lui chiar în clipa asta.

— Sunt de acord cu dumneata, spuse Poirot.

Japp îşi trecu mâinile pe corpul lui Carelli, în timp ce Poirot căuta în geamantan.

— Ei bine? Îl întrebă Japp pe Poirot.

— Nimic, răspunse detectivul închizând geamantanul. Nimic. Sunt dezamăgit.

— Vă credeţi deştepţi, nu-i aşa? Rosti cu dispreţ Carelli. Dar aş putea să vă spun…

Poirot îl întrerupse, vorbind liniştit şi cu subînţeles.

— Poate că ai putea, dar n-ar fi deloc înţelept.

Uimit, Carelli exclamă:

— Ce vrei să spui?

— Monsieur Poirot are dreptate, declară Japp. Ar fi mai bine să-ţi ţii gura. Ducându-se la uşa dinspre hol, o deschise şi strigă: Johnson! Tânărul băgă capul pe uşă. Adună, te rog, toată familia. Vreau să vină toţi aici.

— Da, domnule.

— Protestez. Eu… Brusc. Carelli îşi înhăţă geamantanul şi ţâşni spre glasvand. Japp se repezi după el, îl prinse şi îl trânti pe banchetă, luându-i geamantanul.

Poirot se îndreptă spre glasvand.

— Te rog să nu pleci tocmai acum, strigă Japp după el, punând geamantanul lui Carelli lângă masa de cafea.

— Nu, nu, dragul meu Japp, nu plec. Am să fiu aici. Reuniunea asta de familie va fi extrem de interesantă.

CAPITOLUL XVII

Câteva minute mai târziu, când familia Amory începu să se adune în bibliotecă, dr. Carelli stătea tot pe banchetă, arătând cam ţâfnos, în timp ce Poirot continua să se plimbe prin faţa glasvandului. Barbara Amory şi Hastings intrară venind din grădină. Barbara se duse către banchetă şi se aşeză lângă Carelli, iar Hastings rămase lângă Poirot.

Poirot îi şopti colegului său:

— Ne-ar fi foarte util, Hastings, să reţii unde preferă să se aşeze membrii familiei.

— Util? Cum?

— Din punct de vedere psihologic, prietene, se mulţumi să răspundă Poirot.

Când Lucia intră în cameră, Hastings o urmări cum se aşeza pe scaunul din dreapta mesei. Richard sosi o dată cu mătuşa lui, domnişoara Amory, care se aşează pe scaunul fără spătar, în timp ce Richard se duse la masă pentru a-şi ţine soţia sub ochi. Edward Raynor ajunse ultimul şi ocupă o poziţie în spatele fotoliului. El fu urmat în cameră de Johnson care închise uşa şi rămase în picioare lângă ea.

Richard Amory îl prezentă pe Japp celor două persoane din familie care nu îl cunoscuseră încă.

— Inspectorul Japp, mătuşa mea, domnişoara Amory, şi verişoara mea, domnişoara Barbara Amory.

Barbara întrebă:

— Ce-i cu toată agitaţia asta, inspectore?

Japp evită răspunsul.

— Cred că suntem cu toţii aici, nu-i aşa? Întrebă el îndreptându-se către şemineu.

Domnişoara Amory părea nedumerită şi puţin neliniştită.

— Nu înţeleg deloc, îi spuse ea lui Richard. Ce caută aici acest… Acest domn?

— Cred că ar trebui să-ţi spun ceva, mătuşă Caroline, îi răspunse Richard. Vezi dumneata, şi voi toţi, adăugă el uitându-se în jur, dr. Graham a descoperit că tatăl meu a fost… Otrăvit.

— Poftim? Întrebă iute Raynor.

Domnişoara Amory scoase un strigăt de groază.

— A fost otrăvit cu scopolamină, continuă Richard.

Raynor tresări.

— Cu scopolamină? Vai, am văzut… Se opri brusc, uitându-se la Lucia.

Făcând un pas către el, inspectorul Japp întrebă:

— Ce ai văzut, domnule Raynor?

Secretarul păru stânjenit.

— Nimic… Cel puţin… Glasul i se stinse.

— Îmi pare rău, domnule Raynor, insistă Japp, dar trebuie să ştiu adevărul. Ei, hai, toată lumea îşi dă seama că ascunzi ceva.

— Nu ascund nimic, zău. Adică, există unele explicaţii absolut rezonabile.

— Explicaţii pentru ce, domnule Raynor? Întrebă Japp.

Raynor ezita încă. Apoi păru să se hotărască.

— Am văzut-o pe doamna Amory vărsând în palmă nişte tablete mici din flaconul cu scopolamină.

— Când a fost asta?

— Aseară. Eu ieşeam din biroul lui sir Claud. Ceilalţi erau ocupaţi cu gramofonul. Am văzut-o luând un flacon – flaconul cu scopolamină, mi s-a părut mie – şi vărsând în palmă mai mult de jumătate din conţinutul lui.

— De ce n-ai pomenit de asta până acum? Întrebă Japp.

Lucia dădu să vorbească, dar Japp o reduse la tăcere.

— O clipă, vă rog, doamnă Amory. Aş vrea mai întâi să-l aud pe domnul Raynor.

— Nu m-am mai gândit la asta, spuse Raynor. Abia adineauri, când domnul Amory a spus că tatăl său a fost otrăvit cu scopolamină, mi-am adus aminte. Oh, desigur, îmi dau seama că e vorba doar de o coincidenţă. Se poate ca tabletele acelea să nu fi fost deloc scopolamină. Puteau să fie din oricare alt flacon cu care umbla.

Japp se întoarse acum spre Lucia.

— Ce aveţi de spus în privinţa asta, doamnă?

Lucia părea foarte calmă când răspunse:

— Voiam ceva ca să dorm.

Japp i se adresă iar lui Raynor.

— Spui că a golit binişor flaconul?

— Aşa mi s-a părut, răspunse Raymor.

Japp se întoarse din nou spre Lucia.

— Pentru somn nu v-ar fi trebuit atâtea tablete. Una sau două v-ar fi fost de ajuns. Ce aţi făcut cu restul?

Lucia se gândi înainte de a răspunde.

— Nu mai ţin minte. Vru să continue, dar Carelli se ridică şi izbucni cu venin:

— Vezi, inspectore? Iată-ţi criminala!

Barbara se ridică de pe banchetă şi se îndepărtă de Carelli, în timp ce Hastings se grăbi să ajungă lângă ea. Italianul continuă:

— Ai să ştii adevărul, inspectore. Am venit aici special ca să stau de vorbă cu femeia asta. Ea m-a chemat. A spus că o să pună mâna pe formula lui sir Claud şi s-a oferit să mi-o vândă. Recunosc că m-am ocupat cu astfel de lucruri în trecut.

— Asta nu prea e mărturisire, spuse Japp interpunându-se între Lucia şi Carelli. Asta ştiu deja. Ce aveţi de spus la toate astea, doamnă?

Lucia se ridică, albă la faţă, iar Richard veni lângă ea.

— N-am să permit… Începu el, dar Japp îl opri.

— Te rog, domnule.

Carelli vorbi din nou.

— Uitaţi-vă la femeia asta! Nimeni nu ştie cine e. Dar eu ştiu! E fiica Selmei Goetz. Fiica celei mai infame femei pe care a cunoscut-o omenirea.

— Nu-i adevărat, Richard! Strigă Lucia. Nu-i adevărat! Nu-l asculta…

— Am să-ţi rup oasele! Mârâi Richard la Carelli.

Japp făcu un pas spre Richard.

— Păstrează-ţi calmul, domnule, te rog. Trebuie să aflăm ce e cu povestea asta. Japp se întoarse spre Lucia. Vorbiţi, doamnă Amory.

Urmă o pauză, apoi Lucia încercă să vorbească.

— Eu… Eu… Începu ea. Se uită neajutorată la soţul ei şi la Poirot.

— Ai curaj, madame, o sfătui acesta. Ai încredere în mine. Spune-le! Spune-le adevărul. Am ajuns în punctul în care minciuna nu va mai folosi. Adevărul va trebui să iasă la iveală. Si, si, madame. Fii curajoasă şi vorbeşte.

După o pauză lungă, Lucia începu să vorbească încet.

— Este adevărat că sunt fiica Selmei Goetz. Nu este adevărat că eu l-am chemat pe omul ăsta aici, nici că m-am oferit să-i vând formula lui sir Claud. El a venit aici să mă şantajeze!

— Şantaj! Icni Richard.

— A ameninţat că îţi va spune despre mama mea dacă nu-i dau formula, dar nu i-am dat-o. Cred că el a furat-o. A avut ocazia. S-a aflat singur acolo, în birou. Şi acum înţeleg că voia ca eu să iau scopolamină şi să mă sinucid, astfel ca toată lumea să creadă că eu am furat formula. Aproape că m-a hipnotizat să o iau… Se întrerupse şi izbucni în plâns la umărul lui Richard.

Richard o îmbrăţişă. Apoi, dându-i-o domnişoarei Amory care se ridicase şi o consola pe nefericita femeie, i se adresă lui Japp.

— Vreau să discut cu dumneavoastră între patru ochi, inspectore. Japp se uită o clipă la Richard, apoi îi făcu semn lui Johnson să deschidă uşa. Domnişoara Amory şi Lucia ieşiră primele, urmate de Raynor, iar Barbara şi Hastings profitară de prilej pentru a se întoarce în grădină.

În timp ce Carelli îşi luă geamantanul pregătindu-se să iasă, Japp îi spuse poliţistului:

— Stai cu ochii pe doamna Amory, şi pe dr. Carelli, Johnson. Nu vreau să am vreo surpriză, înţelegi?

— Am înţeles, domnule, spuse Johnson ieşind după Carelli.

— Îmi pare rău, domnule Amory, îi spuse Japp lui Richard Amory, dar după ce ne-a spus domnul Raynor, mă văd obligat să iau toate măsurile de prevenire. Şi vreau să rămână şi monsieur Poirot aici, ca martor la ceea ce vrei să-mi spui.

Richard se apropie de Japp cu aerul unui om care a luat brusc o hotărâre. Inspiră adânc, spuse încet şi răspicat:

— Cred că e timpul să mărturisesc. Eu l-am omorât pe tata.

Japp zâmbi.

— Mă tem că nu ţine, domnule.

Richard se arătă uluit.

— Ce vrei să spui?

— Nu, domnule, continuă Japp. Nu ţine. Înţeleg că îţi iubeşti soţia. Proaspăt însurat şi tot tacâmul. Dar. Ca să vorbesc pe şleau, nu are rost să-ţi vâri capul în lanţ de dragul unei femei rele. Deşi, arată foarte bine, recunosc.

— Inspectore! Exclamă mânios Richard.

— N-are rost să te superi pe mine, domnule, continuă imperturbabil Japp. Şi-am spus adevărul fără să o iau pe după piersic, şi nu mă îndoiesc că monsieur Poirot îţi va spune acelaşi lucru. Îmi pare rău, domnule, dar datoria e datorie, şi crima e crimă. Atât am avut de spus. Japp dădu hotărât din cap şi părăsi camera.

Întorcându-se către Poirot, care urmărise scena aşezat pe banchetă, Richard întrebă cu răceală:

— Ei bine, şi dumneata îmi spui acelaşi lucru, monsieur Poirot?

Ridicându-se, Poirot îşi scoase tabachera şi luă o ţigară. În loc să răspundă la întrebarea lui Richard, puse el una.

— Monsieur Amory, când ţi-ai bănuit prima dată soţia?

— Eu niciodată… Începu Richard, dar Poirot îl întrerupse.

— Te rog, domnule Amory, te implor, nimic în afară de adevăr. Ştiu că ai suspectat-o. Ai suspectat-o înainte de sosirea mea. De asta erai atât de nerăbdător să mă vezi plecat. Să nu negi. E imposibil să-l înşeli pe Hercule Poirot. Îşi aprinse ţigara şi zâmbi.

— Te înşeli, monsieur Poirot. Te înşeli amarnic. Cum puteam s-o suspectez pe Lucia?

— Şi totuşi, la fel de bine poţi fi acuzat şi dumneata, continuă gânditor Poirot, aşezându-se iar pe banchetă. Ai umblat cu droguri, ai umblat cu cafeaua, stăteai prost cu banii şi doreai cu disperare să faci rost de nişte bani. Oh, da, oricine te-ar putea bănui.

— Inspectorul Japp nu pare să fie de acord cu dumneata.

— Ah, Japp! El are bun simţ. Poirot zâmbi: el nu e o femeie îndrăgostită.

— O femeie îndrăgostită? Întrebă Richard.

— Permite-mi să-ţi dau o lecţie de psihologie, monsieur. Când am sosit aici, soţia dumitale a venit la mine şi m-a implorat să rămân şi să-l descopăr pe criminal. Ar fi făcut asta o femeie vinovată?

— Vrei să spui… Începu repede Richard.

Poirot îl întrerupse.

— Vreau să spun că în seara asta, înainte de apusul soarelui, îi vei cere iertare în genunchi.

— Ce tot spui acolo?

— Probabil că spun prea multe, recunoscu Poirot, ridicându-se. Şi-acum, monsieur, lasă-te pe mâna mea. Pe mâna lui Hercule Poirot.

— O poţi salva? Întrebă cu disperare Richard.

Poirot îl privi cu gravitate.

— Mi-am dat cuvântul… cu toate că, atunci când am făcut-o, nu mi-am dat seama ce dificil o să fie. Vezi dumneata, timpul este foarte scurt, şi trebuie făcut ceva foarte repede. Trebuie să-mi promiţi că vei face exact ce îţi spun, fără să pui întrebări. Promiţi să faci asta?

— Promit, răspunse Richard nu prea convins.

— Asta e bine. Şi acum, ascultă-mă. Ce propun eu nu e nici greu, nici imposibil. E de fapt, bunul simţ. În scurt timp casa asta va fi ocupată de poliţie. Vor forfoti peste tot. Vor cotrobăi peste tot. Ar putea fi foarte neplăcut pentru familia dumitale. Eu vă sugerez să plecaţi.

— Să lăsăm casa pe mâna poliţiei? Întrebă neîncrezător Richard.

— Asta-i sugestia mea. Sigur, va trebui să rămâneţi în zonă. Dar se spune că hotelul din localitate este foarte confortabil. Rezervaţi-vă câteva camere acolo. În felul ăsta veţi fi aproape când poliţia va dori să vă interogheze pe toţi.

— Şi când ar trebui să facem asta?

— Propunerea mea este – imediat.

— Nu va părea oare foarte ciudat?

— Deloc, deloc, îl linişti detectivul pe Richard, zâmbind. Va părea o mişcare cât se poate de sensibilă. Nu mai puteţi suporta să staţi o oră în plus în locul ăsta care… Şi aşa mai departe.

— Şi cum rămâne cu inspectorul?

— Voi rezolva eu problema cu inspectorul Japp.

— Eu tot nu înţeleg ce aost are, insistă Richard.

— Fireşte că nu înţelegi, rosti Poirot cu o uşoară îngâmfare. Dar nu e nevoie să înţelegi. Ajunge că înţeleg eu, Hercule Poirot. Îl luă pe Richard de umeri. Du-te şi fă aranjamentele. Sau, dacă nu ţi-e mintea la asta, pune-l pe Raynor să le facă. Du-te! Du-te! Aproape că-l împinse pe Richard pe uşă.

— Oh, englezii ăştia! Bombăni Poirot după plecarea lui Richard. Ce încăpăţânaţi! Se duse la glasvand şi strigă: Mademoiselle Barbara!

CAPITOLUL XVIII

Ca răspuns la chemarea lui Poirot, Barbara Amory apăru în faţa glasvandului.

— Ce este? S-a întâmplat ceva? Întrebă ea.

Poirot îi zâmbi.

— Ah, mademoiselle, mă întreb dacă te poţi lipsi de colegul meu Hastings câteva minute.

Răspunsul Barbarei fu însoţit de un zâmbet strengăresc.

— Deci aşa! Vrei să-mi iei iubiţelul, nu?

— Doar pentru puţină vreme, mademoiselle, îţi promit.

— Atunci, fie, monsieur Poirot. Întorcându-se în grădină, Barbara strigă: Iubiţel, eşti aşteptat.

Barbara se îndepărtă. Câteva clipe mai târziu, arătând oarecum ruşinat, Hastings intră în bibliotecă.

— Ce ai de spus în apărarea dumitale? Întrebă Poirot supărat. E uşor să-ţi iei aerul ăsta de câine bătut. Te-am lăsat aici, de pază, şi primul lucru care îl aflu este că te plimbi prin grădină cu această domnişoară fermecătoare. În

general eşti un om de nădejde, mon ami, dar cum apare o femeie tânără şi drăguţă, îţi pierzi capul. Zut alors!

Roşind de jenă, Hastings spuse:

— Îmi pare rău, Poirot. Am ieşit pentru o secundă, iar apoi te-am văzut pe fereastră intrând în cameră şi m-am gândit că nu conta.

— Vrei să spui că te-ai gândit că ar fi mai bine să nu dai ochii cu mine. Ei bine, dragul meu Hastings, s-ar putea să fi făcut un rău ireparabil. L-am găsit pe Carelli aici. Numai bunul Dumnezeu ştie ce făcea, sau ce dovadă măsluia.

— Ascultă, Poirot, zău că îmi pare rău, se scuză din nou Hastings. Îmi pare nespus de rău.

— Dacă n-ai făcut un rău ireparabil, asta se datorează mai mult norocului decât altor motive. Dar acum, mon ami, a sosit momentul să ne folosim micile celule cenuşii.

— Ah, bine! Să trecem la treabă, spuse Hastings.

— Nu, nu e bine, prietene, e rău. E obscur. Dar… Cred că am o idee. Germenul unei idei. Da, vom începe de aici!

Complet zăpăcit, Hastings întrebă:

— Despre ce naiba vorbeşti tu acolo?

Tonul lui Poirot se schimbă. Vorbi grav şi îngândurat.

— De ce a murit sir Claud, Hastings? Răspunde-mi la asta. De ce a murit sir Claud?

Hastings se holbă la el.

— Dar ştim asta! Exclamă el.

— Oare? Şi suntem foarte siguri?

— Ăă… Da. A murit… A murit pentru că a fost otrăvit.

Poirot făcu un gest nerăbdător.

— Da, dar de ce a fost otrăvit?

Hastings se gândi cu grijă înainte de a răspunde.

— De bună seamă pentru că hoţul bănuia… Începu el.

Poirot clătină încet din cap în timp ce Hastings continua:

— Hoţul bănuia că fusese descoperit…

— Dar dacă hoţul nu bănuia? Începu Poirot.

— Atunci, nu ştiu, mărturisi Hastings.

Poirot se îndepărtă, apoi se întoarse cu braţul ridicat ca pentru a-i reţine atenţia prietenului său. Se opri şi îşi drese glasul.

— Dă-mi voie să-ţi relatez succesiunea evenimentelor aşa cum s-au petrecut, sau mai degrabă cum cred că trebuiau să se petreacă.

Hastings se aşează pe scaunul de lângă masă în timp ce Poirot continuă.

— Sir Claud moare în fotoliu într-o seară. Poirot se duse la fotoliu, se aşează şi făcu o pauză înainte de a repeta: Da, sir Claud moare în fotoliul său. Nu există circumstanţe suspecte care să însoţească acest deces. După toate probabilităţile el va fi pus pe seama atacului de cord. Vor mai trece câteva zile până când vor fi examinate hârtiile lui personale. Singurul document căutat va fi testamentul lui. După înmormântare, la timpul potrivit, se va descoperi că însemnările lui cu privire la noul exploziv sunt incomplete. S-ar putea să nu se ştie niciodată că formula exactă a existat. Înţelegi ce înseamnă asta pentru hoţul nostru, Hastings?

— Da.

— Ce? Întrebă Poirot.

Hastings se arătă încurcat.

— Ce? Repetă el.

— Siguranţă. Asta înseamnă pentru hoţ. El se poate descotorosi de prada lui în totală siguranţă, oricând doreşte. Nu se exercită nici o presiune asupra lui. Chiar dacă se ştie de existenţa formulei, el va fi avut timp berechet să-şi acopere urmele.

— Păi, e o idee… Da, aşa cred, spuse cu îndoială Hastings.

— Dar fireşte că e o idee! Strigă Poirot. Nu sunt eu Hercule Poirot? Dar înţelegi acum unde ne conduce ideea asta. Ea ne spune că uciderea lui sir Claud nu a fost o manevră întâmplătoare executată sub impulsul momentului. Ea a fost plănuită dinainte. Anticipat. Înţelegi acum unde ne aflăm?

— Nu, recunoscu Hastings cu o candoare fermecătoare. Ştii foarte bine că eu nu înţeleg lucrurile astea. Ştiu că ne aflăm în biblioteca din casa lui sir Claud, atât.

— Da, prietene, ai dreptate. Ne aflăm în biblioteca lui sir Claud. Nu e dimineaţă, ci seară. Lumina tocmai s-a stins. Planul hoţului a mers prost.

Poirot se aşeză foarte drept şi dădu din deget pentru a-şi accentua vorbele.

— Sir Claud, care în mod normal nu s-ar fi dus la seif până în dimineaţa următoare, a descoperit din pură întâmplare dispariţia formulei. Şi, după cum însuşi bătrânul domn a spus-o, hoţul e prins în cursă ca un şobolan. Da, dar hoţul, care este şi criminalul, ştie ceva ce sir Claud nu ştie. Hoţul ştie că în câteva minute sir Claud va fi redus la tăcere pentru totdeauna. El – sau ea – are o singură problemă de rezolvat, numai una, şi anume să ascundă la loc sigur formula în cele câteva momente de întuneric. Închide ochii, Hastings, aşa ca mine. Lumina e stinsă, nu vedem nimic. Dar auzim. Repetă-mi cu cât mai multă exactitate vorbele domnişoarei Amory când ne-a descris scena.

Hastings închise ochii şi începu să vorbească încet, cu pauze.

— Icnete, spuse el. O mulţime de mici icnete… Zgomotul unui scaun căzut… Un clinchet metalic, asta trebuie să fi fost cheia, presupun.

— Perfect adevărat. Cheia. Continuă, Hastings.

— Un ţipăt. Lucia a ţipat. A strigat la sir Claud… Apoi bătaia în uşă… Oh! Stai puţin – chiar la început un zgomot de mătase sfâşiată. Hastings deschise ochii.

— Da, mătase sfâşiată! Exclamă Poirot. Se ridică, se duse la birou, apoi spre poliţa şemineului. Totul se află în aceste câteva momente de întuneric, Hastings. Şi totuşi urechile nu ne spun nimic. Se opri lângă poliţă şi îndreptă mecanic vasul cu hârtiuţe răsucite pentru aprinderea focului.

— Oh, termină cu îndreptatul lucrurilor, Poirot! Ai un fix, mereu faci asta.

Poirot îşi luă mâna de pe vas.

— Ce-ai spus? Întrebă el. Da, e adevărat. Se uită lung la vas. Ţin minte că l-am îndreptat acum o oră. Iar acum e nevoie să îl îndrept din nou. De ce, Hastings, de ce? Întrebă el surescitat.

— Pentru că hârtiuţele sunt strâmbe, presupun, răspunse Hastings. Ai mania ordinii.

— Mătase sfâşiată! Exclamă Poirot. Nu, Hastings! Zgomotul e acelaşi. Se uită la hârtiile răsucite şi înhăţă vasul care le conţinea. Hârtie ruptă… Continuă el îndepărtându-se de poliţă.

Emoţia lui i se transmise prietenului său.

— Ce este? Întrebă Hastings sărind şi ducându-se lângă el.

Poirot răsturnă hârtiuţele pe banchetă şi le examină. La răstimpuri, îi dădea câte una lui Hastings îngânând:

Uite una. Ah încă una, şi încă una.

Hastings desfăcu hârtiuţele şi le privi cu atenţie.

— C19N23. Începu el să citească de pe una din ele.

— Da, da, exclamă Poirot. E formula!

— Hei, asta-i minunat!

— Repede! Răsuceşte-le la loc! Ordonă Poirot şi Hastings se supuse. Oh, ce încet eşti! Repede! Repede! Smulgându-i hârtiuţele, Poirot le puse înapoi în vas şi se grăbi să se întoarcă la poliţă.

Nedumerit, Hastings se duse după el.

Poirot zâmbi larg.

— Te intrigă ce fac aici, da? Spune-mi, Hastings, ce am eu aici, în vasul ăsta?

— Păi, hârtiuţe, bineînţeles.

— Nu, mon ami, e brânză.

— Brânză?

— Exact prietene, brânză.

— Ascultă, Poirot, te simţi bine, nu-i aşa? Adică, nu te doare capul sau mai ştiu eu ce?

Poirot ignoră întrebarea sarcastică a prietenului său.

— La ce se foloseşte brânza, Hastings? Am să-ţi spun eu, mon ami. Se foloseşte ca momeală în cursa de şoareci. Acum mai aşteptăm un singur lucru – şoarecele.

— Iar şoarecele…

— Şoarecele va veni, prietene. Fii sigur de asta. I-am trimis un mesaj. Nu va întârzia să răspundă.

Înainte ca Hastings să se apuce să reacţioneze la anunţul enigmatic al lui Poirot, uşa se deschise şi intră Edward Raynor.

— Oh, aici eraţi, monsieur Poirot! Rosti secretarul. Şi căpitanul Hastings. Inspectorul Japp doreşte sa discute cu amândoi la etaj.

CAPITOLUL XIX

— Ne ducem imediat, răspunse Poirot. Urmat de Hastings, se îndreptă spre uşă, în timp ce Raynor traversă încăperea către poliţă. La uşă, Poirot se răsuci brusc pe călcâie către secretar.

— Apropo, domnule Raynor, spuse detectivul întorcându-se spre mijlocul camerei, ştii cumva dacă dr. Carelli a fost aici în bibliotecă în dimineaţa asta?

— Da, a fost, răspunse Raynor. L-am găsit eu aici.

— Ah! Poirot păru încântat să audă asta. Şi ce făcea?

— Dădea telefon, cred.

— Dădea telefon când ai intrat dumneata?

— Nu, tocmai se întorcea în cameră. Fusese în biroul lui sir Claud.

Poirot se gândi o clipă, apoi întrebă.

— Dumneata unde te aflai exact atunci? Poţi să-ţi aminteşti?

Stând tot lângă şemineu, Raynor răspunse:

— Pe aici pe undeva, cred.

— Ai auzit ceva din conversaţia la telefon a lui monsieur Carelli?

— Nu, mi-a dat limpede de înţeles că vrea să fie singur, aşa că am şters-o.

— Înţeleg. Poirot ezită, apoi scoase din buzunar un carnet şi un creion. Scriind câteva cuvinte pe o pagină, o rupse şi îl strigă pe Hastings.

— Vrei să fii amabil, prietene, să-i duci asta inspectorului Japp?

Raynor se uită după Hastings cum părăsea încăperea, apoi întrebă:

— Despre ce e vorba?

Băgând la loc în buzunar carnetul şi creionul, Poirot răspunse:

— I-am scris lui Japp că voi fi lângă el în câteva minute şi că s-ar putea să fiu în măsură să-i dau numele criminalului.

— Serios? Ştiţi cine e? Întrebă Raynor oarecum agitat.

Urmă o scurtă pauză, apoi detectivul începu să vorbească agale.

— Da, cred că ştiu cine e criminalul… În sfârşit. Îmi amintesc de un alt caz petrecut nu prea demult. N-am să uit niciodată uciderea lordului Edgware. Era cât pe ce să fiu învins – da, eu, Hercule Poirot – de şiretenia extrem de simplă a unei minţi pustii. Vezi dumneata, domnule Raynor, minţile simple au adesea geniul de a comite o crimă necomplicată şi apoi s-o lase baltă. Să sperăm că, dimpotrivă, ucigaşul lui sir Claud este inteligent şi superior şi extrem de încântat de sine şi incapabil să reziste să facă un lucru absurd. Ochii lui Poirot se aprinseră de însufleţire.

— Nu sunt sigur că vă înţeleg, spuse Raynor. Vreţi să opuneţi că nu e doamna Amory?

— Nu, nu e doamna Amory. De asta am scris acel bileţel. Biata doamnă a suferit destul. Trebuie să fie scutită să mai răspundă la întrebări.

Raynor arătă îngândurat, apoi exclamă:

— Atunci pun pariu că e Carelli! Da?

Poirot îi făcu glumeţ cu degetul.

— Monsieur Raynor, trebuie să-mi dai voie să-mi păstrez micile secrete până în ultimul moment. Scoţând o batistă, îşi tamponă fruntea. Mon Dieu, ce cald e azi! Se plânse el.

— Vreţi ceva de băut? Întrebă Raynor. Mi-am uitat bunele maniere. Trebuia să vă fi oferit mai devreme.

Poirot zâmbi.

— Eşti foarte amabil. Un whisky, te rog, dacă se poate.

— Sigur. Doar o clipă.

Raynor ieşi din cameră, iar Poirot se duse la glasvand şi se uită în grădină. Apoi, mergând la banchetă, scutură pernuţele, după care se îndreptă spre poliţa şemineului şi examină obiectele de ornament. Raynor se întoarse cu două pahare de whisky pe o tavă. Îl urmări pe Poirot care ducea mâna spre un ornament.

— Este o antichitate de valoare, presupun, spuse Poirot luând un ulcior.

— Oare? Nu mă prea pricep la lucrurile astea. Veniţi să luaţi un pahar, îl invită Raynor punând tava pe masa de cafea.

— Mulţumesc, spuse Poirot, apropiindu-se.

— Ei bine, noroc! Spuse Raynor luând un pahar şi bând.

Cu o plecăciune, Poirot ridică celălalt pahar şi îl duse la buze.

— În cinstea dumitale, prietene. Şi acum dă-mi voie să-ţi povestesc despre bănuielile mele. La început mi-am dat seama că…

Se întrerupse brusc şi îşi smuci capul peste umăr de parcă auzise ceva. Uitându-se mai întâi la uşă apoi la Raynor, îşi duse degetul la buze, sugerând că s-ar fi putut ca cineva să tragă cu urechea.

Raynor dădu din cap. Cei doi se furişară spre uşă, iar Poirot îi făcu semn secretarului să rămână în cameră. Poirot deschise brusc uşa şi se repezi afară, dar se întoarse imediat arătând desumflat.

— Surprinzător! Îi spuse el lui Raynor. Aş fi jurat că am auzit ceva. În fine, m-am înşelat. Nu mi se întâmplă prea des. A votre sante, prietene. Dădu pe gât conţinutul paharului.

— Ah! Exclamă Raynor, bând şi el.

— Poftim? Întrebă Poirot.

— Nimic. Mi s-a luat o piatră de pe inimă, atâta tot.

Poirot se duse la masă şi puse paharul jos.

— Ca să fiu sincer cu dumneata, monsieur Raynor, n-am ajuns încă să mă obişnuiesc cu băutura naţională a englezilor, whisky. Nu-mi place gustul lui. E amar. Se duse la fotoliu şi se aşează.

— Serios? Îmi pare rău. Al meu nu e deloc amar. Raynor îşi puse paharul pe masa de cafea şi continuă: Parcă voiaţi să-mi povestiţi ceva, nu-i aşa?

Poirot se arătă mirat.

— Zău? Ce poate să fi fost? Oare am început deja să uit? Poate voiam să-ţi explic cum procedez eu într-o investigaţie. Voyons! Un fapt conduce la altul, şi tot aşa. Se potriveşte următorul cu ăsta? A merveille! Bun! Putem continua. Acest următor mic fapt, nu! Ah, asta-i curios! Lipseşte ceva – o verigă din lanţ care nu e acolo. Examinăm. Cercetăm. Şi acel mic şi curios fapt, acel poate mic şi prăpădit detaliu care nu vrea să se potrivească, îl punem aici. Poirot îşi duse mâna la cap într-un gest extravagant. Este semnificativ! E nemaipomenit!

— D-da, înţeleg, murmură cu îndoială Raynor.

Poirot îşi scutură cu furie degetul în faţa secretarului.

— Ah, atenţie! Pericol pentru detectivul care spune „E prea mărunt – nu contează. N-am să-l bag în seamă”, în asta constă confuzia. Totul contează. Poirot se opri brusc şi îşi atinse fruntea. Ah, acum îmi amintesc despre ce vroiam să discut cu dumneata. Era vorba de unul din acele lucruri mărunte, fără importanţă. Voiam să discut cu dumneata despre praf.

Raynor zâmbi politicos.

— Praf?

— Exact. Praf, repetă Poirot. Puţin mai înainte prietenul meu Hastings mi-a reamintit că sunt detectiv şi nu servitoare. S-a crezut foarte deştept făcând o asemenea remarcă, dar eu nu sunt chiar atât de sigur. La urma

urmelor, servitoarea şi detectivul au ceva în comun. Ce face servitoarea? Ea explorează cu mătura toate cotloanele întunecate. Scoate la lumină lucrurile ascunse care s-au rostogolit convenabil din vedere. Oare detectivul nu face exact acelaşi lucru?

Raynor părea plictisit, dar murmură:

— Foarte interesant, monsieur Poirot. Se duse la scaunul de lângă masă şi se aşează. Dar… Asta e tot ce voiaţi să spuneţi?

— Nu, nu chiar, răspunse Poirot, aplecându-se. Nu mi-ai aruncat cu praf în ochii, monsieur Raynor, pentru că n-a fost praf. Înţelegi?

Secretarul îl privi lung.

— Nu, mă tem că nu înţeleg.

— Pe acea cutie cu droguri nu era deloc praf. Dar ar fi trebuit să fie. Raftul acela pe care stă ea are praf de un deget. Atunci am ştiut…

— Ce aţi ştiut?

— Am ştiut că cineva dăduse de curând cutia jos. Persoana care l-a otrăvit pe sir Claud n-a avut nevoie să se apropie de cutie aseară, întrucât, cu o ocazie anterioară, se servise cu toată otrava care îi trebuia, alegând un moment când ştia că nu avea să fie tulburată. Dumneata nu te-ai apropiat aseară de cutia cu droguri, pentru că luaseşi deja din ea scopolamina de care aveai nevoie, dar cu cafeaua ai umblat, monsieur Raynor.

Raynor zâmbi răbdător.

— Vai de mine! Mă acuzi că l-am omorât pe sir Claud?

— Negi? Întrebă Poirot.

Raynor făcu o pauză înainte de a răspunde. Când vorbi, glasul lui avea o notă mai aspră.

— Oh, nu, nu neg. De ce aş nega? Sunt chiar mândru de toată povestea. Ar fi trebuit să iasă brici, fără nici un hop. A fost un adevărat ghinion că sir Claud a deschis din nou seiful aseară. N-a mai făcut niciodată aşa ceva.

Poirot părea cam somnolent când întrebă:

— De ce îmi spui toate astea?

— De ce nu? Sunteţi foarte simpatic. E o plăcere să discut cu dumneavoastră. Raynor râse, şi continuă: Da, a fost cât pe ce ca lucrurile să iasă prost. Dar de asta sunt atât de mândru de mine – am reuşit să transform un eşec într-un succes. Pe chip i se aşternu o expresie triumfătoare. Să născoceşti o ascunzătoare într-o clipită a fost cu adevărat un lucru meritoriu. Aţi vrea să vă spun unde se află acum formula?

Cu starea de somnolenţă tot mai accentuată, lui Poirot părea să-i fie greu să vorbească în mod clar.

— Nu… Nu te înţeleg, şopti el.

— Aţi făcut o mică greşeală, monsieur Poirot, rosti dispreţuitor Raynor. Mi-aţi subestimat inteligenţa. Puţin mai înainte n-am înghiţit, de fapt, ingenioasa dumneavoastră momeală cu sărmanul Carelli. Un om cu mintea dumneavoastră n-ar fi putut crede în mod serios că acest Carelli… Vai, nici nu suport să mă gândesc la asta. Vedeţi dumneavoastră, eu joc pe mize mari. Bucata aceea de hârtie, dată unde trebuie, înseamnă pentru mine cincizeci de mii de lire. Ia gândiţi-vă ce poate face un om cu capacitatea mea cu cincizeci de mii de lire.

Picotind de somn, Poirot reuşi să răspundă.

— Nu… Nu îmi place… Să mă… Gândesc la… Asta.

— Poate că nu. Apreciez asta. Fiecare are dreptul să aibă părerile lui.

Poirot se aplecă, şi păru să facă un efort să se adune.

— Dar nu va fi aşa! Exclamă el. Te voi denunţa. Eu, Hercule Poirot… Se întrerupse brusc.

— Hercule Poirot nu va face nimic, declară Raynor, în timp ce detectivul cădea moale pe speteaza scaunului. Cu un râs care semăna cu un nechezat, secretarul continuă: N-ai bănuit, nu-i aşa, nici măcar când ai spus că whisky-ul e amar? Vezi dumneata, dragul meu monsieur Poirot, eu am luat din cutia aceea nu doar un flacon cu scopolamină, ci

mai multe. Dumneata ai înghiţit ceva mai multe pastile decât i-am dat lui sir Claud.

— Ah, mon Dieu! Icni Poirot luptându-se să se ridice. Cu glas slab, încercă să strige: Hastings! Has… Glasul i se stinse şi se prăbuşi la loc în scaun. Pleoapele îi căzură.

Raynor se ridică şi, împingându-şi scaunul la o parte, se duse lângă Poirot.

— Încearcă să rămâi treaz, monsieur Poirot. De bună seamă ai vrea să vezi unde e ascunsă formula, nu-i aşa?

Aşteaptă un moment, dar ochii lui Poirot rămaseră închişi.

— Un somn rapid, fără vise şi fără deşteptare, cum a spus-o bunul nostru prieten Carelli, rosti sec Raynor în timp ce se îndrepta spre şemineu. Luă hârtiuţele, le strânse şi le puse în buzunar. În drum spre glasvand, spuse peste umăr: Adio, dragul meu monsieur Poirot.

Tocmai era pe cale să iasă în grădină, când din spate se auzi glasul vesel şi normal al lui Poirot.

— N-ai vrea să iei şi plicul?

Raynor se răsuci iute, şi în acelaşi moment, inspectorul Japp intră în bibliotecă venind din grădină. Raynor făcu doi paşi înapoi, se opri indecis, apoi se hotărî şi ţâşni către glasvand, dar fu prins de Japp şi Johnson, care apăruse şi el din grădină.

Poirot se ridică de pe scaun şi se întinse.

— Ei bine, bunul meu Japp, ai auzit tot?

Târându-l pe Raynor spre mijlocul camerei ajutat de poliţist, Japp răspunse:

— Fiecare cuvânt, mulţumită biletului dumitale, Poirot. De pe terasă se aude perfect. Şi-acum, să-l percheziţionăm şi să vedem ce găsim. Scoase din buzunarul lui Raynor hârtiuţele şi le aruncă pe masa de cafea. Apoi scoase şi un mic flacon. Aha! Scopolamină! Gol.

— Ah, Hastings, îşi salută Poirot prietenul în timp ce acesta intra din hol cu un pahar de whisky pe care i-l dădu detectivului. Înţelegi? I se adresă Poirot lui Raynor pe cel mai amabil ton. Am refuzat să joc mica dumitale comedie. În

schimb, te-am făcut să o joci pe a mea. În bilet le-am dat instrucţiuni şi lui Japp şi lui Hastings. Apoi ţi-am venit în ajutor plângându-mă de căldură. Şi-am uşurat situaţia. Ştiam că vrei să-mi propui să beau ceva. Asta a fost prilejul de care aveai nevoie. După asta, totul a mers şnur. Când m-am dus la uşă, bunul Hastings era afară având pregătit un pahar cu whisky. Am schimbat paharele şi m-am întors. Şi aşa… Am continuat comedia.

Poirot îi înapoie paharul lui Hastings.

— Eu unul cred că mi-am jucat destul de bine rolul, declară el.

Urmă o pauză în care Poirot şi Raynor se studiară. Apoi Raynor vorbi:

— M-am temut de dumneata de când ai intrat în casa asta. Planul meu ar fi putut reuşi. Cu cincizeci de mii de lire m-aş fi aranjat pe viaţă. Dar, din clipa în care ai sosit dumneata mi-am pierdut încrederea că voi scăpa basma curată după ce l-am omorât pe bătrânul ăla prost şi încrezut şi i-am furat preţioasa bucată de hârtie.

— Am remarcat deja că eşti inteligent, spuse Poirot. Se aşează din nou în fotoliu, extrem de încântat de sine, în timp ce Japp începu că vorbească repede.

— Edward Raynor, te arestez pentru crimă cu premeditare făptuită asupra lui sir Claud Amory, şi te avertizez că tot ce vei spune va putea fi folosit ca probă. Japp îi făcu un semn lui Johnson să-l scoată pe Raynor din cameră.

CAPITOLUL XX

În timp ce Raynor ieşea însoţit de Johnson, domnişoara Amory intra. Întoarse capul după ei neliniştită, apoi se grăbi spre Poirot care se ridică să o întâmpine.

— E adevărat monsieur Poirot? Domnul Raynor a fost cel care l-a omorât pe sărmanul meu frate?

— Mă tem că da, mademoiselle.

Domnişoara Amory arătă isterizată.

— Oh! Oh! Exclamă ea. Nu-mi vine să cred! Ce ticăloşie! Noi mereu l-am tratat ca pe unul din familie. Şi Beewax şi

tot... Se întoarse brusc şi dădu să plece când intră Richard. Acesta îi ţinu uşa deschisă, şi domnişoara Amory ieşi aproape în fugă. În acelaşi moment, din grădină, intră Barbara.

— E de-a dreptul cutremurător! Exclamă Barbara. Tocmai Edward Raynor! Cine ar fi crezut? Cel care a descoperit asta trebuie să fi fost nemaipomenit de deştept. Mă întreb, cine?

Se uită cu subînţeles la Poirot care, tuşi, făcu o plecăciune în direcţia inspectorului de poliţie şi murmură:

— Inspectorul Japp a fost cel care a rezolvat cazul, mademoiselle.

Japp zâmbi larg.

— Graţie dumitale, monsieur Poirot. Ai un creier pe cinste. Şi eşti şi un domn. Înclinându-se în faţa celor prezenţi, Japp se îndreptă repede spre ieşire, luându-i din mers paharul din mână lui Hastings cu cuvintele: Pe ăsta îl voi lua ca probă, dacă nu te superi, căpitane Hastings.

— Da, dar chiar inspectorul Japp a descoperit cine l-a otrăvit pe unchiul Claud? Întrebă Barbara în timp ce se apropia cu un zâmbet strengăresc de Poirot. Sau dumneata l-ai descoperit pe criminal, monsieur Poirot?

Poirot se duse la Hastings şi îl luă pe după umeri.

— Adevăratul merit îi aparţine lui Hastings, mademoiselle. El a făcut o remarcă zdrobitor de inteligentă care ne-a pus pe pista cea bună. Du-l în grădină şi pune-l să-ţi povestească despre asta.

Îl împinse pe Hastings înspre Barbara şi îi conduse pe amândoi către glasvand.

După ieşirea celor doi, Richard Amory era pe cale să i se adreseze lui Poirot, când uşa dinspre hol se deschise şi intră Lucia. Tresărind la vederea soţului ei, Lucia murmură:

— Richard...

Richard se întoarse şi se uită la ea.

— Lucia!

Lucia înaintă câţiva paşi.

— Eu… Începu ea şi se opri.

Richard se apropie de ea, dar se opri şi el. Amândoi arătau extrem de emoţionaţi şi stingheri. Apoi Lucia îl zări pe Poirot şi se duse la el cu mâinile întinse.

— Monsieur Poirot! Cum v-aş putea mulţumi vreodată?

Poirot îi luă mâinile.

— Aşadar, madame, necazurile dumitale s-au terminat.

— Criminalul a fost prins. Dar necazurile mele… S-au terminat ele oare? Întrebă Lucia.

— E drept că nu arăţi încă foarte fericită, copila mea.

— Eu am să mai fiu vreodată fericită, mă întreb?

— Eu cred că da, spuse Poirot cu o licărire jucăuşă în ochi. Ai încredere în bătrânul dumitale Poirot. Conducând-o pe Lucia pe scaunul de lângă masa din mijlocul camerei, adună hârtiuţele de pe masa de cafea şi i le dădu lui Richard. Monsieur, am plăcerea să-ţi înapoiez formula lui sir Claud! Poate fi reconstituită bucată cu bucată şi va fi ca nouă.

— Dumnezeule, formula! Exclamă Richard! Aproape că uitasem de ea. Nu prea suport să mă uit la ea. Consider că de la ea ni se trage totul. Pe tatăl meu l-a costat viaţa, şi ne-a distrus şi nouă viaţa.

— Ce ai de gând să faci cu ea, Richard? Întrebă Lucia.

— Nu ştiu. Tu ce-ai face cu ea?

Ridicându-se şi ducându-se la el, Lucia şopti:

— Vrei să mi-o dai mie?

— E a ta, îi răspunse soţul ei, dându-i hârtiuţele. Fă ce vrei cu blestemata asta de formulă.

— Mulţumesc, Richard, murmură Lucia. Se duse la şemineu, luă un băţ de chibrit din cutia de pe poliţă, şi dădu foc hârtiuţelor, aruncându-le una câte una în şemineu. Există deja atâta suferinţă în lume încât nu suport să mă gândesc că o să fie şi mai multă.

— Madame, spuse Poirot, admir lipsa de emoţie cu care ai dat foc la zeci de milioane de lire.

— Ele nu sunt decât cenuşă, oftă Lucia. Ca viaţa mea.

Poirot pufni.

— Oh, la, la! Hai să ne comandăm cu toţii sicriele, rosti el cu un umor negru. Nu! Nu, eu unul vreau să fiu fericit, să mă bucur, să dansez, să cânt. Haideţi copiii mei, lăsaţi, gândurile rele şi bucuraţi-vă de viaţă. Ce rost are să vă gândiţi. „Mi-am înşelat bărbatul” şi „Mi-am bănuit soţia”, când tot ce vreţi este să fiţi unul în braţele celuilalt?

Lucia făcu un pas către soţul ei.

— Richard… Începu ea cu glasul coborât.

— Madame, o întrerupse Poirot, mă tem că se poate ca sir Claud să te fi bănuit că aveai de gând să-i furi formula pentru că, acum câteva săptămâni, cineva – fără îndoială un fost coleg al lui Carelli, căci oamenii de genul ăsta se ceartă continuu – cineva, spun, i-a trimis lui sir Claud o anonimă despre mama dumitale. Dar ştii, copila mea prostuţă, că soţul dumitale a încercat să se acuze în faţa inspectorului Japp, că a mărturisit, chiar, că el l-a omorât pe sir Claud, ca să te salveze?

Lucia scoase un strigăt mic şi se uită cu adoraţie la Richard.

— Iar dumneata, monsieur închipuieşte-ţi că nu mai departe de acum o jumătate de oră, soţia dumitale îmi striga în ureche că ea l-a omorât pe tatăl dumitale, şi asta numai pentru că se temea că s-ar putea s-o fi făcut dumneata.

— Lucia, murmură cu tandreţe Richard, mergând spre ea.

— Fiind englezi, presupun că nu vă veţi îmbrăţişa în prezenţa mea, nu-i aşa? Spuse Poirot îndepărtându-se de ei.

Lucia se duse la Poirot şi îl luă de mână.

— Monsieur Poirot, n-am să vă uit niciodată.

— Nici eu n-am să te uit niciodată, madame, declară Poirot galant sărutându-i mâna.

Richard Amory rosti:

— Nu ştiu ce să spun monsieur Poirot, în afară de faptul că mi-ai salvat viaţa şi căsnicia, nu pot exprima ceea ce simt…

— Nu te deranja, prietene, răspunse Poirot. Sunt fericit că v-am fost de folos.

Lucia şi Richard ieşiră în grădină privindu-se în ochi. Uitându-se în urma lor, Poirot strigă după ei:

— Fiţi binecuvântaţi, mes enfants! Oh, dacă o întâlniţi în grădină pe domnişoara Barbara, spuneţi-i că o rog să mi-l returneze pe Hastings. În scurt timp trebuie să ne începem călătoria de întoarcere la Londra.

Întorcându-se, privirea îi căzu pe şemineu.

— Ah! Exclamă el în timp ce se duse la poliţa de deasupra şemineului şi îndreptă vasul pentru hârtiuţe. Voila! Acum ordinea e restaurată!

Cu asta, Poirot se îndreptă spre uşă cu un aer de imensă satisfacţie.

SFÂRŞIT

1 A play which was produced initially în 1930 and adapted to novel by Charles Osborne în 1998.

2 Kissproof – Dovada sărutului (din lb. Engleză).

3 Scopolamina sau hioscina este un alcaloid toxic care se poate fi găsit în frunzele şi seminţele plantelor Scopolia japonica, Hyoscyamus niger, Atropa belladonna, Datura stramonium sau Brugmansia, dar poate fi şi sintetizat pe cale artificială. Doza toxică letală de hioscină pentru om este de circa 100 de mg, sau o injecţie subcutanată cu 1 mg de toxic are acelaşi efect. Dozele mai mici de scopolamină au un efect uşor sedativ, hipnotic, spasmolitic şi antiemetic; apar şi simptome de apatie ca şi slăbirea voinţei.

4 Beewax – Ceară de albine.